biblioteca rao

TRACY MACK
MICHAEL CITRIN

MISTERUL SPIRITULUI INVOCAT

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACK, TRACY
Sherlock Holmes şi Ştrengarii din Baker Street: Misterul spiritului invocat /
Tracy Mack şi Michael Citrin; trad.: Laura Frunză. –
Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8255-64-4
I. Citrin, Michael
II. Frunză, Laura (trad.)

821.111-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TRACY MACK and MICHAEL CITRIN
Sherlock Holmes and the Baker Street Irregulars –
casebook no. 2
The Mystery of the Conjured Man
© Tracy Mack and Michael Citrin, 2009
Toate drepturile rezervate

Publicată prin înţelegere cu Scholastic Inc., 557 Broadway
New York NY 10012 USA

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8255-64-4

Pentru Levi Harrison Citrin

„De obicei... cu cât mai straniu este un lucru,
cu atât mai puțin misterios se dovedește a fi.“
Sherlock Holmes
Liga Roșcaților

PREFAȚĂ

ÎN CARE NI SE DEZVĂLUIE UN INDICIU

Stimate cititor,

Îți solicit încă o dată răbdarea de a citi această mică introducere.

Dacă ai citit *Cazul nr. 1: Cei trei magnifici Zalinda,* știi deja că Sherlock Holmes – cel mai mare și mai inteligent detectiv particular din lume – nu lucra singur. Mulți au auzit de prietenul și biograful lui, doctorul John Watson, care și-a asumat cu mândrie contribuțiile la cazurile lui Holmes. Dar, deși Watson a fost un tovarăș loial, nu prea putea fi considerat priceput în știința deducției. Și totuși, până acum, el și-a asumat meritul de a-l fi asistat pe maestrul detectiv și nu i-a recunoscut pe cei care l-au ajutat cel mai mult.

Ajutorul adevărat al lui Holmes a venit din partea unei găști de băieți fără adăpost, care aveau rolul de „ochii și urechile lui" pe stradă și au jucat un rol important în rezolvarea unor mistere. Nu vorbesc de nimeni alții decât de Ștrengarii din Baker Street!

Acești băieți curajoși au fost uitați de Watson – dacă intenționat sau întâmplător nu vom afla niciodată – și trecuți cu vederea de istorici. Până în ziua de astăzi, eforturile lor au rămas în cea mai mare parte nepovestite. Nu ești de acord că această omisiune reprezintă o crimă în sine? Și, mai mult, că a venit vremea să le dăm Ștrengarilor ce li se cuvine?

Vă implor: împărtășiți această informație cu ceilalți! Căci numai atunci va triumfa dreptatea.

Dar mă ia gura pe dinainte. Mai întâi, vă invit să mai călătoriți încă o dată cu mine în Londra epocii victoriene, într-o vreme când copiilor le erau furate copilăriile, când cei săraci erau tratați mizerabil, se luptau pentru traiul zilnic și rareori reușeau să-și depășească condiția. În această situație, Ștrengarii din Baker Street au suferit enorm. Dar din fericire, prin ingeniozitatea și instinctele de supraviețuire ale șefilor lor, Ozzie, cu mintea lui aprigă, și Wiggins, ale cărui cunoștințe despre străzile orașului le întreceau și pe cele ale celor mai talentați infractori – gașca rezista.

Înainte să pătrunzi în această lume întunecată și înșelătoare, trebuie să te avertizez: această poveste nu este pentru cei cu trupul firav sau pentru cei cu mintea slabă. Ceea ce urmează implică escroci, hoți și asasini! Dar ai citit până aici, așa că am încredere că ești destul de curajos să continui. Poate chiar vei descoperi un indiciu cu privire la identitatea mea.

Ține minte: cel care istorisește faptele trebuie să fie aproape de evenimente.

Acum, așa cum a spus Sherlock Holmes, „Îmi știi metodele. Aplică-le!“

Al vostru anonim,
Londra, Anglia
1955

CAPITOLUL ÎNTÂI

MOARTEA STRANIE A GRETEI BERLINGER

Raze de lumină verde se învolburau în jurul lui Konstantine, un băiat delicat de cincisprezece ani – în timp ce mângâia un glob de cristal.

– Ne-am adunat în seara aceasta ca să invocăm spiritul lui Gunther Berlinger. Voi, spiritelor, vorbiți-mi!

Chipul tânăr al lui Konstantine avea o strălucire nepământeană. Tenul îi era palid, bărbia proeminentă, nasul cu vârful în vânt și părul blond cârlionțat. La prima vedere, arăta ca un heruvim. Dar vocea lui, care exprima siguranța unui adult trecut prin viață, și ochii lui, orbite negre fioroase tivite cu indigo, îi contraziceau înfățișarea angelică.

Salonul era întunecat. Numai aura globului de cristal din centrul unei mese rotunde de mahon ilumina blând fețele celor cinci oameni prezenți.

La dreapta lui Konstantine stătea tutorele lui, Tara, o femeie ciolănoasă cu un ciuline de păr negru și aspru care îi încadra fața sfrijită, iar la stânga lui, stătea celălalt tutore, un bărbat voinic, cu chipul rotofei, a cărui gură era

așezată într-o grimasă fermă, ca o barcă răsturnată. Între ei ședeau invitații lui Konstantine, doamna Greta Berlinger și nepoata ei, Elsa Hoff, și se aplecau în față, neliniștite în scaunele lor.

Anul era 1889, luna noiembrie. Un vânt rece bătea de pe râul Tamisa și zdrăngănea ochiurile de geam ale conacului în stil gotic unde se întâlneau, în cartierul londonez Chelsea.

– O, voi spiritelor dintru eternitate, aduceți-l la noi pe acel bărbat de care vă vorbesc, căci cei dragi lui îl așteaptă.

Vocea lui Konstantine deveni mai puternică.

O chitară sprijinită de o oglindă lungă până în podea se ridică de jos și începu să cânte de una singură. Melodia avea o tonalitate distinctă, gânditoare, boemă.

Greta avea experiență în chestiuni oculte și mai văzuse un asemenea fenomen. Se concentră cu seriozitate asupra globului de cristal, iar fața ei moale, pudrată, tremura de anticipare. Elsa se uită după sforile care manipulau instrumentul, și apoi își fixă ochii de un verde palid asupra băiatului.

Konstantine fredona și incanta aceeași melodie cântată de chitară. Din gura lui ieșeau sunete ciudate. Mârâi și urlă cu voci diferite de a lui. Vocile răsunară în salon, de parcă oameni invizibili făceau vocalize în jurul lor.

Încetul cu încetul, aura globului de cristal deveni din verde galbenă, și apoi albă. Scaunul lui Konstantine levită la un metru de podea și se legănă dintr-o parte în alta când ridică mâinile.

Elsa își îngustă ochii și privi neîncrezătoare. Greta îl privi pe băiat cu evlavie. Fusese la multe ședințe, dar niciodată nu mai fusese martoră la așa ceva, nici măcar la cele două vizite anterioare la Konstantine. Strânse batista de mătase din palmă, sperând din toate puterile că, după toți acești ani, își va putea vedea din nou soțul.

Într-o secundă, razele circulare ale globului de cristal se opriră, se adunară la un loc și formară o singură coloană de lumină direct până în tavan. Chitara tăcu și se lăsă la podea. Scaunul lui Konstantine reveni pe pământ.

Tânărul medium își ridică palmele la față.

– Am găsit spiritul pe care îl căutați! Dar ni se arată fără tragere de inimă, pentru că morților nu le place să fie deranjați.

Greta își înăbuși un suspin, în timp ce își tampona ochii cu batista.

Un moment mai târziu, un fulger împunse aerul. Dintr-un nor de fum din spatele lui Konstantine, se ivi o apariție: un bărbat înalt, cu o structură colțuroasă, îmbrăcat într-un costum de safari. Avea părul alb, o mustață stufoasă tunsă cu atenție și ochi căprui-închis. Silueta îi era în întregime umană, doar că emana o aură multicoloră.

Greta icni sonor, cu ochii căscați. Elsa își recunoscu unchiul imediat. Inspiră scurt și se întinse către mâna mătușii ei.

Apariția arătă cu afecțiune spre Greta.

– Mica mea Bisho, șopti el.

Greta își duse mâna la piept și țipă. Când căzu de pe scaun, ultimul ei cuvânt – armă – ieși din gura ei ca un gâlgâit înecat.

CAPITOLUL DOI

UN OASPETE SOSEȘTE LA CASTEL

În aglomeratul cartier londonez West End, la nord-est de conacul unde Greta Berlinger își găsise moartea, un băiat înalt și slăbănog pe nume Osgood Manning se sprijinea de o trăsură enormă, dar stricată. Aceasta stătea pe butuci în centrul unei fabrici de trăsuri abandonate. Spațiul în care se aflau era umed și sărăcăcios, dar pentru el și restul Ștrengarilor din Baker Street care îl numeau acasă era Castelul.

Ozzie ridică o hartă pătată a ținutului Oxfordshire, smulsă dintr-o carte veche. Harta era însemnată cu x-uri care acopereau regiunea într-un desen întâmplător. Le studie cu atenție, iar ochii lui profunzi, de culoarea safirelor, sclipeau de speranță.

– Fiecare x arată unde am expediat o scrisoare către străbunica mea Agatha, explică Ozzie.

Spera că sora bunicului său ar putea deține informații despre tatăl său.

Cel mai bun prieten al lui Ozzie, Wiggins, veni mai aproape să vadă. Își supse obrajii și fluieră.

– Cred că sunt vreo douăzeci de semne acolo. Ai cheltuit o grămadă de bani, Oz.

Ozzie se gândi la prietenul lui. Era cu o jumătate de cap mai scund decât el, dar aproape dublu ca volum, cu bucle arămii și ochi căprui blânzi, care sclipeau ca bănuții noi. În mod normal, lui Ozzie îi plăcea modul în care Wiggins aborda fiecare problemă cu spirit optimist, dar practic. Dar acum, judecata rațională a lui Wiggins i se păru lui Ozzie ca un prosop rece și umed.

– Nu o s-o găsesc niciodată dacă îmi expediez scrisorile orbește în fiecare oraș și sat din regiune. Trebuie să mă duc eu însumi acolo, spuse el, indignat.

– Dar, Oz, dacă s-a mutat sau a murit?

Expresia lui Ozzie deveni sumbră.

Wiggins recunoscu privirea pierdută. Știa că Ozzie are un temperament sensibil și că era predispus la crize de bosumflare atunci când ceva îi deranja planurile. Wiggins îl bătu cu palma pe spate.

– N-am vrut *să te supăr,* Oz! Dacă ești suficient de prost să pleci în călătoria asta, atunci... și eu sunt. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

Ozzie scutură din cap.

– Îți apreciez îngrijorarea, dar nu am bani decât pentru un călător. Și apoi, cine o să aibă grijă de ei?

Ozzie făcu semn cu brațul către restul găștii, un amestec pestriț de băieți, între șapte și unsprezece ani. Unii dintre ei pregăteau micul dejun la foc, în timp ce alții se odihneau pe pasarela care mărginea perimetrul superior al Castelului.

Toți își pierduseră părinții și se bazau pe Wiggins să le asigure hrană, ceva de lucru și un loc unde să locuiască împreună.

Ozzie privi în jur: o grămadă de mocasini din piele cusuți de mână, de diverse mărimi, se afla lângă trapa de intrare. Alături, pe perete era atârnată o roată cu sarcinile fiecăruia și pe peretele de vizavi, o fotografie spălăcită cu Maiestatea Sa, Regina Victoria. Lângă foc, unul dintre băieți zgâriase un dreptunghi mare cu câteva dreptunghiuri mai mici în interiorul lui, care simbolizau camere: o bucătărie, o spălătorie, un salon și o bibliotecă ce conținea un teanc de reviste Strand terfelite. Alte obiecte găsite sau furate erau împrăștiate prin atelier: perne bumbăcite, pături de lână mâncate de molii, pachete cu cărți de joc, tăblițe de scris, un ceainic ciobit, potcoave și o pereche de cătușe.

Castelul devenise într-adevăr o casă pentru Ozzie în ultimele luni. Și era recunoscător că scăpase de ucenicia la scrib și avea un loc de care aparținea. Dar trebuia măcar să încerce s-o găsească pe străbătușa Agatha. Ea era singura persoană care ar fi putut ști ceva despre tatăl său.

Sigur, Ozzie nu avusese niciodată un prieten așa de bun ca Wiggins. Și ținea și la ceilalți Ștrengari (la majoritatea, cel puțin). Era nemaipomenit de grozav să lucreze pentru detectivul cel mai faimos din lume, domnul Sherlock Holmes. Dar nimic nu se putea compara cu sentimentul de a-și cunoaște în cele din urmă tatăl.

Chiar atunci, un sunet ca o zgârietură care se auzea din trapă îl trezi pe Ozzie din reveria lui. Ceilalți băieți priviră neliniștiți cum se deschide ușa și în cadrul ei apare capul unui animal uriaș, care arăta pe jumătate câine, pe jumătate leu.

– Așa, băiete. Bun venit acasă. Hai odată, nu fi timid!

Câinele intră fără tragere de inimă în Castel. Alfie, cel mai tânăr dintre Ștrengari, se chinuia cu silueta lui subțire să manevreze câinele cu o lesă de sfoară.

– Ce faci, Piticule? țipă Wiggins, când se apropiară băiatul și animalul.

Poate că Alfie era cel mai mic flăcău din gașcă, dar întotdeauna născocea cele mai mari escrocherii, și avea și cele mai mari urechi, de unde i se trăgea și porecla.

– Scoate creatura aia împuțită de aici!

Wiggins făcu semn spre trapă.

– Ăsta e Regele 'Enry și e un ogar, spuse Alfie, încercând să împiedice câinele să sară pe Wiggins.

Animalul avea o blană neagră și deasă care era udă și încâlcită, un cap mare, ochi profunzi și fălci cu spume de salivă.

– Dacă ăsta e ogar, atunci eu sunt afurisitul de Prinț de Wales.

Elliot râse și își aruncă din nou bățul de frigăruie în foc. Era un băiat mare cât un urs, cu păr roșu ca flacăra și un temperament aprig pe măsură. Băieții îi spuneau Tigheluță din cauza talentelor sale de croitor. Și din cauza cicatricelor pe care le lăsase multor derbedei, care încercaseră să se pună cu gașca. Fiecare parte din el – ochii săi duri, buzele cu colțurile lăsate în jos, chiar și pistruii lui roșcovani – părea să mustească de mânie.

Ozzie încerca să își găsească în suflet puterea de a ierta natura impulsivă a lui Elliot. Toată familia îi murise într-un incendiu, inclusiv surioara lui, Maureen. Elliot încă se mai

trezea uneori noaptea, plin de sudoare, strigând-o. Ozzie îl putea înțelege. Și mama lui murise cu mai puțin de șase luni în urmă. Încă îi mai auzea vocea în minte, amintindu-i să bea uleiul din ficat de cod pentru plămânii lui suferinzi sau încurajându-l să citească oricât de mult putea, sau spunându-i cu mândrie că într-o zi el se va ridica deasupra condiției ei de cameristă la hotel și va face lucruri măreațe. Și totuși, se gândi Ozzie, în timp ce îl privea pe Elliot uitându-se urât la Alfie și la câinele uriaș, era un tip cu care nu te împrieteneai ușor.

– Tre' să recunosc, îl miros de aici.

Rohan zâmbi de pe pasarela unde stătea mângâind-o pe Shirley, nevăstuica domesticită de Wiggins. Deși era născut la Londra, părinții lui – ambii morți acum – veniseră din Calcutta. Dar în timp ce Elliot era bântuit de fantomele trecutului, Rohan era domol, tăcut și modest. Era pe cât de puternic, pe atât de înalt și băieții contau pe el să îi salveze în situațiile cele mai periculoase. Spre deosebite de Elliot, nu-i plăcea să-și folosească forța fizică. Îl afecta să vadă pe cineva suferind – chiar și pe câinii vagabonzi care umpleau aleile Londrei.

– Regele 'Enry e un câine special, un animal rar și mai ales deștept. Alfie trase câinele mai adânc în atelier. Ia uitați. 'Enry, stai jos, stai jos, 'Enry!

Spre surprinderea Șirengarilor, câinele îl ascultă imediat. Alfie zâmbi, puse sfoara pe podea și îl mângâie pe Regele Henry pe capul care era mai sus decât al lui.

– Vedeți, e antrenat și toate cele. E un ogar adevărat și ne poate ajuta să rezolvăm cazuri. Alfie îl scărpină pe Regele Henry după urechi. L-am găsit jos la râu. Mi-au zis că a aparținut unui cerșetor care s-a înecat. I-am auzit zicând

că Regele 'Enry a scos la iveală o comoară din râu pentru bătrânul ăla.

Urechile mari ale lui Alfie aproape fluturau de mândrie. Părul lui de un blond spălăcit părea să strălucească în lumina slabă a lămpii.

– Cum de a ajuns un cerșetor să aibă un ogar așa de impresionant? întrebă Ozzie, cu scepticism.

Alfie ridică din umeri. Regele Henry se uită la noul lui stăpân și îl linse pe obraz.

– Mai face și altceva sau numai stă jos? întrebă Elliot, scoțând bățul de frigăruie din foc ca să își verifice cei doi cârnați.

– Sigur că da. Știe tot felul de trucuri. 'Enry, culcat!

Regele Henry se întinse pe jos.

Elliot se așeză la câțiva pași de foc, ținându-și sus cârnații fierbinți, și dădu din cap în semn de aprobare.

Regele Henry își înălță capul de pe podea, mârâi și lătră. Cu viteza unei rase mai mici, sări în patru labe, goni spre Elliot și sări pe el, trântindu-l la pământ. Ceilalți băieți înțepeniră.

– Ajutor, m-a prins bestia, ajutorrrrrr!

Regele Henry ignoră țipetele lui Elliot, concentrându-se în schimb pe cârnații care zăceau acum pe podea lângă mâna întinsă a lui Elliot. Cu un gâfâit lejer, câinele ridică frigăruia și plecă. Scutură din cap într-o parte și în alta până când carnea căzu de pe băț și o devoră în câteva secunde și se linse apoi pe bot cu limba lui lungă și roz, pătată de puncte maronii.

Castelul răsună de hohotele de râs ale Ștrengarilor.

Regele Henry se hotărî să exploreze.

În timp ce câinele se zbenguia în jurul focului, Alfie luă lesa și alergă după el. Fletcher și Pete se dădură la o parte când Wiggins îi urmări.

Ozzie trecu în revistă Castelul, apucă frigăruia lui Simpson și i-o întinse Regelui Henry.

Câinele încetini, tropăi spre Ozzie și se frecă de el în mod prietenos. Ozzie îi oferi cârnații pe care Regele Henry îi înhăță entuziast, înainte să se trântească înapoi pe podea.

Chicotele lui Ozzie se transformară în accese de tuse care aproape îl îndoiră de mijloc. Se împletici înapoi spre trăsură și cotrobăi prin ea până își găsi uleiul din ficat de cod. Luă o înghițitură din sticlă și, încet-încet, plămânii începură să i se calmeze.

Wiggins își urmărise prietenul cu privirea. În același timp, se duse către Alfie care zăcea pe podea, ținând lesa strâns în mână, și îl ridică în picioare. Fără să spună un cuvânt, Wiggins îi arătă ușa.

Ceilalți băieți fie râdeau, fie strigau:

– Piticule, ai un cățelandru premiant acolo.

– Ăla nu-i cățelandru, e o vacă!

– Ogar? Mai degrabă cârnățar.

– Scoate potaia aia de aici!

Cu o expresie fâstâcită pe chip, Alfie trase de sfoară. Regele Henry îl urmă docil când se auziră trei ciocănituri puternice în trapă.

Ștrengarii înțepeniră, cu urechile ciulite.

Wiggins recunoscu semnalul și îi făcu semn lui Rohan să îl lase să intre pe băiatul de casă al lui Sherlock Holmes.

Billy era îmbrăcat cu haina lui obișnuită de lână albastră, cu butoni de alamă și un chipiu asortat. Când îl văzu pe Regele Henry, se dădu într-o parte.

– Ăsta-i ditai cățelandrul!

Alfie și Regele Henry ieșiră în liniște pe ușă.

Billy îi privi plecând, apoi se întoarse și i se adresă lui Wiggins:

– Stăpânul ar vrea ca tu și Oz să veniți imediat. Are o clientă nouă a cărei mătușă a căzut moartă într-o casă din Chelsea – bănuiește că a fost o mână criminală.

Ozzie se apropie dinspre trăsură.

– Cine e? întrebă Wiggins.

– Nu știu, dar e o frumusețe! Deși se îmbracă într-un mod ciudat, adăugă Billy.

Wiggins își trecu brațul pe după umerii lui Ozzie.

– Ei bine, prietene, se pare că va trebui să-ți amâni călătoria, spuse el, vesel.

Numai un caz nou îl încânta pe Wiggins mai mult decât mâncarea. Și nu-și putea imagina că s-ar apuca de unul fără Ozzie.

Ozzie se gândi un moment. O moarte misterioasă, o doamnă frumoasă. Suna un pic prea straniu ca să zică nu. Și, deși Ozzie voia să-și găsească tatăl mai mult decât orice, îi era greu să înceapă o călătorie despre care știa foarte bine că s-ar putea sfârși cu o dezamăgire zdrobitoare.

– Bine, atunci. Dacă tot am așteptat atât, mai pot aștepta.

– Corect, fu Wiggins de acord.

– Hai să mergem, spuse Billy.

Ozzie se duse către un cârlig din perete de unde își luă pălăria melon să și-o pună pe cap. Apoi, cu un semn scurt din cap către gașcă, cei trei băieți se strecurară prin trapă în dimineața rece de noiembrie.

CAPITOLUL TREI

POVESTEA ELSEI HOFF

Elsa Hoff, o femeie superbă de nouăsprezece ani, era mignonă și zveltă. Avea buze pline, de un stacojiu natural, și își purta părul roșcat tuns scurt. Wiggins se gândi că arăta ca o pasăre exotică, pe care o văzuse la grădina zoologică din Londra. Era atât de vrăjit, că abia după ce îi studie fața, își dădu seama că Elsa purta ținuta de doliu a unui *tânăr* înstărit: pantaloni gri, cu dungi, cămașă de bumbac alb făcută la croitor, cravată neagră de mătase, pardesiu lung până la genunchi și cizme înalte. Se gândi că arăta ca scoasă din cutie.

Aș vrea să-i cânt o melodie drăguță, meditä el. Poate chiar s-o invit la dans. Începu să fredoneze în minte:

„Pe la barăcile din Swansea
Mă plimbam într-o dimineață de mai
Când am zărit o fetișcană
Privind cu dor soldații,
Dar pe obrajii rozalii
Curgeau lacrimi de durere,
Am crezut că e-o zeiță,
Fătuca din orașul Swansea“.

Între timp, Ozzie memora trăsăturile Elsei. Apoi privi prin sufrageria bine mobilată a lui Sherlock Holmes. Mai fusese acolo de câteva ori, dar detaliile încă îl mai fascinau: pahare pentru experimente de chimie erau aliniate pe o masă de stejar; o vioară era așezată pe un teanc de cărți de pe birou; pe șemineu se vedea un condur persan plin cu tutun; iar pe peretele de deasupra, literele V și R fuseseră încrustate cu găuri de gloanțe! Când în cele din urmă, Ozzie se opri cu privirea pe Wiggins, care era așezat lângă el pe canapeaua de catifea, observă buzele prietenului său mișcându-se fără cuvinte. Știa că Wiggins cântă în mintea lui și îl împunse ușor cu cotul în coaste.

Elsa le zâmbi băieților apoi se întoarse către Sherlock Holmes cu o privire întrebătoare.

Maestrul detectiv stătea în picioare lângă biroul lui și pufăia ocazional din pipă. Înalt și subțire, cu ochi ageri și pătrunzători, și un nas acvilin, el emana o ferocitate de șoim.

– Nu trebuie să vă faceți griji, domnișoară Hoff! Acești tineri sunt asistenții mei. Vă vor păstra secretele. Cu privire la asta trebuie să aveți absolută încredere. Nu exagerez când spun că șefi de stat au procedat la fel în alte chestiuni.

Wiggins își umflă pieptul de mândrie. Ozzie simți cum îi ard obrajii.

Watson, care stătea jos vizavi de Elsa, mormăi:

– Bănuiesc că ne sunt de folos din când în când.

– Văd că vorbiți în public în favoarea vreunei cauze, a sufragetelor cel mai probabil, observă Holmes practic cu privire la Elsa. Aș aprecia dacă ați avea aceeași grijă să

vorbiți clar și să îmi oferiți detalii despre evenimentele care v-au adus aici.

– Domnule Holmes, am auzit despre capacitatea dumneavoastră de deducție. În starea mea actuală, sunt prea îndurerată ca să mă întreb cum ați ajuns la această concluzie, deși îmi imaginez că este rezultatul ținutei mele.

Holmes dădu din cap ușor în semn de aprobare, apoi îi făcu semn Elsei cu o mișcare a brațului să continue.

Elsa își lăsă privirea în pământ și inspiră adânc.

– Așa cum v-am explicat mai devreme, domnule Holmes, am venit la dumneavoastră din pricina morții mătușii și tutorelui meu, Greta Berlinger. Deși era cu douăzeci și șase de ani mai mare decât mine, mătușa mea și cu mine eram apropiate, aproape ca două surori. Mi-a oferit totul, domnule Holmes – educație, călătorii pe continent, introducerea în societatea corespunzătoare și libertatea de a-mi trăi viața în felul în care aleg s-o fac. Dacă am ceva de oferit acestei lumi, atunci e datorită ei. Elsa se opri, scoase o batistuță din mânecă și își tamponă încet ochii. Mătușa mea era destul de independentă, și nu tradiționalistă, dar avea o înțelegere profundă față de normele sociale. M-a crescut cam în același mod – să respect moravurile timpurilor noastre, dar în același timp să gândesc singură. Elsa își privi pantalonii. Era generoasă nu numai cu mine, dar și cu un număr de organizații caritabile și diverse societăți. Singura ei... excentricitate.... implica o pasiune pentru lumea mediumurilor și spiritismului. Era o cititoare înfocată a săptămânalului *Lumina* și sponsoriza în mod regulat mediumuri și participa la ședințe de spiritism. Vă pot asigura, domnilor, că am fost întotdeauna sceptică

cu privire la implicarea mătușii Greta în spiritism și în unele cazuri chiar scandalizată. Cei mai mulți dintre acești așa-ziși intermediari ai lumii de dincolo erau niște escroci care profitau de mătușa mea din punct de vedere financiar și emoțional. Și totuși, nu pot nega că, uneori, am văzut lucruri care sunt greu de explicat.

Ozzie și Wiggins se priviră unul pe altul. „Ce fel de lucruri?“ se întrebă Ozzie.

– Mătușa mea și-a pierdut soțul cu șaisprezece ani în urmă, continuă Elsa. Unchiul Gunther a fost iubirea vieții ei. A fost un bărbat chipeș, al cărui farmec era cunoscut peste tot și a cărui reputație ajungea înaintea lui oriunde se ducea. A curtat-o pe mătușa mea când ea era destul de tânără. Erau fermieri descendenți din coloniștii olandezi și locuiau împreună în Transvaal, Africa de Sud, la o fermă întinsă.

– Cum a murit unchiul dumneavoastră? întrebă Holmes.

– Detaliile morții sale nu mi-au fost niciodată clare. Tot ce știu este că s-a înecat la o expediție de vânătoare, la care mătușa mea n-a participat. La câteva luni după moartea lui, s-a descoperit aur la ferma mătușii Greta. A făcut o serie de tranzacții, apoi a vândut ferma unui concern minier, a plecat din Africa de Sud și s-a stabilit în Anglia ca o femeie bogată. La scurt timp după sosirea ei la Londra, mătușa mea și cu mine am început să petrecem timp împreună. De-a lungul anilor, ea a avut grijă să îmi dezvolte pasiunile: muzica, teatrul și sufragiul femeilor. Și când mi-au murit părinții, a devenit tutorele meu. Nu mai avem alte rude. În ultimii cinci ani, interesul mătușii Greta pentru spiritism a crescut. Așa cum am menționat, a sponsorizat un număr mare de mediumuri și

alte persoane mistice, iar unora le-a plătit sume uriașe ca s-o ajute să îl contacteze pe unchiul Gunther. Deși câteva mediumuri i-au oferit o oarecare consolare mătușii Greta, nimeni nu i-a convocat vreodată spiritul.

Aici, Elsa se opri și se uită la Holmes. Ozzie observă o urmă de enervare în privirea ei. Se întoarse către stăpân, care nu mai asculta cu atenție, ci își dădu ochii peste cap și țâțâia.

Watson îi aruncă lui Holmes o privire dezaprobatoare.

La rândul lui, Wiggins era și el supărat pe stăpân pentru că nu îi acorda domnișoarei Hoff considerația pe care o merita. La urma urmei, era o tânără femeie, nu mai mare decât el însuși, care tocmai suferise o pierdere îngrozitoare.

Ozzie mai fusese martorul nerăbdării stăpânului și în alte ocazii. De obicei, se datora antipatiei față de potențialul client sau față de caz. În situația de față, era evident că Holmes o respecta pe Elsa, așa că în mod clar problema ținea de caz.

– Vă asigur, domnule Holmes, continuă Elsa, că orice scepticism de care dați dovadă cu privire la mediumuri este egalat de al meu. Și, după cum veți putea vedea, lumea spiritismului a avut efecte mult mai drastice asupra vieții mele decât asupra dumneavoastră.

Holmes o privi pe Elsa în ochi.

– Domnișoară Hoff, nu mă îndoiesc nici o clipă de credibilitatea sau integritatea dumneavoastră. Detaliile pe care mi le-ați oferit până acum în relatarea dumneavoastră sunt exemplare. Vă rog, continuați.

Își duse cele două degete arătătoare la buze și așteptă.

– În ultimul an, mătușa mea a început să aibă probleme de sănătate inclusiv cu inima. Doctorii ei i-au explicat că, dacă nu se agită, o să fie bine. Dar, în ciuda avertismentelor mele și ale dumnealor, ea a refuzat să își schimbe stilul de viață. A continuat să caute ajutorul mediumurilor. De fapt, sănătatea ei șubredă parcă îi urgentase dorința de a-l contacta pe unchiul meu. Îi plăcea să spună că e important să își pună ordine în afaceri, înainte să părăsească această lume. Cam cu șase luni în urmă, mătușa Greta a descoperit un tânăr medium bavarez pe nume Konstantine despre ale cărui puteri se spunea că sunt unice. Mătușa Greta i-a scris și a plănuit o călătorie la München ca să îl întâlnească. Dar călătoria a fost anulată din cauza unui atac de cord care a țintuit-o la pat vreme de câteva săptămâni. Dar providența a vrut ca acest Konstantine să vină la Londra cu două luni în urmă. Mătușa Greta și alții, inclusiv eu, am fost invitați de către el și de tutorii lui, Tara și Christopher Brown, acasă la ei la o ședință. Când Konstantine a întâlnit-o prima oară pe mătușa mea, îmi amintesc că i-a luat mâna și i-a spus: „Trebuie să fie greu să vă căutați inima de atâta timp. Eu pot să vă ajut“. Băiatul avea prestanță și, când a vorbit, s-a uitat la mătușa Greta cu blândețe, cu fața aceea angelică și cu ochii lui nepământeni. Am crezut că o să leșine. Ședința în sine a fost ca multe altele la care am mai participat, dar Konstantine a impresionat-o în mod evident pe mătușa mea, care i-a plătit o sumă bună de bani ca să își asigure serviciile lui pe viitor.

În timp ce îl privea pe Holmes, Ozzie își putea da seama că maestrul detectiv depunea mult efort să își mențină chipul

impasibil și să își ascundă neîncrederea. Ozzie încercă să facă același lucru.

– La o a doua ședință, am fost numai noi două cu Konstantine și tutorii lui. Atunci au levitat obiecte. Băiatul a invocat voci și a făcut să apară ectoplasmă[1] din nimic. Și a dezvăluit informații din trecutul mătușii mele pe care nici o persoană în viață, în afară de mătușa mea, nu le-ar fi putut ști. După aceea, mătușa mea a căzut complet sub vraja lui Konstantine. Tara, tutorele lui, ne-a asigurat că el va invoca spiritul unchiului Gunther la următoarea ședință. Mătușa Greta a completat o scrisoare bancară pentru Konstantine cu o sumă atât de mare încât o familie numeroasă ar fi putut trăi cu banii aceia în mod confortabil timp de câțiva ani.

Brusc, Elsa începu să plângă.

Wiggins și Watson s-au ridicat și s-au îndreptat spre ea să o consoleze, dar Elsa și-a șters ochii, a inspirat adânc și i-a oprit politicos cu o fluturare de mână.

– Întâmplările de la a treia ședință sunt motivul pentru care sunt aici.

Elsa continuă să descrie, pas cu pas, întreaga seară, până la apariția fantomei lui Gunther și moartea mătușii ei.

În timp ce vorbea, Ozzie nu se putu abține să nu-și amintească vocea mamei lui vorbindu-i de pe lumea cealaltă. Prietena lui, Pilar, o invocase. Dacă oricine altcineva în afară de Pilar i-ar fi citit viitorul, Ozzie ar fi considerat incidentul un soi de păcăleală. Dar Pilar era de încredere – și ea, și mama lui erau țigănci – aveau puterile acestea în sânge.

[1] Ectoplasmă – o substanță presupus fizică ce se manifestă ca rezultat al energiei spirituale sau al unui fenomen mistic. (n.tr.)

Ozzie încercă să își imagineze că ar vedea-o pe mama lui invocată în forma fizică în care fusese invocat unchiul Elsei, dar gândul acesta îl sperie.

Se întoarse către Wiggins, care se uita în poală, evitând contactul direct cu privirea Elsei. La ce se gândea? se întrebă Ozzie. Wiggins nu era întotdeauna cel mai isteț investigator, dar putea citi oamenii mai bine decât oricine.

– Domnișoară Hoff, dacă sunteți amabilă, vă rog să descrieți în detaliu apariția pe care ați văzut-o, spuse Holmes rece, în timp ce se îndrepta către șemineu.

Elsa răscoli prin poșetă și scoase un pliculeț din care extrase o fotografie de buzunar. Îi dădu fotografia lui Holmes.

– Arăta exact ca aici, doar că pielea, părul și mustața îi erau albe, ca și cum ar fi fost pudrate. A, și strălucea.

Holmes examină fotografia.

– Părea mai bătrân decât aici?

– Arăta exact așa cum arată în fotografia aceea făcută cu șaisprezece ani în urmă, înghețat în timp.

Holmes îi dădu fotografia lui Watson. După ce acesta o examină, o puse pe măsuța de lângă Ozzie, care se aplecă s-o vadă. Bărbatul din fotografie arăta ca un aventurier, se gândi el. Avea o constituție atletică, cu pielea arsă de soare și ochii vioi. Bărbia îi era avântată și gura ușor deschisă și arăta chipeș și încrezător. Și totuși, pe Ozzie îl nedumerea un detaliu și anume: arăta de parcă fusese prins râzând de o glumă pe care nu o înțelesese.

– Cum a dispărut apariția?

Holmes o fixă pe Elsa cu privirea.

– Nu sunt sigură. Am îngrijit-o pe mătușa mea la primul semn de necaz și fantoma a dispărut înainte să-mi dau seama.

– Cuvântul folosit de apariție, Bisho, pare să fie un nume de alint într-un dialect african. Vă este familiar? întrebă Holmes.

Elsa dădu din cap că nu.

Holmes se plimbă în fața șemineului.

– Nu îmi amintesc să fi citit de moartea mătușii dumneavoastră în ziare. Mi se pare surprinzător, mai ales având în vedere circumstanțele neobișnuite. M-aș fi așteptat să citesc, cel puțin, despre anchetă.

Ozzie observă că Holmes nu pusese un semn de întrebare după cele afirmate. Direcționa conversația – de parcă răspunsul pe care îl căuta trebuia doar confirmat. Înainte ca Elsa să poată răspunde, Holmes continuă:

– Ați aranjat ca mătușa dumneavoastră să fie scoasă în mod secret de la locul faptei și apoi îngropată într-un cimitir privat, ca să evitați scandalul și autoritățile. De aceea ați venit la mine, în loc să vă duceți la poliție, nu?

Holmes adresă ultima întrebare aproape milos.

Elsa dădu din cap, reținându-și lacrimile.

– Deși mătușa mea a fost o femeie neconvențională, nu voiam ca moartea ei să stârnească un scandal... sau ca memoria să îi fie întinată.

– Vă dați seama că ceea ce ați făcut reprezintă o încălcare a legii, spuse Holmes.

Elsa dădu din cap din nou, în mod solemn.

– Konstantine și tutorii săi trebuie să vă fi cerut o sumă mare de bani în schimbul tăcerii și ajutorului lor.

Cuvintele ieșiră din gura lui Ozzie înainte să își dea seama că le rostise cu voce tare.

– Îmi imaginez că ai dreptate, Osgood, fu de acord Holmes.

– Da, mărturisi Elsa, ștergându-și ochii și recuperându-și calmul. Nu se putu abține să nu observe că băiatul pirpiriu, Osgood, semăna cu Holmes. Femeia aceea, Tara, a fost foarte rece și părea să se bucure de ideea de a dezvălui întâmplarea presei. Singurele lucruri care au oprit-o au fost banii mei și sugestia că o moarte la ea acasă ar dăuna afacerii.

– Vulturii! exclamară Watson și Wiggins în același timp, apoi se uitară unul la altul exasperați.

– Sunt de acord, spuse Holmes, întorcându-se și traversând camera. Dar adevărata întrebare e: oare Konstantine și acoliții lui au comis o crimă?

CAPITOLUL PATRU

HOLMES ANALIZEAZĂ DOVEZILE

Aerul din salonul de la numărul 221B din Baker Street era încărcat de tensiune, în timp ce maestrul detectiv își aduna gândurile.

– Înțelegeți, domnișoară Hoff, că eu mă lupt numai cu răul de pe această lume, nu de pe cealaltă. Se întoarse cu fața la ea de la draperii. În toată munca mea, am întâlnit toate formele de umanitate, dar încă nu am întâlnit un spirit. Apreciez relatarea dumneavoastră atentă, și moartea mătușii dumneavoastră este într-adevăr tragică. Totuși, mă îndoiesc că s-a comis o crimă, indiferent cât de dezagreabili ar fi acești oameni.

Se întoarse din nou să privească strada.

Ozzie simți cum i se îmbujorează obrajii de dezamăgire. Aceeași expresie apăru pe chipurile tuturor.

– Domnule... Elsa se opri până când Holmes se întoarse cu fața spre ea. Mărturisesc că nu pot să explic în mod rațional ceea ce am văzut. Dar eu cred că atacul de cord fatal

suferit de mătușa mea a fost indus de acești oameni. Nu doriți să risipiți umbrele în care se ascund acești oameni?

– Holmes, trebuie! spuse Watson.

Holmes îl concedie cu o fluturare a brațului său lung.

– Nu-ți fie teamă, Watson! Domnișoară Hoff, mă îndoiesc că pot face eu ceva să îi aduc pe acești escroci în fața justiției. Și totuși, împrejurările decesului mătușii dumneavoastră sunt atât de neobișnuite, că aș fi neglijent dacă nu le-aș investiga mai amănunțit.

Pentru prima oară în timpul discuției, Elsa zâmbi, cu ușurarea și recunoștința în aceeași măsură pe buzele ei.

Wiggins aplaudă fără zgomot.

Watson spuse:

– Ce treabă bună!

După ce află domiciliul lui Konstantine și unde s-o contacteze pe Elsa, Holmes arătă cu o mișcare formală din cap că întâlnirea se terminase.

Elsa se ridică și îi oferi mâna lui Holmes, care i-o acceptă. Watson și băieții se ridicară și ei. Watson făcu o plecăciune. Wiggins făcu la fel.

Elsa îi zâmbi, iar Wiggins se înroși și Watson se încruntă.

În timp ce Elsa pleca, Holmes ridică degetul arătător de la mâna stângă.

– Mai am o singură întrebare, domnișoară Hoff.

Elsa se opri în pragul ușii.

– Cine sunt beneficiarii testamentului mătușii dumneavoastră?

– Eu sunt singura beneficiară, domnule Holmes, răspunse ea foarte firesc.

– Atunci insist să mă contactați imediat dacă vi se întâmplă ceva neobișnuit în următoarele zile.

Elsa dădu din cap cu seriozitate și ieși din apartament.

După ce plecă, Holmes scoase un suspin slab.

– Watson, dragul meu prieten, ce am devenit de am căzut de acord să investighez un caz în care presupusul criminal este el însuși mort?

– Dar Holmes, trebuie să recunoști, împrejurările în sine sunt destul de neobișnuite.

– Ceea ce tu consideri neobișnuit eu consider o făcătură.

Ozzie aprecie maniera științifică a lui Holmes de a privi misterele lumii și credea total în această filosofie. Dar, la fel ca Elsa, trăise anumite lucruri care erau greu de explicat.

Wiggins, în schimb, spera să descopere adevărul cât mai curând posibil. Domnișoara Hoff era o domnișoară prea drăguță ca să ducă o asemenea povară și fără nici un suflet pe lume care să aibă grijă de ea. Deși era mai mare decât el, era orfană la fel ca el și ca restul Șirengarilor, una bogată, dar totuși orfană. Se gândi la poveștile despre Regele Arthur pe care Ozzie le citea uneori cu voce tare băieților. Aventurile erau o chestiune de onoare și cel mai adesea cavalerii plecau la drum din cauza unei domnițe frumoase. Wiggins se simțea mândru și aprins de gândul ăsta. Cazul acesta nu era doar treaba stăpânului, era ceva personal pentru el.

Holmes bătu din palme și vorbi tare, ca să îi atragă atenția lui Wiggins.

– Deși mă îndoiesc de substanța acestei chestiuni, avem treabă de făcut. Băieți, am nevoie ca voi să țineți sub observație reședința lui Konstantine. Pare să se afle la o adresă

respectabilă din Chelsea. Vă rog să observați venirile și plecările tuturor vizitatorilor și locuitorilor casei. Dacă puteți să observați ceva activitate din interior, bine, dar nu vă asumați riscuri. Osgood, ca de obicei, ia notițe cu privire la tot ce descoperi.

– Da, domnule, fu Ozzie de acord.

Holmes împărți monede băieților.

– Un șiling pe zi plus cheltuielile pentru toată gașca și o guinee în plus pentru cel care îmi aduce cel mai important indiciu. Țineți mine, supravegheați locul și raportați-mi mie, nimic mai mult. Se uită cu asprime în ochii lui Wiggins și ai lui Ozzie. Fără eroisme, băieți! Treaba noastră trebuie să fie strict metodică. Cât despre mine, voi investiga trecutul acestui băiat minune, Konstantine.

Când ieșiră din casa de pe Baker Street, Ozzie îl întrebă pe Wiggins ce părere are.

– Știi că nu mă las fraierit de hocus-pocus, răspunse el. Trăiesc pe străzi de când eram mic și am văzut o mulțime de lucruri urâte, la fel ca Domnul, dar toate au fost făcute de oameni, nu de spirite.

Ozzie dădu din cap.

– Știi că și eu sunt de partea științei și urmez metodele Domnului cât de bine pot. Dar ții minte cum a invocat Pilar vocea mamei mele? A părut destul de real.

– Nu poți explica totul, Oz, dar asta nu înseamnă nici că spiritele merg printre noi. La un moment dat trebuie să decizi ce să crezi și ce nu.

Ozzie era impresionat de siguranța cu care vorbea Wiggins. Când se hotăra asupra unui lucru, era bătut în cuie. Asta explica cum de supraviețuise atât de mult timp singur.

Revenind la cazul de față, Ozzie știa că trebuie aplicate metodele științifice ale lui Holmes. Dar dacă Ștrengarii investigau oameni care practicau spiritism, nu ar fi fost de ajutor dacă le-ar fi înțeles metodele?

În mintea lui Ozzie începu să se formeze un plan.

– Wiggins, adună gașca și organizează supravegherea. Eu mă duc să mă consult cu Pilar și doamna Estrella. Cum ele sunt ghicitoare, poate au informații care ne pot ajuta. Cine știe, poate îl cunosc chiar pe Konstantine.

Wiggins îl salută pe Ozzie în glumă înainte să plece:

– Începe aventura noastră.

CAPITOLUL CINCI

DOAMNA ESTRELLA ÎI DĂ LUI OZZIE UN INDICIU

Piața Covent Garden era pavată cu pietre mari, mărginită de clădiri pline de negoțuri. Structura impresionantă, rămășiță din vremurile Băilor Romane, era plină de clienți și de vânzători care ofereau legume, fructe și flori.

– Mere, luați mere de la noi!

– Trandafiri! Petale parfumate direct din rai!

Ozzie o găsi pe Pilar lângă o mică tarabă cu fructe. Purta o rochie de culoarea smaraldului, cu câteva nuanțe mai închisă decât ochii ei, un batic cu imprimeu floral care îi acoperea părul negru și urechile, din care atârnau cercei imenși. Ridică ceva care arăta ca o pară tare și galbenă și strigă pe un ton muzical:

– Gutui, moi, coapte și dulci! Gutuiii! Dulceață de pe altă lume, gutui!

Lângă ea, un bătrân cu riduri adânci, sculptate în pielea feței, se uita urât la fiecare persoană care trecea pe lângă taraba lui.

Pilar părea obosită, observă Ozzie, sau poate că era doar plictisită.

Când îl văzu pe Ozzie, îi străluci fața. Sări de lângă tarabă și îl îmbrățișă.

– Pe unde ai umblat?

Ozzie înțepeni când Pilar îl îmbrățișă, deși era și el bucuros s-o vadă. Se cunoscuseră de când cu cazul fraților Zalinda, în care ajutorul ei se dovedise esențial.

– Domnul ne-a ținut ocupați. Și mi-am planificat călătoria, îi spuse el.

Pilar își încrucișă brațele și își înnodă sprâncenele.

– Eu strig de răgușesc ca să vând fructe pentru nenorocitul ăla de moșneag și mă duc la o școală incredibil de plictisitoare seara, în timp ce voi, băieții, vă distrați.

– Pilar, *a trabajo*[1]*!* Înapoi la lucru! strigă bătrânul vânzător de gutui.

Pilar îl ignoră și continuă:

– De când am părăsit circul, mama a devenit foarte strictă. Mi-a interzis să citesc viitorul pe stradă și asta îmi aducea mai mulți bani decât dacă lucrez pentru moșul ăsta. Și fii atent aici: mama mi-a spus că nu suntem țigănci, ci spanioloaice get-beget. A inventat originea noastră gitană ca să facă numărul nostru mai credibil. Pe fața lui Pilar trecu o privire furtunoasă. Vrea să devin o *señorita* respectabilă și de aceea ne-am stabilit la Londra, în loc să călătorim cu Marele Circ Barboza. Nu văd cum o să devin o domnișoară vânzând

[1] La lucru (în spaniolă în original, n.tr.)

astea. Pilar ridică o gutuie și mușcă din ea. Tot nu pot să cred că mama m-a mințit.

Simțea o senzație acută în piept – furie, indignare, durere – nu era sigură care din ele, poate toate trei la un loc.

Pilar *nu* era țigancă? se gândi Ozzie. Și atunci faptul că îi ghicise? Fusese doar o șaradă?

Pilar îi citi gândurile.

– *Chiar* am contactat-o pe mama ta. N-a fost o prefăcătorie.

Ozzie dădu din cap, simțindu-se nesigur.

Pilar îi simți îndoiala și asta o afecta.

– Nu te-aș minți. Apoi, lăsând jignirea la o parte, îi spuse: Ai venit să mă vezi cu un motiv. E vorba de un caz, nu-i așa?

Ozzie dădu din cap din nou. Dispoziția lui Pilar se îmbunătăți.

– Enrique, mă strigă mama, îi spuse ea bătrânului. *Hasta luego*[1]. Pe mai târziu.

Apoi îl luă pe Ozzie de braț și îl conduse afară din piață.

– Nu o să îți pierzi slujba? întrebă el, întorcându-se să îl vadă pe vânzătorul care scutura pumnul și scuipa înjurături în spaniolă.

– *Ojala*[2]. Aș vrea eu! Dar Enrique e prieten cu unchiul meu și ar face orice spune mama.

Pilar îl conduse pe Ozzie afară din pătratul mare ce înconjura piața și în josul unei străzi înguste. Ozzie o mai vizitase pe Pilar de când ea și mama ei, doamna Estrella, părăsiseră circul, dar tot se rătăcea pe străzile circulare ce duceau către apartamentul ei.

---

[1] La revedere (în spaniolă în original, n.tr.)
[2] Ce bine ar fi. (în spaniolă în original, n.tr.)

Au cotit pe o ușă deschisă, unde o femeie bătrână stătea pe un scaun, alungând mușteleMai sus cu două etaje, holurile erau îmbibate cu miros de pește, ulei ars și ceva puternic și moscat, amestec care îi dădu lui Ozzie stomacul peste cap.

Când au intrat în apartament, Ozzie s-a pregătit pentru mai multe mirosuri – flori de portocal, iasomie și tămâie – și tuși. Pilar îl bătu ușor pe spate.

Pereții și tavanul apartamentului erau acoperiți cu țesături colorate, iar podeaua cu un covor moale. O măsuță rotundă cu un glob de cristal ocupa mijlocul încăperii, alături de trei scaune. Pe ici, pe colo, perne brodate punctau podeaua și două ferestre lăsau să intre o lumină slabă. Ibricul fierbea pe o mică sobă din colț.

Doamna Estrella ieși dintr-una din camerele din spate. Era o femeie înaltă, izbitoare, cu ochi verzi ca de pisică, cu părul negru și prestanța unui aristocrat. Caftanul ei lung și roșu, cu un batic asortat, îi accentua aspectul exotic.

– Pilar, ce faci aici?

Vocea ei – joasă și cu accent – nu părea încântată.

– Ozzie are nevoie de ajutorul tău la un caz pentru domnul Holmes, mamă.

Ozzie detectă o notă de dispreț în vocea lui Pilar. Își scoase melonul și făcu o plecăciune respectuoasă către doamna Estrella.

Ea dădu din cap în semn de salut, apoi se întoarse din nou către fiica ei.

– *Hija*[1], nu poți să îl abandonezi pe Enrique așa cum dorești. Ne bazăm pe el pentru acest apartament. Faptul că lucrezi pentru el e un mod de plată.

– Aș putea face suficienți bani să îi plătim apartamentul dacă m-ai lăsa să ghicesc norocul oamenilor de pe stradă.

Doamna Estrella își arcui o sprânceană.

– Am încheiat discuția asta, Pilar!

– Poate tu, murmură Pilar.

Doamna Estrella ignoră comentariul și se întoarse către Ozzie.

– *Senor* Manning, ai distras-o pe fata mea de la responsabilitățile ei. Ai noroc că țin la tine. Te rog, ia loc și îți torn niște ceai.

Ozzie se uită la scaunele băgate sub masa pe care se afla globul de cristal și alese pernele din colț.

Fără să piardă timp, îi relată ședințele descrise anterior de Elsa Hoff de dimineață. Doamna Estrella și Pilar îl ascultară, întrerupându-l ocazional ca să pună întrebări. Amândouă îi ascultau cuvintele cu o gravitate la care nu se așteptase.

Când Ozzie termină, doamna Estrella se ridică și spuse:

– Biata femeie! O fi având Konstantine acesta puterile pe care le descrii, dar el și tutorii lui sunt lipsiți de sensibilitate și de respectul pentru cei vii *și* cei morți. Sunt de acord că trebuie să câștige bani, dar există priorități mai mari.

– Cum ar fi cinstea, se băgă Pilar cu o inocență prefăcută.

Mama ei îi aruncă o privire iritată.

Ozzie încercă să destrame tensiunea dintre ele cu o întrebare:

---

[1] Fiică (în spaniolă în original, n.tr.)

– Ați auzit de Konstantine?

Doamna Estrella scutură din cap că nu.

– Dar nici nu obișnuiesc să mă țin la curent cu ceilalți din profesia mea. Ceea ce pot spune este că, deși există unii dintre noi care pot vedea spirite, e o chestiune cu totul diferită invocarea lor sub formă fizică. Am auzit că se poate face, dar nu am văzut niciodată cu ochii mei. Dacă acest Konstantine poate cu adevărat să materializeze un spirit, atunci are puteri enorme. Dar ceea ce ai descris tu arată că are o instruire proastă și motive îndoielnice.

Ozzie sorbi ceaiul și așteptă ca doamna Estrella să continue.

– Am un prieten, Carlos, în cartierul Seven Dials, care a călătorit în toată lumea și care urmărește carierele celor înzestrați cu puteri paranormale. El e un fel de enciclopedie a mediumurilor. Poate că a auzit de acest Konstantine și vă poate oferi mai multe informații.

Ozzie se ridică, își puse ceașca goală și farfurioara pe masă și îi mulțumi doamnei Estrella.

Pilar se ridică și ea.

– Ce faci, *hija?*

– O să îl duc pe Ozzie în Seven Dials, spuse Pilar, relaxată.

– O să te întorci la Enrique și apoi la școală.

– Mamă, azi nu se fac ore, și Enrique e aranjat pe ziua de azi. Și poate că o să fiu de ajutor în acest caz. Pilar se opri pentru efectul dramatic. Și *știi* cât de bine plătește domnul Holmes.

Doamna Estrella se uită la fiica ei și își arcui o sprânceană.

– Poți să te duci, dar pe viitor nu-ți vei mai neglija responsabilitățile. Apoi se întoarse spre Ozzie. Carlos locuiește

într-un cartier rău famat, unul dintre cele mai periculoase. Aveți grijă amândoi, *tengan cuidado*[1].

Ozzie își puse melonul și Pilar pelerina. Amândoi plecară înainte ca doamna Estrella să se răzgândească.

[1] Aveți grijă. (în spaniolă în original, n.tr.)

CAPITOLUL ȘASE

ȘTRENGARII SUPRAVEGHEAZĂ CONACUL

Conacul lui Konstantine se contura prin ceață ca o enormă aberație gotică.

– Fir-ar să fie, ai mai văzut vreo clădire așa de monstruoasă? mormăi Elliot.

Era înconjurată de ziduri de piatră, parapeți de sârmă și porți de fier. Arcadele suspendate și cele cu vârfuri ascuțite, împreună cu fațada pătată, semănau cu cele ale unui conac sumbru de țară. Aura mohorâtă a clădirii contrasta puternic cu așezarea ei în cartierul liniștit al Londrei, Chelsea.

– E ceva negru la locul asta, fu Rohan de acord cu Elliot.

Alfie îl ghionti pe Wiggins și râse.

– Zdrahonilor le e frică.

Elliot se uită urât la el.

– Și ție ți-ar fi teamă, Piticule, dacă ai avea ceva minte în cap.

– Destul! le ordonă Wiggins. Pe el nu-l speria casa.

Ștrengarii tăcură și se înghesuiră pe o străduță laterală aflată vizavi de conac, în timp ce Wiggins se plimba încoace și încolo prin fața lor.

– Bine, prieteni, ordinele Domnului sunt să facem o supraveghere atentă – nimeni nu trebuie să intre sau să iasă fără să știm noi. James și Pete, voi luați partea dreaptă a casei; Barnaby și Fletcher, voi luați partea stângă. Elliot, Rohan și cu mine vom supraveghea intrarea. În spate e un gard viu înalt, care înconjoară ceea ce bănuiesc că e o grădină. Alfie, tu du-te acolo. Shem și Simpson, rămâneți aici, alerți și gata să luați urma oricui pleacă.

– Poate ar trebui să mă duc să-l iau pe Regele 'Enry. El ne poate ajuta să luăm urma oamenilor, sugeră Alfie.

Wiggins ridică degetul arătător la el.

– La postul tău, Piticule, și gata cu vorbăria despre javra aia!

Toți băieții își ocupară pozițiile. Pe trotuarul din fața conacului, Wiggins își scoase nevăstuica, Shirley, din buzunarul hainei și îi mângâie blănița. Rohan stătea lângă ei și o hrănea pe Shirley cu firimituri de pâine din buzunar. Elliot se întinse pe trotuar și se prefăcu adormit. O dată sau de două ori, în alte cazuri, chiar adormise la post.

– Concentrează-te, Tigheluță, îl avertiză Wiggins.

Elliot mârâi.

Câteva minute mai târziu, un cupeu maiestuos intră pe porțile conacului. Un domn bine îmbrăcat la vreo cincizeci de ani coborî din trăsură și se întinse să ajute o doamnă, la fel

de elegant îmbrăcată. Un bărbat scund, musculos, îi întâmpină la ușa de la intrare.

Oaspeții rămaseră în conac aproximativ o oră. Când au ieșit și s-au apropiat de cupeul care îi aștepta, păreau amețiți de fericire. Wiggins se strecură pe după colț și îi făcu semn lui Shem care alergă pe după colț, urmărind trăsura pe jos și apoi reușind să sară în spatele ei.

* * *

În spatele conacului, Alfie începuse să se plictisească de atâta holbat la gardul viu înalt de trei metri.

„Nimeni nu poate trece prin chestia aia, se gândi el. Wiggins mă pedepsește pentru că l-am adus pe Regele 'Enry acasă."

Alfie se plimbă și examină gardul viu. Atunci observă o spărtură de cincisprezece centimetri la baza arbuștilor deși. Se uită în jur și, nevăzând pe nimeni, se strecură înăuntru.

Se înghesui doar un moment când se lovi cu capul de un gard de lemn. Își înăbuși un scâncet. Frecându-și buba, Alfie reuși să se ridice în picioare și descoperi că acum era prins între tufiș și gardul mai înalt cu treizeci de centimetri decât el.

– Fir-ar, sper că nu m-am blocat, murmură el.

Păși în lateral, găsi în sfârșit o scândură ruptă și reuși să tragă cu ochiul prin gaură la o grădină elegantă. O cărare de piatră traversa un gazon tuns, plin de copaci, straturi de flori, arbuști, o mică fântână și câteva bănci. Alfie studia un monolit de piatră, care se ridica în centrul unui pătrat de

pietre de pavaj, când un bărbat și o femeie ieșiră prin spatele casei și se plimbară prin grădină. Bărbatul avea părul negru, cărunt pe la tâmple, o mustață tunsă cu grijă și era îmbrăcat într-un costum de lână bine cusut. Femeia era slabă ca un țâr, cu ochii aprigi, un nas ascuțit și păr lung, sârmos. Îi amintea lui Alfie de o vrăjitoare.

Femeia se opri și spuse cu dulceață în glas:

– Dragule, trebuie s-o faci.

Bărbatul dădu din cap dezaprobator.

– Dar nu am plănuit așa ceva.

Scoase o batistă albă de mătase din buzunar și își tamponă fruntea.

Vocea femeii deveni brusc stridentă:

– Termină asta. Termin-o *pe ea!*

Bărbatul îi puse o mână pe umăr, aparent ca s-o calmeze. Își plecă apoi capul și continuară să meargă în direcția lui Alfie.

Alfie îi privi cu atenție până când o căruță care trecea pe stradă îl sperie și întoarse capul.

Când se uită din nou prin spărtură, femeia mergea înțepată înapoi spre casă. Dar bărbatul nu se mai vedea. Unde s-ar fi putut duce?

Atunci Alfie observă batista care zăcea pe pământ. Încercă să se cațăre peste gard, dar ateriza mereu în fund. Să-l aducă pe unul dintre băieții mai mari?

Studiind locul unde scândurile de lemn se uneau cu noroiul, căzu în genunchi cu inima bubuindu-i și începu să sape ca o cârtiță.

CAPITOLUL ȘAPTE

ÎN CĂUTAREA LUI CARLOS

Străzile din Seven Dials erau un cazan înspumat de murdărie, infracțiuni și ilegalități. Ozzie explorase multe părți ale Londrei de când devenise un Ștrengar, dar acesta trebuia să fie unul dintre cele mai rele. În mod ironic, zona era numită „Pământul Sfânt".

Pilar îl conduse pe Ozzie în josul unor străzi cu miros fetid și alei mărginite cu case dărăpănate de închiriat. Bărbați, femei și copii dormeau la un loc pe pământ. O ploaie mocănească le pătrundea prin zdrențele subțiri. Ozzie știa cât de neplăcut era să se holbeze cineva la tine, așa că încerca să își ferească privirea.

Când au ajuns la intersecția a șapte străzi, Pilar se opri.

– Întotdeauna uit dacă trebuie să cotim la a doua sau a treia stradă, spuse ea, frustrată.

O femeie obeză într-o rochie murdară se apropie de ea.

– Ce pelerină frumoasă ai, drăguțo! Pot s-o probez?

Pilar o ignoră și spuse:

– Hai să plecăm pe aici.

– Lasă-mă să-ți încerc hainele bune doar un moment, scumpo!

Femeia îi urmărea la jumătate de metru în spate.

Pilar privi peste umăr și spuse cu asprime:

– Lasă-ne în pace!

– Nu se vorbește așa cu o doamnă.

Vocea ei trezi un bărbat care zăcea în stradă. Fruntea îi pulsa cu o rană deschisă. O cocoașă pe umărul drept îl lăsase strâmb.

Când Ozzie se întoarse, văzu că bărbatul șchiopăta și el după ei.

– Ia uite ce papuci are, spuse bărbatul, referindu-se la mocasinii de piele ai lui Ozzie. Mi-ar ține picioarele uscate bine pe o vreme ca asta.

Ozzie se cutremură la vederea picioarelor bărbatului. Erau negre și pline de răni. Știa că sunt oameni în Londra care îți luau hainele cu forța; doar că nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să le vrea pe ale lui.

Bărbatul și femeia se grăbiră să țină pasul cu ei. Deja, câțiva băieți mai mici decât Ozzie și Pilar se alăturaseră urmăritorilor. Râdeau și strigau:

– E o negresă!

– Vezi ce pălărie caraghioasă are?

Ozzie o apucă pe Pilar de mână și alergară pe o alee îngustă. În curând, Ozzie începu să șuiere.

Auzeau strigătele urmăritorilor peste zgomotul care îi înconjura. Repede, alergară prin alt pasaj unde dormeau câțiva oameni într-un pat. Gonind pe lângă ei, cotiră pe un

bulevard și apoi iar pe o alee, evitând în tot acest timp pietrele și gunoaiele pe care băieții le aruncau spre ei.

– Poate că asta a fost o idee proastă, spuse Ozzie, oprindu-se să-și tragă sufletul.

Băieții care îi fugăriseră se apropiară. Șeful lor avea jumătate din dinți lipsă și arăta de parcă dormise pe străzi toată viața lui. Ridică un picior vechi de masă ca o măciucă și arătă mai întâi spre picioarele lui Ozzie și apoi spre Pilar.

– Papucii. Și tu, pelerina.

Femeia obeză și bărbatul cocoșat, care îi ajunseseră din urmă pe băieți, priveau spre ei și râdeau.

– Nu-mi dau pelerina nimănui! replică Pilar.

Lui Ozzie nu-i păsa de mocasini. Știa că Elliot îi va coase o altă pereche. Ce îl deranja era să fie fugărit și încolțit. Era furios pe sine însuși că nu încropise un plan mai bun.

Ozzie o apucă din nou pe Pilar de mână și îi făcu un semn imperceptibil cu capul, indicându-i că ar trebui să înfrunte banda.

– Aici se formează coada? Ce așteptați cu toții, pește și cartofi prăjiți?

Un bărbat înalt de peste un metru optzeci și solid cât doi bărbați obișnuiți laolaltă vorbi din spatele mulțimii. Avea păr ondulat și umed, de culoarea pietrelor de râu, și pufăia dintr-o pipă mică.

– Carlos! exclamă Pilar.

Carlos îi făcu din ochi și îl întrebă pe băiatul care ținea piciorul de masă.

– Ăla pentru ce e?

– E... ăăă... un... ăăă... baston pentru mers.

Băieții se dădură înapoi cu spatele și restul mulțimii se dispersă.

Carlos chicoti, se întoarse către Pilar și făcu o mică plecăciune.

– Bună dimineața, *princesa*. Văd că i-ai cunoscut pe vecinii mei.

Câteva momente mai târziu, în coliba lui Carlos lipită de o clădire cu apartamente închiriate, cei trei se așezară pe bolovani dispuși în jurul unei mese improvizate. Carlos mirosea a tămâie, a tutun și a ceva argilos ce Ozzie nu putea identifica. Pe mâini avea tatuate păsări și cuvinte în altă limbă. Carlos frunzărea distras un pachet enorm de cărți, în timp ce Ozzie îi povestea despre Elsa Hoff și îl întreba ce știe despre Konstantine și despre tutorii acestuia.

– Tara și Christopher Brown?! Ochii lui Carlos se lărgiră și spuse ceva în spaniolă care o făcu pe Pilar să roșească. Se ridică și se plimbă prin curtea mică, în timp ce își trecea mâinile mari prin păr. Fie ca timpul să le blesteme sufletele!

Pilar nu mai auzise niciodată un ton atât de amar în vocea lui Carlos și Ozzie observă că bărbatul imens părea destul de agitat.

– Cum de îi cunoști? întrebă Pilar.

– Sunt de loc din Londra și învârteau mesele nu departe de aici. Asta a fost cu șaisprezece ani în urmă.

– Ce înseamnă să învârți masa? întrebă Ozzie.

– Înseamnă să te dai drept medium, îi spuse Pilar.

Ozzie dădu din cap și se întoarse spre Carlos.

– Ce ne poți spune despre ei?

– Sunt escroci din cel mai rău soi. Tara e o mincinoasă absolută – are experiență să țească pânze de minciuni. Carlos păru să dispară într-o amintire înainte să revină înapoi la suprafață. Își creează dușmani din nimic.

Vocea lui Carlos era îmbibată de venin și de altceva.

„Oare era frică?“ se întrebă Ozzie.

– O, poate fi fermecătoare când dorește, dar e parte din capcana ei. Eu însumi am fost atras în mod prostesc de manipulațiile și de ochii ei pătrunzători. Ea și fratele ei, Christopher, au pus la cale o escrocherie împreună. Invitau oameni acasă la ei și încercau să îi contacteze pe cei dragi lor plecați din lumea asta. La acele adunări, câștigau încrederea clienților lor, le aflau secretele și apoi foloseau informațiile ca să îi jefuiască sau să îi omoare. Carlos dădu din cap a dezgust. Un tremur îi scutură trupul masiv. Tara nu are darul, continuă el, și se baza puternic pe alții, inclusiv pe mine, să o învețe despre lumea spiritismului. Dorințele ei erau întotdeauna pentru bani. E una să vrei să câștigi bani, dar ea voia și putere și încerca să elimine concurența. Dacă auzea despre alte mediumuri din zonă că primesc clienți, ne acuza că îi furăm numărul, ceea ce nu numai că era fals, dar și de-a dreptul scandalos, având în vedere că eu am învățat-o tot ce știe. Când am amenințat-o că o dau în vileag, mi-a făcut asta. Carlos își scoase batista din jurul gâtului, dând la iveală o cicatrice de doisprezece centimetri care îi șerpuia pe gât.

Ozzie își duse fără să vrea mâna la gât.

– Cu Tara nu te joci, spuse Carlos, cu un râset inconfortabil.

– Tara și fratele ei mai practică escrocheriile astea? întrebă Pilar.

Carlos dădu din cap că nu.

– Au profitat de cine nu trebuia, o bătrână, mama unui inspector de la Scotland Yard, și apoi am auzit că au fugit din țară. Nu i-am mai văzut niciodată. Se frecă la ochi și scuipă. Nu-l știu pe Konstantine, dar dacă e în cârdășie cu frații Brown, atunci e ceva necurat la mijloc. O să încerc să aflu mai multe. Între timp, nu-mi place ideea că vă amestecați cu oamenii ăștia. *Tienen la mala pinta.*

Ozzie se uită nedumerit la Pilar.

– Au pecetea oamenilor răi, traduse ea.

Carlos încuviință grav, punându-și batista înapoi peste cicatrice și îi conduse prin aleile aglomerate și îi lăsă la un colț de stradă la marginea cartierului Seven Dials.

– Nu vă pot avertiza suficient, spuse el, uitându-se în jos la Ozzie și la Pilar, nu vă apropiați de Tara. E o creatură fără suflet.

CAPITOLUL OPT

PILAR DISPARE

– Și a dispărut ca magicianul ăla pe care l-am văzut pe stradă, cu iepurele și pălăria, gata, ca prin magie. N-a rămas din el decât batista.

Alfie era complet acoperit de pământ reavăn, cu bucățele de crengi și frunze prinse în păr. Urechile lui enorme erau pline de noroi. Arăta de parcă cineva tocmai l-ar fi scos la iveală din pământ.

Wiggins, Ozzie și Pilar ascultară sceptici. Toți patru stăteau pe o străduță laterală, ca să nu se afle în vizorul conacului.

– Piticule, cred că aerul umed ți-a încețoșat creierul tău mititel, *pușiulică*. Îți imaginezi lucruri. Hai să...

Înainte ca Wiggins să-și termine gândul, Alfie scoase din buzunarul murdar al pantalonilor o batistă de domn.

– Credeți că asta e un vis?

Pilar zâmbi condescendent.

– Se pare că e mai de încredere decât ai crezut.

Alfie se lumină la față. Începea să îi placă s-o aibă pe Pilar prin preajmă, chiar dacă era fată.

Ozzie luă batista și o inspectă. Deși aparent nouă, era extrem de moale – făcută din mătase, concluzionă Ozzie. Inițialele SZ erau brodate într-unul din colțuri. Pentru că fusese ucenic de scrib, recunoscu faptul că inițialele erau cusute cu caractere germane vechi.

– Batista asta a aparținut unui neamț bogat, deduse Ozzie.

Îl mângâie pe Alfie pe cap.

– Bună treabă, prietene! Hai să aruncăm o privire în grădină.

Alfie se înveseli și îi conduse imediat pe Wiggins, pe Ozzie și pe Pilar în spatele conacului. Când au ajuns la gardul viu, Alfie s-a strecurat ca un șarpe pe sub el. Ozzie și Pilar l-au urmat cu dificultate. După ce au intrat, s-au ridicat în picioare lângă Alfie, prinși între arbuști și gardul de lemn care mărginea partea din spate a grădinii.

În timp ce Wiggins se chinuia să se bage pe sub gard, Alfie râse strengărește.

– Ai mâncat prea mulți cârnați, șefule?

Wiggins mârâi, dar reuși în cele din urmă să se tragă înăuntru.

Pilar le făcu semn să tacă.

Ozzie vedea cu ușurință peste gard. Pilar se ridică pe vârfuri și la fel și Wiggins care îl ridică pe Alfie pe umeri. O ceață deasă îi ascundea bine.

– Unde l-ai văzut ultima oară? șopti Ozzie.

Alfie arătă către monolit.

– Am găsit batista pe pietre.

Wiggins știa că stăpânul voia să îi raporteze doar ce descoperise și nimic mai mult. Dar gândul la o aventură în numele Elsei, ca să nu mai menționăm de guineea în plus și de festinul pe care îl putea găti pentru gașcă dacă aducea cel mai important indiciu, îl împinseră de la spate.

– Piticule, stai aici și ține de șase cât aruncăm o privire.

Alfie mârâi dezamăgit:

– Dar eu sunt cel care...

– Liniște, îi ordonă Wiggins înainte să îi urmeze pe Ozzie și pe Pilar peste gard.

În grădină, Ozzie se plimbă și se uită fix la pietrele tăiate, în timp ce Wiggins și Pilar examinau monolitul: o coloană de marmură pătrată, cu cornișe și înfloriturі. Vârful se ascuțea cam la șase metri în aer. Ozzie se gândi că era un model ciudat pentru o grădină de oraș.

– După ce te uiți? întrebă Pilar.

Ea și Wiggins stăteau lângă monolit, inspectând detaliile acestuia.

Ozzie continuă să studieze pătratele de gresie de sub monolit.

– Nu cred că oamenii dispar pur și simplu, spuse el. Nu există nici o ieșire vizibilă din grădină, așa că, dacă Alfie a văzut ce spune că a văzut, atunci pe undeva pe aici e ascuns un pasaj.

Își târâi piciorul de-a lungul marginilor plăcilor.

Wiggins își trecu degetele peste plăcuțele din care era făcut monolitul. Într-o secundă, o piesă care arăta ca marmura solidă se mișcă. Pilar icni. Când Wiggins se întoarse, Pilar nu mai era.

– Oz! exclamă el.

Ozzie ridică privirea și îl văzu pe Wiggins cu gura căscată lângă... nimeni.

– Unde e Pilar?

– Stătea chiar lângă mine. Wiggins arătă piatra din pavaj care se învecina cu monolitul, apoi arătă către o bucată de plăcuță. Uite, e un mâner!

Ozzie păși pe aceeași placă.

– Repede! Fă exact ce ai făcut mai înainte.

Wiggins trase de mâner. Înainte să se întindă după Ozzie, acesta dispăru – de parcă s-ar fi desfăcut pământul și îl înghițise.

Ozzie simți cum cade prin întuneric. Aerul rece îi dădu fiori. Aterizarea dură îi răni maxilarul. Când privi în jur, o văzu pe Pilar cu un ciot de lumânare în mână.

– Ce călătorie, nu?

Fața îi strălucea în lumina lumânării.

Păreau să se afle într-un fel de cameră goală, o peșteră cu pereți aspri de cărămidă și o podea de lut. Chiar și în șoaptă, vocea lui Pilar avea ecou.

Ozzie se ridică, se scutură de praf și făcu câțiva pași nesiguri. Se întoarse pe călcâie când o bufnitură și un geamăt îl speriară.

Wiggins stătea în același loc în care tocmai căzuse el. Un rânjet larg împodobea fața prietenului său.

– Dacă nu am fi în misiune, aș spune să mai încercăm asta o dată.

Wiggins se întinse după mâna oferită de Ozzie, când Alfie căzu urlând prin întuneric și ateriză la el în poală.

CAPITOLUL NOUĂ

EXPLORÂND TUNELELE

Peștera părea întinsă. Chiar dacă toți căzuseră pe aceeași distanță, nici unul nu-și putea da seama cât de adânc sub pământ erau, poate la trei, poate la patru metri.

Pilar ridică ciotul de lumânare, care lumina peștera și patru tunele care se ramificau din ea. Îi conduse în primul tunel. Acesta se închise brusc după douăzeci și cinci de pași. Două inele mari de metal atârnau de peretele din spate. De ele erau prinse lanțuri cu cătușe.

Ozzie examină cătușele.

– Arată ca și cum n-au mai fost folosite de mult pentru a încătușa pe cineva aici.

Wiggins uitase de Shirley până când n-o simți agitându-se în haina lui. Băgă mâna s-o mângâie.

– N-are de ce să-ți fie teamă, fetițo.

Tunelul era umed. Mirosul lui îi amintea lui Pilar de o criptă.

Ozzie tuși și își acoperi gura cu mâna ca să nu facă zgomot.

Alfie era prea ocupat să lase urme de degete pe pereții de cărămidă și de pași pe podeaua de lut, ca să se îngrijoreze cu privire la ce sau pe cine ar putea întâlni.

Refăcură drumul înapoi la peștera centrală și apoi intrară în următorul tunel. După cincizeci de pași au ajuns la niște scări. În vârf, Wiggins descuie ivărul de la o ușă care dădea într-o alee lăturalnică liniștită.

Rotițele din mintea lui Ozzie se puseră în mișcare.

– Așa a plecat bărbatul lui Alfie cu batista de la conac.

Își bătu tâmpla cu un deget lung și osos, încercând să își dea seama de ce bărbatul nu voia să fie văzut.

Băieții refăcură drumul către centrul peșterii încă o dată și continuară către al treilea tunel. După doar zece pași, se curba abrupt și pereții se apropiau unul de altul. În cele din urmă deveni atât de îngust că au trebuit să meargă pe-o parte. Când tavanul s-a înclinat, toți patru, chiar și Alfie, au coborât în patru labe.

– E al naibii de strâmt, spuse Wiggins, oftând. Poate ar trebui să ne întoarcem.

Ozzie începu să transpire și crezu că o să vomite.

Exact atunci, niște sunete chițăitoare umplură peștera.

Wiggins o simți pe Shirley agitându-se în buzunar.

– Fir-ar să fie, ce e, fetițo?

– Poate e un spirit! spuse Alfie.

– Suna mai mult a animal decât a om, replică Pilar. Alfie, vrei să te dai mai încolo?

– Cum adică?

– Adică, tocmai m-ai zgâriat pe gleznă cu mâinile tale murdare.

– Dar eu sunt aici în spate.

Pilar își suci gâtul. Alfie era la vreun metru în urma ei.

– Atunci ce am simțit?

Sunetul chițăitor se auzi iar și, de data asta, Shirley sări aproape de-a binelea din buzunarul lui Wiggins.

– Orice-ar fi, îi dă lui Shirley *tremurici,* spuse el.

Pilar se așeză pe călcâie, ridică ciotul de lumânare și făcu un cerc complet, căutând sursa sunetului. Când privi jos la pământ, țipă.

Șobolani țâșneau din și în găuri din podea. Zeci de șobolani! Și acum mișunau în jurul lor, urcându-se pe și peste ei.

Pilar țipă din nou și își trase gluga pelerinei peste cap.

Wiggins își deschise haina și Shirley sări afară, ducându-se după rozători ca un vânător premiat de șobolani. În câteva minute, se împrăștiaseră prin tunel și înapoi în vizuinile lor. Instinctele lui Shirley erau atât de puternice că nu se mai întorsese, urmărind ultimii șobolani până dispărură din vedere.

– Shirley! strigă Wiggins. Dar ea dispăruse deja prin tunelul lung și întunecos. Se uită la prietenii lui. Trebuie să mă duc după ea.

L-au urmat pe Wiggins în palme și genunchi până când tunelul în care erau dădu într-altul mai larg și mai înalt, cu pereți de cărămidă. Ușurați, s-au ridicat, s-au întors la stânga și au mers încă vreo treizeci de pași, ca să se trezească înapoi în peștera centrală.

– Al treilea tunel dă pur și simplu într-al patrulea, observă Ozzie, respirând mai ușor în spațiul deschis. Dacă am fi făcut la stânga, am fi ajuns la conac. Hai să refacem drumul.

Când au făcut asta, lumina lumânării s-a micșorat și Wiggins a strigat încet:

– Shirley, hai fetițo!

Dar nu era nici urmă de ea.

– O s-o găsim, prietene, îl asigură Ozzie.

În lumina slabă, îl văzu pe Wiggins dând din cap, dar era un gest neconvingător. Wiggins și Shirley erau împreună de când erau amândoi mici. „Dacă o pierdea era la fel de grav ca și cum ar fi pierdut unul dintre Ștrengari", își dădu seama Ozzie.

– Nu te agita, șefule, e o deșteaptă, adăugă Alfie.

Pilar îl strânse pe Wiggins de după umeri.

– Cel mai probabil o să ne găsească ea.

Continuară să meargă și curând simțiră cum podeaua de lut se transformă în piatră. La fiecare câțiva pași, Wiggins o striga pe Shirley, dar degeaba.

În zare, o ușă deschisă îi atrăgea. Din ea emana lumină.

– Aceea trebuie să fie intrarea în pivnița conacului, șopti Ozzie.

Chiar atunci, din direcția aceea se auzi un urlet, urmat de zgomotul unor gheare care zgâriau gresia unei podele.

Pilar suflă în lumânare și ea și băieții așteptară în întuneric.

În cadrul luminat al ușii, doi câini mari lătrau și trăgeau de lese. În spatele lor se ițea o siluetă înaltă. Aceasta ținea câinii cu o mână și cu cealaltă ridică un felinar. Din fericire, lumina felinarului nu-i atinse.

Fără un cuvânt, gașca dădu înapoi. Ozzie îi șopti lui Alfie la ureche:

– Du-te înaintea noastră prin al treilea tunel și ne întâlnim în peștera din mijloc de unde am pornit. Grăbește-te!

Alfie făcu așa cum i se spuse.

Câinii urlară din nou. Zgâriatul ghearelor deveni tot mai sonor. Câinii fuseseră eliberați!

– Fugiți! le spuse Ozzie lui Wiggins și lui Pilar.

Cei trei alergară prin pasaj. Dar în câteva secunde, gâfâitul deveni și mai tare. Plămânii lui Ozzie se contractară. Un acces de tuse și erau hrană la câini. Se forță să continue.

Când ajunseră în sfârșit în peștera din mijloc, Ozzie se aplecă și se apucă de genunchi.

Alfie îngenunche lângă el și la fel și Wiggins.

– Respiră încet și profund, prietene, îi spuse lui Ozzie.

Câinii lătrau fioros acum, dar ei nu le mai auzeau zgârieturile ghearelor venind către ei.

Ozzie se ridică și ascultă.

– S-au oprit din alergat, reuși să spună.

– Știai că, dacă îl trimiți pe Alfie pe alt drum, o să îi zăpăcească. Javrele n-au știut ce miros să urmeze, observă Wiggins cu admirație.

Toți simțiră un val de ușurare – până când lumina felinarului împunse întunericul și vocea unei femei, stridentă și amenințătoare, sparse liniștea:

– Intrușii vor fi schilodiți!

Schilodiți? Ce fel de persoană vorbește așa? Și atunci Pilar își dădu seama. „E o creatură fără suflet.“ Cuvintele lui Carlos îi răsunau în urechi.

Pilar îl apucă pe Wiggins de mână, Ozzie îl apucă pe Alfie și alergară. În interiorul celui de-al doilea tunel, auzeau cum

câinii îi urmăresc. Au urcat treptele. Wiggins bâjbâia cu ivărul de la ușă, în timp ce lumina se apropia tot mai mult. În cele din urmă, l-a tras și i-a condus în stradă. După ce au ieșit, le-a făcut semn să se ghemuiască în spatele unor gunoaie.

Câteva momente mai târziu, au auzit ușa dându-se de perete. S-au ițit ca să vadă o siluetă înaltă. Își poziționase cei doi câini negri și fioroși de o parte și de alta, ca și cum era gata să dea comanda de atac.

Ozzie își dădu seama imediat cine era.

Un coif de păr lung înconjura fața trasă a femeii – felul de păr care sugerează o constituție nesănătoasă, și felul de față care e marcat de amărăciune. Cea mai izbitoare trăsătură a ei erau ochii, de un albastru înfiorător care părea să pulseze. Un semn de neliniște, se gândi Ozzie. În munca lui pentru Domnul, Ozzie se confruntase cu cei mai periculoși criminali ai Londrei. Dar ceva la femeia asta îl neliniștea. Avea un aer de nebunie care, alături de lipsa sufletului văzută în ochi, crea o combinație tulburătoare.

– Tara Brown, îi șopti pe tăcute Pilar lui Ozzie.

Dădu din cap solemn.

– Trebuie să avem grijă cu privire la ea, șopti Wiggins.

Ozzie studie fața suptă care se holba sălbatic în josul străzii în direcția lor și privi cum Tara smucește lesele câinilor și se îndreaptă în direcția opusă.

CAPITOLUL ZECE

ŞTRENGARII ÎŞI RAPORTEAZĂ DESCOPERIRILE

Ozzie, Wiggins, Alfie și Pilar se întâlniră cu ceilalți la locul de supraveghere aflat la o stradă distanță de conac. Un vânt rece de după-amiază bătea peste râu, dispersând ceața.

– Aia e vrăjitoarea pe care am văzut-o în grădină, spuse Alfie.

Ozzie încuviință.

– Nu cred că ne-a văzut.

– Ai văzut bestiile alea? spuse Wiggins. Ne-ar fi putut sfâșia.

– Regele 'Enry i-ar putea aranja, sugeră Alfie.

Wiggins dădu din cap.

– Ține potaia aia departe de aici sau o să-ți petreci tot restul cazului la Castel.

Când cei patru ajunseră la Elliot, acesta spuse:

– Pe unde ați umblat? Rohan, Shem și cu mine suntem ocupați cu munca, și voi pierdeți vremea prin oraș!

Wiggins dădu din cap.

– Tigheluță, numai gura e de tine. Acum dă raportul.

Reproșul nu avu nici un efect asupra lui Elliot.

– Începe tu, îi spuse lui Shem.

Shem le povesti cum îi urmărise pe primii oaspeți mai de dimineață.

– Ați văzut trăsura. Sclipea ca oglinda. I-am urmărit pe cei doi bogătani până la cea mai elegantă casă din Mayfair. Făcea locul ăla – Shem arătă spre conac – să arate de doi lei, pe cuvântul meu.

Ozzie notă adresa din Mayfair în carnețelul lui.

Simpson dădu următorul raport:

– Eu l-am urmărit pe omul meu de-a lungul Tamisei până la Westminster. N-o să credeți niciodată unde a oprit trăsura – fix în curtea Palatului. Domnul a ieșit și a intrat fix la Camera Lorzilor!

Ozzie îl rugă pe Simpson să îl descrie cât mai bine pe respectivul domn, lucruri pe care și le notă de asemenea în carnețel.

Wiggins se plimbă încoace și încolo.

– Bună treabă, prieteni. Spiritiștii ăia au o afacere frumușică. Oz, tu și cu mine ar trebui să mergem să îi raportăm Domnului și...

– Vin și eu, îi întrerupse Pilar.

– Bine, fu de acord Wiggins.

Știa că Pilar poate fi folositoare și pe Domnul nu părea să-l deranjeze prezența ei.

– Rohan și Elliot, vă ocupați voi de treburile de aici. Dacă apar vești importante, îl trimiteți pe Alfie după noi. Țineți capul la cutie. Ceva e putred în toată povestea asta.

Când Wiggins termină de dat instrucțiunile, Fletcher veni în goană de la postul lui din fața conacului.

– Un băiat spilcuit a ieșit din conac și vine încoace!

– Konstantine, șopti Pilar.

– Te-a văzut alergând încoace? mârâi Wiggins.

– Șefule, jur că m-am mișcat fără zgomot și invizibil ca vântul.

Fletcher își făcu cruce peste inimă.

Wiggins își trecu mâinile prin păr.

– Bun. Nu putem sta aici în felul ăsta. Rohan și Elliot, luați-i pe Piticul și pe Vântul aici de față și duceți-vă în josul străzii. Apoi, faceți ocol câteva străzi înapoi spre conac. Oz, Pilar și cu mine o să aruncăm o privire flăcăului ăsta medium.

După plecarea celor patru, Ozzie arătă spre o căruță.

– Wiggins, tu și cu Pilar vă duceți acolo și vă ascundeți. Eu stau aici și cerșesc.

Wiggins și Pilar se opriră să îl contrazică, dar nu mai era timp. Auziră pași apropiindu-se.

Se grăbiră să plece și Ozzie se așeză la cotitură și întinse pălăria.

Câteva secunde mai târziu, Konstantine păși de după colț.

Ozzie ridică privirea, cu ochii larg deschiși și demni de milă. Un băiat blond, zvelt, cu pielea albă, de vreo cincisprezece ani, se apropie. Era îmbrăcat într-un costum albastru cu o pelerină neagră de mătase drapată peste umeri. Ozzie mai văzuse genul acela de mers și înainte, la băieții mai mari și bogați care mergeau la școli private: pieptul înainte, bărbia sus în aer. Dar ceva la privirea lui – detașată, fără să clipească – i se păru familiară și tulburătoare.

– Te holbezi la mine, golanule?

Vocea lui Konstantine era plină de dispreț.

Ozzie se prefăcu că tușește.

– Ce zi frumoasă, nu? Ce zici de niște mărunțiș?

Își ridică melonul.

Konstantine făcu un pas în spate și îl examină pe Ozzie de parcă era o creatură ciudată și ticăloasă.

– E nepoliticos să te holbezi, spuse el.

– N-am vrut să te jignesc. Ozzie își întinse din nou pălăria. Doar că... costumul ăla e elegant, tare elegant, prietene!

– Nu sunt prietenul tău. Și n-ar trebui să te adresezi în mod direct superiorilor tăi.

– Superiori? Ozzie își reținu un zâmbet. Ce cuvânt drăguț!

Konstantine își îndreptă umerii și se repezi la Ozzie.

– Ai grijă ce vorbești, golanule, sau te pocnesc!

– Dar să nu-ți murdărești costumul, domnule.

Ozzie zâmbi. Deși era mai tânăr și mai slab decât Konstantine, știa că el și Wiggins îl puteau lăsa lat dacă trebuia.

Ozzie îi oferi din nou pălăria goală.

– De unde ai accentul ăla șmecher?

Deodată, Konstantine își închise ochii, întinse brațele larg, ca niște aripi, și își îndreptă capul spre cer. Începu să murmure.

„Ce face?“ se întrebă Ozzie.

– Tatăl tău e plecat și nu se mai întoarce. Vocea lui Konstantine era profundă și sacadată. Viața ta e inutilă. Ești condamnat să trăiești pe străzi până la moarte. Numai atunci îți vei cunoaște tatăl – pe lumea cealaltă.

Konstantine își deschise ochii și se holbă cu sălbăticie, aproape nebun, la Ozzie.

Ozzie sări în picioare și se aruncă asupra lui.

Dar Konstantine evită pumnul și râse.

– La revedere, orfan nenorocit, spuse el cu un rânjet ironic.

Apoi plecă semeț în josul străzii, în timp ce Ozzie își aruncă pălăria după el.

CAPITOLUL UNSPREZECE

O ÎNTÂLNIRE PE BAKER STREET LA NUMĂRUL 221B

După vreo jumătate de oră, întorși în apartamentul lui Holmes, Ozzie, Wiggins și Pilar îl găsiră pe detectiv aplecat la biroul lui, studiind un teanc de ziare și tăieturi din reviste, scrise în engleză și germană. Deși încă tulburat puțin de întâlnirea cu Konstantine, Ozzie observă că maestrul detectiv frunzărea textele în germană cu aceeași ușurință ca pe cele în engleză.

Watson ridică scurt privirea din ziar, își dădu ochii peste cap când îi văzu pe cei trei, apoi își reluă lectura.

Holmes le făcu semn să vină spre biroul lui.

– Văd că ați adus și o specialistă în spiritism.

Dădu din cap în semn de recunoaștere către Pilar și se întoarse la ziarele lui.

Pilar se simți flatată că Domnul o recunoscuse și că o numise expertă. Dar nu era, se gândi ea. După ce îl văzuse pe Konstantine, avea sentimentul că era un escroc, în parte pentru că era prea încrezător pentru cineva atât de tânăr, dar

nu mai avea încredere în sentimentele ei. Oare Domnul ar concedia-o dacă ar afla despre minciunile mamei ei?

– Deși nu e la fel de interesantă ca munca pe teren, continuă Holmes, o parte din timpul cel mai productiv al unui detectiv este petrecut cercetându-și subiecții. Nu este surprinzător faptul că prietenii noștri spiritiști au apărut în câteva ziare. Cunoștințele mele de la arhiva publică au fost foarte meticuloase în cercetarea lor.

Holmes ridică un articol pe care îl rezumă.

– Se pare că subiecții noștri au fugit din Bavaria tocmai înainte să li se aducă acuzații oficiale. Autoritățile îi suspectează că au înșelat și jefuit o mulțime de clienți, inclusiv câteva persoane în vârstă. Șeful familiei este un domn pe nume Spangler Zweig. Soția lui, Tara; fiul lor, Konstantine; și fratele Tarei, Christopher, toți joacă roluri în înșelăciune.

Ozzie îl ascultă pe Domnul cu atenție. Faptul că autoritățile îl urmăriseră pe Konstantine sugera că e un escroc. Asta îl consola. Declarațiile pe care le făcuse despre tatăl lui erau de bună seamă neîntemeiate, își spuse Ozzie în sinea lui, cu optimism. Poate încă mai trăia pe undeva.

Apoi își aminti inițialele care apăreau pe batista găsită de Alfie: SZ. Spangler Zweig. Deci Tara era căsătorită acum.

Ce fel de bărbat ar vrea să se însoare cu ea? se întrebă Pilar. Un *dicho*[1] pe care mama ei i-l spunea deseori: *Dime con quien andas y te dire quien eres*. „Spune-mi cu cine te însoțești, și o să îți spun cine ești."

– Ai informații de împărtășit, îi spuse Holmes lui Pilar.

[1] Proverb (în spaniolă, în original, n.tr.)

Ea ridică privirea, evaluând statura impresionantă a Domnului. Amintindu-și avertismentele lui constante de a nu se pune în pericol, hotărî să nu menționeze tunelele, și în schimb relată detaliile întâlnirii cu Carlos.

– Și ce altceva mai avea de oferit clarvăzătorul acesta?

Pilar detectă o urmă de batjocură în vocea Domnului și o deranjă.

– În afară de faptul că ne-a salvat de o bandă de derbedei, răspunse ea înțepată, ne-a spus că Tara are un trecut violent și a avut o tentativă de omor.

Holmes se uită la ea. Apoi se întoarse către Wiggins care îi povesti despre clădirea cu aspect gotic, despre vizitatori și despre ce văzuse Alfie în grădină.

– Simpson chiar a urmărit un individ până la Parlament.

– Holmes, imaginează-ți! exclamă Watson. E posibil ca afacerile statului să fie conduse de un simplu escroc.

Holmes se uită la partenerul său cu mânie în ochi.

– Din nefericire, dragul meu prieten, fratele meu, Mycroft, mi-a povestit despre cazuri în care s-au luat decizii bazate pe informații și mai nesigure de atât.

Ozzie scoase batista din buzunar și i-o dădu lui Holmes.

Holmes o examină cu atenție înainte să i-o dea înapoi.

– Ce crezi despre asta, Osgood?

Ozzie îi explică deducțiile sale anterioare:

– Și observați țesătura de mătase, inițialele în caractere germane vechi: aparține unui neamț bogat, Spangler Zweig.

Holmes încuviință gânditor, se ridică din scaun și se duse către șemineu. Scoase tutun din condurul persan, își îndesă

pipa și aprinse un chibrit ca să îi dea foc. Zgândări cărbunii și se pierdu în gânduri.

Pilar și băieții se așezară pe canapea și așteptară ca Domnul să revină la realitate.

Chiar atunci Billy bătu la ușă și intră în apartament.

– Domnișoara Elsa Hoff e aici să îl vadă pe...

Înainte să termine, Elsa năvăli în cameră.

Watson se ridică, și la fel și Wiggins și apoi Ozzie. Pilar se uită la ei, surprinsă. Niciodată nu se ridicaseră pentru ea când intrase în cameră.

Elsa se prăbuși pe un scaun. Pantalonii ei cadrilați erau acoperiți de noroi. Încercă să vorbească, dar nu putea decât să bolborosească printre lacrimi.

Watson își puse o mână pe umărul ei ca s-o consoleze. Wiggins porni să facă același lucru, dar se opri. Când se întoarse pe canapea, Pilar îl ghionti în coaste.

Wiggins îi întoarse o privire nedumerită.

Pilar o ignoră și se uită la părul scurt și la îmbrăcămintea masculină a Elsei. Deși voia s-o antipatizeze, se trezi că e fermecată de ea.

Elsa își uscă ochii și își șterse nasul cu o batistă.

Holmes o observă fără nici o vorbă.

– Vă rog să-mi iertați lipsa calmului, dar nu s-a mai atentat niciodată la viața mea și e destul de neplăcut.

Elsa forță un zâmbet.

Ozzie, Wiggins și Pilar se îndreptară de spate și schimbară priviri între ei.

– O... Doamne, se bâlbâi Watson, apoi forță un chicotit la încercarea Elsei de a face o glumă.

Holmes spuse cu seriozitate:

– Apreciez comportamentul dumneavoastră calm, domnișoară Hoff, și slavă Domnului, păreți bine momentan. Acum, dacă doriți, vă rog să îmi descrieți ce s-a întâmplat.

– La scurt timp după ce m-am întors acasă, m-am dus pe bicicletă la o întâlnire cu avocatul mătușii mele, cu privire la moștenire. Îmi dau seama că nu e decent ca o doamnă să meargă cu bicicleta pe străzile din Londra. Dar, așa cum am menționat când ne-am întâlnit prima oară, mătușa mea m-a educat să gândesc singură, așa că circul așa cum doresc, chiar dacă primesc comentarii dezaprobatoare uneori. Întâlnirea mea cu avocatul a durat ceva vreme. Având în vedere că știu foarte puține despre chestiunile financiare, am insistat să îmi fie explicat în detaliu fiecare lucru. După aceea, am hotărât să distribui fluturași despre sufragiul femeilor pe strada unde se află biroul. Am stat timp de o oră în același loc. Oamenii pot fi extrem de nepoliticoși în asemenea situații, și ziua de astăzi nu a reprezentat o excepție. Mai mulți domni mi-au spus să dispar din calea lor și au strigat: „Aiureli!“ La scurt timp am observat o trăsură oprindu-se pe stradă un pic mai sus de mine. Vizitiul avea un aspect foarte sălbatic și neîngrijit: un uriaș cu părul cenușiu și soios, o barbă sârmoasă care îl făcea să pară și mai puțin om, și o haină cu atâtea rupturi că părea o cârpă. Se uita urât la mine. Nimeni nu a urcat și nu a coborât din trăsură. Pur și simplu aștepta. După încă douăzeci de minute, am simțit că fie vizitiul, fie un client ascuns

mă aștepta pe mine. Tulburată, am început să merg. Am dat colțul, am traversat pe Bond Street și am intrat în magazinul unei modiste pe nume Adelaide. Trăsura m-a urmărit, s-a oprit un moment, apoi a dispărut în viteză. Am început să cred că nu sunt în pericol și că imaginația îmi joacă feste. Timp de câteva minute, m-am prefăcut interesată de pălăriile din magazin. Dar încă mă simțeam puțin zguduită, așa că am hotărât să încetez cu distribuitul fluturașilor pentru ziua de azi. Traversasem strada până la jumătate când mi-am dat seama că un cal și o trăsură se năpusteau spre mine, iar conducătorul lor nu era nimeni altul decât bărbatul sălbatic pe care vi l-am descris. Mi-e jenă să spun că am țipat înainte să îmi adun mințile să plonjez din fața calului. Cu siguranță aș fi fost călcată dacă aș mai fi întârziat un moment. Trăsura a gonit ca o nălucă și a cotit la următoarea intersecție. Niște străini m-au ajutat să mă ridic și m-au condus până la o birjă pe care am luat-o până aici. Trebuie să recunosc, nu știu dacă e legat de Konstantine sau de acțiunile mele cu privire la dreptul de vot al femeilor. În orice caz, nu-mi place.

Watson exclamă:

– Ticăloșii, Holmes! Trebuie să facem ceva.

Holmes rămase la fereastră, cu pipa ridicată într-o mână și ochii închiși. Pentru un observator ocazional, ar fi părut adormit, dar Ozzie își putea da seama că vizualiza scena pe care Elsa tocmai o descrisese.

Când pleoapele lui Holmes s-au ridicat încetișor, privirea i s-a oprit pe Elsa.

– Domnișoară Hoff, ați oferit încă o dată o relatare excelentă a evenimentelor care v-au adus aici. Deși știu că ați avut o zi solicitantă, am nevoie să îmi răspundeți la câteva întrebări.

– Desigur.

– Ați văzut clientul trăsurii?

– Am zărit prin geam silueta unui bărbat, nimic mai mult.

– Avocatul dumneavoastră, aveți încredere în el?

– Da, domnule, am. A fost nu numai avocatul mătușii mele, dar și cel mai drag prieten al ei.

– De cât timp sunteți sufragetă?

– De doi ani.

– Și ați mai fost amenințată vreodată cu violență?

– Nu, domnule.

Holmes se întinse după un chibrit pe birou și își reaprinse pipa.

– Există persoane care ar face orice să oprească asemenea activități. Cum...

Înainte ca Holmes să adreseze următoarea întrebare, Elsa vorbi:

– O, am uitat să vă arăt ceva. Deschise poșeta și scoase un plic vechi și maro. Am găsit asta printre efectele personale ale mătușii mele mai devreme, în dimineața aceasta. Elsa îi dădu scrisoarea lui Holmes. Unchiul meu Gunther i-a scris-o mătușii mele cu mulți ani în urmă. După cum puteți vedea, începe cu „Draga mea micuță *Bisho*".

Holmes se uită la document cu o scânteie în ochi.

– Da, *Bisho*. Clar un nume de alint, pe care unchiul dumneavoastră îl folosea pentru mătușa dumneavoastră. Este un cuvânt în limba Xhosa pentru... Holmes se opri. Bivol.

Elsa începu să râdă și la fel și Pilar și băieții. Watson îi aruncă lui Holmes o privire nedumerită.

Holmes citi scrisoarea în întregime apoi se plimbă prin cameră, oprindu-se în fața ferestrei.

– Un asemenea alint ar fi fost folosit numai între un soț și o soție. Ar apărea numai în corespondențele cele mai intime. Sunt sigur că nici o altă persoană din lume nu știa că unchiul dumneavoastră îi spunea mătușii dumneavoastră așa. Unde ați găsit scrisoarea?

– Era ascunsă în șifonierul mătușii Greta. Într-o cutie plină cu scrisori și documente personale.

Holmes zâmbi cu un zâmbet pe care Watson și băieții îl recunoscură ca o confirmare a unei teorii.

„Poate că tocmai a rezolvat cazul“, se gândi Ozzie cu încântare și cu o înțepătură de invidie.

Zâmbetul lui Holmes se lărgi când privi pe fereastră. Și apoi, înainte ca cineva să își dea seama ce se întâmplă, își aruncă pipa și alergă din apartament.

Deși le luă un minut să reacționeze, băieții, Pilar și Watson îl urmară.

La parter, Holmes explodă pe ușa de la numărul 221B, Baker Street, și sări spre o trăsură condusă de un vizitiu cu părul vâlvoi, cu o barbă cenușie sârmoasă și haine zdrențăroase. În compartimentul pasagerului, Ozzie zări silueta unui bărbat cu joben.

Când își dădu seama că este urmărit, vizitiul plesni hățurile, întoarse trăsura și dispăru în josul străzii înainte ca Holmes să pună mâna pe el.

CAPITOLUL DOISPREZECE

PILAR ŞI WATSON O PROTEJEAZĂ PE ELSA

– Sunteți în mare pericol, îi spuse Holmes Elsei când se întoarse în apartamentul de la numărul 221B, după ce urmărise fără succes trăsura. Vă recomand ca Watson să vă conducă la reședința dumneavoastră și să rămână acolo pe durata nopții.

Elsa acceptă oferta. Ochii îi înotau în lacrimi de frică.

Wiggins își aminti de începuturile vieții sale pe străzi, când teama îi era un tovarăș constant – dormea pe alei întunecoase, urmărit de sticleți pentru că fura mâncare, mereu sub amenințarea de a fi aruncat la școala de corecție. Întotdeauna își dorise să aibă pe cineva care să îl ia și să aibă grijă de el.

– Nu vă supărați că întreb, nu mai aveți nevoie de încă o pereche de ochi care să îl ajute pe doctorul Watson, domnule?

Pilar se uită cu asprime la Wiggins.

Holmes privi spre el întrebător. Dar înainte să răspundă, Watson se ridică și spuse:

– Este o idee grozavă. Pilar, vrei să mă însoțești și să stai cu domnișoara Hoff până se aranjează lucrurile?

– Mi-ar face plăcere.

Se ridică și făcu o reverență, fără să încerce măcar să își ascundă zâmbetul satisfăcut.

Wiggins lăsă umerii în jos, dezamăgit.

– Băieți, spuse Holmes, adresându-se lui Ozzie și lui Wiggins, e mult de muncă la conac. Am nevoie de voi acolo.

În salonul vilei în care locuia Elsa, Watson se așeză confortabil într-o canapea de catifea verde cu un singur braț. Pilar încercă să îi imite poziția relaxată, dar fotoliul pe care îl alesese i se părea prea moale. Se mută inconfortabil de pe un picior pe altul și privi împrejur.

Două candelabre de cristal atârnau din tavanul pictat cu nori și păsări. Pe șemineul de marmură erau gravate semnele zodiacale. Pilar îl identifică pe al ei: vărsătorul, purtătorul apei, înainte să alunece cu privirea în altă parte. Tablouri cu peisaje acopereau pereții. Ferestrele se întindeau cât două etaje. Scaunele elegante aveau tapițerii brodate și împodobite cu sculpturi bizare din stejar. Pilar își dădu seama că tot apartamentul ei ar încăpea într-un colț al acelei camere.

Elsa intră câteva minute mai târziu cu energie proaspătă și un zâmbet relaxat.

– Îmi cer scuze că v-am lăsat să așteptați. Tocmai am aranjat cina cu bucătarul. Vom lua masa la opt și jumătate. Domnule doctor Watson, vi s-a pregătit o cameră pentru dumneavoastră la etajul al doilea. Chiar în acest moment, bagajul dumneavoastră este dus acolo. Camera mea este localizată exact deasupra camerei dumneavoastră la etajul

al treilea. Presupun că aveți nevoie să știți asta din motive de securitate.

– Vă mulțumesc pentru informație, domnișoară Hoff. Dar înțelegeți, stau aici în serviciul dumneavoastră. Vă rog să nu vă deranjați ca să mă găzduiți aici pe mine sau pe asistenta mea.

Watson făcu semn către Pilar care încă se străduia să se așeze confortabil.

– Domnule doctor, nu e nici un deranj. Aceasta a fost casa ei și tot personalul ei e încă în serviciul meu. Eu doar solicit și altcineva face treaba în locul meu. Știu că sunt unii care cred că e același lucru cu a face treaba personal. Eu nu sunt atât de naivă.

Sprâncenele palide ale Elsei se ridicară jucăuș, și o scânteie sclipi în ochii ei verzi.

Watson dădu din cap cu și mai mare respect. Tânăra femeie avea o natură gânditoare și boemă.

Cât despre Pilar, tânjea să iasă afară și își dorea să facă o plimbare. Formalitatea salonului îi dădea mișcorici la picioare.

Elsa păru să îi citească gândurile.

– Aș vrea să îmi schimb hainele pentru cină. Nu vrei să mă însoțești? Mă tem că uneori e destul de frig aici.

Pilar se înveseli și cele două fete urcară scara grandioasă, una lângă alta.

Câteva momente mai târziu, stăteau pe podea într-un salonaș lipit de dormitorul Elsei.

– Vorbește-mi de cei doi băieți, spuse Elsa. Cel înalt și slăbănog, cu melon, are o privire foarte intensă pentru cineva atât de tânăr. Îmi amintește de o variantă mai tânără a domnului Holmes.

– Acela e Ozzie. E un geniu. Se poate uita la scrisul unei persoane și îți spune totul despre ea. A fost ucenic la un scrib care era de fapt un falsificator. Și poate face deducții la fel ca domnul Holmes. E și curajos. El și cu Wiggins mi-au salvat viața odată. Creierul lui Ozzie lucrează cu viteza luminii. Devine atât de pierdut în gânduri, încât uită să se teamă. Dar trebuie să aibă grijă pentru că are plămâni foarte fragili și obosește ușor. Mama spune că oamenii cu plămâni bolnavi nu trăiesc mult.

Pilar nu mai spuse nimic și ochii i se încețoșară.

Elsa dădu din cap cu înțelegere.

– Și celălalt, cel chipeș cu bucle?

– Wiggins. El e șeful Ștrengarilor de pe Baker Street. Și el e deștept, dar în alt mod decât Ozzie. Știe unde să cerșească mâncare și cum să se înțeleagă cu oamenii, și poate simți dacă un necunoscut are necazuri sau nu. Stă pe străzi de când avea patru ani și a făcut o casă pentru Ștrengari... într-o clădire abandonată... Îmi pare rău, dar nu-ți pot spune unde e.

– Vrei să spui că băieții locuiesc împreună? Nu au părinți sau familie?

– Sunt o gașcă întreagă, doisprezece în total, dacă îl incluzi și pe Alister care e la școala de corecție. Părinții lor fie sunt morți sau la pușcărie, fie i-au abandonat. Dar se au unul pe altul. Ozzie crede că are un tată pe undeva. Are o mătușă

bătrână în Oxfordshire, care ar putea ști unde locuiește. Încearcă de luni întregi s-o găsească.

– Cum le-ai spus? Ștrengarii de pe Baker Street? întrebă Elsa.

Pilar îi explică:

– Așa le spune domnul Holmes, Ștrengarii de pe Baker Street.

Pilar trase de ațele din căptușeala de satin mov a pelerinei.

– Ți-a făcut cineva pelerina? întrebă Elsa.

– Da, prietena mea, Penelope... când mama și cu mine călătoream cu circul.

Lui Pilar i se puse un nod în gât. Se frecă pe gât și înghiți.

– Ai lucrat la un circ?! Ce exotic! Ce făceai?

– Mama avea un număr de ghicit norocul. Eu o asistam, îi povesti Pilar cu o oarecare ezitare, în parte din cauza experienței neplăcute pe care Elsa o avusese cu spiritismul și în parte pentru că, ei bine... și mama ei era o escroacă.

Dacă își putea minți propria fiică, de ce n-ar fi făcut-o cu străinii?

Elsa dădu din cap gânditoare.

– Mătușa Greta mi-a demonstrat că unii oameni chiar au darul clarviziunii. Tu și mama ta îl aveți?

Pilar mângâie căptușeala pelerinei.

– Nu știu.

Și din motive pe care nu le înțelegea, se trezi că îi povestește Elsei toată istoria cu descendența spaniolă și invențiile mamei ei cu privire la originea lor gitană. Nu era ceva specific lui Pilar să vorbească atât de mult cu cineva pe care abia

îl cunoștea. Îi relatase doar puțin lui Ozzie și absolut nimic lui Wiggins.

– Chiar contează de unde vii? o întrebă Elsa pe Pilar după ce termină. Nu cred că darul clarviziunii are de-a face cu descendența, ci mai degrabă cu puterile ascunse ale intuiției pe care unii oameni știu să le canalizeze și alții nu. Uită-te la domnul Holmes, de exemplu.

– O, nu! spuse Pilar. El crede doar în știință. Deducția se bazează doar pe știință și pe fapte.

Cu toate acestea, cuvintele Elsei avură efect. „Poate că am puteri intuitive, se gândi Pilar, chiar dacă nu sunt țigancă."

– Da, poate că da, fu de acord Elsa. Dar pare să mai fie și altceva la mijloc când e vorba de domnul Holmes. Cred că mătușa mea ar fi de acord.

Elsa îi făcu din ochi lui Pilar.

– Ei bine, *lui* să nu îi spui niciodată asta, spuse Pilar, sau va renunța la cazul tău.

Amândouă izbucniră în râs când sună clopoțelul pentru cină.

CAPITOLUL TREISPREZECE

ÎNTÂMPLĂRI STRANII LA CONAC

– Am văzut scântei prin arbuști și fulgere țâșnind de la ferestre! spuse Elliot când Ozzie și Wiggins se întâlniră cu el la postul din fața conacului.

– Dacă există ceva diabolic în cazul ăsta, atunci e produs de oameni, îl asigură Ozzie.

Nu era nici un secret că Elliot era superstițios. Și Ozzie, și Wiggins nu-și puteau permite să-l piardă din cauza temerilor sale.

– Nu mi-e teamă de vreun băiat sau de un bărbat. Dar spiritele – taică-meu m-a avertizat cu privire la lucrurile astea. Mulți feciori de treabă și-au dat duhul pentru că i-au deranjat pe cei care nu trebuie deranjați.

Fața lui Elliot se întunecă.

Wiggins își dădu seama că vorbea de micuța Maureen. Rohan îi mărturisise odată lui Wiggins că Elliot îi spusese că aceasta îl vizita în vise, întotdeauna îmbrăcată în cămășuța de noapte, cu o coroniță de lauri pe buclele ei roșcate.

Chiar atunci, un stol de ciori croncăniră pe cerul întunecat. Băieții se cutremurară în întuneric.

Înainte să poată hotărî următoarea mișcare, cineva – sau ceva – scoase un urlet nepământean, urmat de altul și apoi altul. Elliot căzu pe spate, cu mâna la inimă.

Wiggins privi în toate direcțiile. Apoi, în josul străzii, îl văzu pe Alfie. Regele Henry îl târa de o frânghie lungă – el era sursa urletelor.

– Piticule, îmi vine să te omor, tâmpitule, spuse Elliot când aceștia se apropiară.

– Oz, dă-mi batista și-i putem da de urmă individului care a dispărut. Regele 'Enry e gata pentru misiunea asta.

Wiggins îl apucă pe Alfie de ureche.

– Cât timp ai fost plecat de la postul tău? Dacă ai pierdut ceva important?

– Au! Acolo nu e decât un gard, șefule, spuse Alfie, smucindu-se să scape. Vreau acțiune.

– Puștiulică! Ar trebui să te aruncăm cu javra ta cu tot direct în Tamisa, spuse Elliot, amenințător.

Regele Henry mârâi la el.

Elliot se răsti la Regele Henry.

– Gata, spuse Wiggins. O să ieșim în evidență ca un deget umflat. Ia câinele ăla, Piticule, și cară-te!

– Dar...

– Acum!

Alfie dădu cu șutul într-o piatră și se bosumflă.

– Hai, 'Enry, ne găsim noi un caz de rezolvat.

Acestea fiind spuse, el și câinele se întoarseră de unde au venit.

Wiggins se trase de păr frustrat, apoi îi dădu ordin lui Elliot să rămână la post, în timp ce el și Ozzie urmau să îi verifice pe ceilalți.

Simpson și Fletcher raportară că au auzit sunete pocnitoare ciudate în spatele casei. Barnaby și Pete văzuseră fulgere de lumini colorate venind dinăuntru. Deși au dat raportul cu calm, toți patru păreau înspăimântați.

În timp ce Ozzie și Wiggins se strecurau pe o străduță laterală să-l găsească pe Rohan, mirosul de sulf inundă aerul.

– Toată lumea a luat-o razna! spuse Wiggins.

– Noi nu credem în hocus-pocus, nu, prietene?

Wiggins zâmbi.

– Corect.

Exact când el și Ozzie ajunseră la Rohan aproape de ușa către tunele, o trăsură tropăi zgomotos spre ei. Cei trei băieți se ascunseră în spatele unor lăzi goale și îl priviră pe vizitiu cum ridică un felinar și îl plimbă împrejur. Ozzie îi zări fața. Recunoscu imediat părul cenușiu, vâlvoi și soios, și barba deasă. Wiggins îl înghionti ușor pe Ozzie în umăr, semn că făcuse și el aceeași legătură.

După ce mai cercetă strada un minut, vizitiul ciocăni în laterala trăsurii. Din ea coborî un bărbat cu alură militară, cu un melon pe cap. Păși repede spre ușa care dădea în tunel, o descuie și îi făcu semn vizitiului înainte să dispară înăuntru.

După ce vizitiul și trăsura plecară, Ozzie alergă spre ușă, își lipi urechea de ea și le făcu semn lui Wiggins și lui Rohan.

– E vremea s-o încercăm, Wiggins.

Cuvintele lui Holmes răsunară în capul lui Wiggins: *Fără acte de eroism,* băieți!

Ozzie se uită la prietenul lui care ezita în întuneric. Oare doar respecta dorințele Domnului sau îi era teamă? Exista ceva de care să le fie teamă?

– Trebuie să aflăm cine e bărbatul acela, spuse Ozzie.

Wiggins dădu din cap. Încă mai vedea în minte privirea înfricoșată a Elsei. Și mai era și Shirley, prinsă undeva în interiorul tunelelor.

– Și câinii?

– Ce câini?

Rohan păru speriat.

– Dacă îi auzim, ne întoarcem înapoi, propuse Ozzie. Aruncăm doar o căutătură, Wiggins.

– Întotdeauna știi când să-ți folosești limbajul Cockney[1], Oz. Bine, hai să aruncăm o privire.

Wiggins scoase o cheie, atârnată de o sfoară în jurul gâtului său, și i-o dădu lui Ozzie.

– Ce-i aia? întrebă Rohan.

– O cheie schelet. Descuie majoritatea broaștelor. Lăcătușii o folosesc. Și hoții... și detectivii. Ozzie își duse urechea la broască și zdrăngăni cheia. I-am făcut o favoare unui lăcătuș. El mi-a dat-o, îi spuse Wiggins lui Rohan când ușa se descuie.

---

[1] Cockney – limbaj folosit de clasele muncitoare din cartierul East End din Londra, plin de regionalisme. În cazul de față, „căutătură" este în original „a butcher's hook", expresie specifică limbajului Cockney. (n.tr.)

– Bine, băieți, șopti Ozzie, mișcați-vă la fel de tăcuți ca...

– Spiritele, încheie Wiggins și cei trei băieți intrară în pasajul secret.

CAPITOLUL PAISPREZECE

O SURPRIZĂ ÎN TUNELE

Tunelul părea mai întunecat și mai rece decât ultima oară când intraseră acolo. Aerul glacial dăuna plămânilor lui Ozzie. Băgă mâna în buzunarul hainei după tonicul său. Luă o înghițitură, încercând să înăbușe sentimentul iritant că se apropie o criză.

În acest timp, Wiggins scoase o cutie de chibrituri din buzunarul pantalonilor și aprinse unul. Arunca suficientă lumină ca să vadă în jurul lor. Optimist, Wiggins sperase că Shirley îl va aștepta, ridicată pe lăbuțele din spate, bucurându-se de firimiturile de pâine pe care i le adusese. Dar nu avu norocul ăsta.

– Shirley, striga el încet din când în când, pe măsură ce înaintau.

Spațiul închis, rece și umed îl neliniștea pe Rohan, iar mirosul – ca picioarele murdare ale lui Elliot – îi întorcea stomacul pe dos. Încercă să se imagineze într-o aventură de duminică, alături de tatăl său, plimbându-se pe malurile Tamisei sau privind un spectacol cu Punch și Judy în parc.

Chiar și pusul momelei în cârligele de undiță ar fi fost de preferat decât să se furișeze printr-un tunel întunecos, care ar putea adăposti câini mari și răi.

Wiggins aprinse chibrit după chibrit până trecură de peșteră și intrară în pasajul care ducea către ușa iluminată a pivniței.

Chiar atunci, un zgomot slab ca o pocnitură întrerupse liniștea.

– Ați auzit asta?

Ozzie și Wiggins dădură din cap că nu.

Continuară să meargă încă un minut și apoi se auzi o explozie sau o împușcătură, undeva departe. Toți cei trei băieți înghețară pe loc.

Nu se putea spune cât timp au stat așa. Când totul a părut să se liniștească, au intrat în pivniță, unde Ozzie a găsit un felinar atârnat de un cârlig din perete. Luă chibriturile de la Wiggins, aprinse felinarul și merseră prin cameră pentru ca băieții să poată examina totul: o scară îngustă care ducea la o ușă în vârful unuia dintre pereți, o platformă înaltă de un metru în mijlocul încăperii, un tub de metal care se ridica de la podea până în tavan, cufere de vapor, scări și felinare.

Băieții cercetară cuferele. Într-unul din ele, Rohan găsi pelerine, într-altul Ozzie descoperi un fel de mașinărie – ca un felinar mare cu gaz, cu un cilindru lung ieșit din față. Wiggins deschise un al treilea cufăr, se întinse înăuntru și icni. Conținutul emana o lumină stranie și, când își scoase mâna, aceasta strălucea.

– Te arde, prietene? întrebă Ozzie.

Wiggins dădu din cap neîncrezător și își șterse mâna de pantaloni, dar strălucirea rămase.

Ozzie le făcu semn lui Wiggins și lui Rohan să îl urmeze în sus, pe scara îngustă. Ajunși în vârf, deschiseră ușa și intrară într-un pasaj strâmt, cu pereții acoperiți de lambriuri. În cele din urmă, ajunseră la o fereastră care dădea spre o încăpere octogonală, slab iluminată de felinare alimentate de gaz. În centru, se aflau o masă și scaune de mahon.

– Camera pentru ședințe, șopti Ozzie.

– De ce e o fereastră acolo? întrebă Rohan.

– Pe partea cealaltă nu cred că arată ca o fereastră. Funcționalitatea ei trebuie să fie deghizată cumva.

„Poate e o oglindă, se gândi Ozzie. Altfel, clienții ar putea vedea pasajul."

Rohan ridică un obiect mare, ca un corp de iluminat. Interiorul era mărginit de reflectoare și în față avea inserată imaginea decupată din carton a unui bărbat. După ce băieții îl examinară, Ozzie îl aprinse și descoperi că imaginea arunca umbra unei siluete.

La dreapta ferestrei, Wiggins observă o frânghie care trecea prin doi scripeți. Când trase de ea, masa din centrul camerei începu să se ridice.

Ozzie răsuci un mâner de la baza ferestrei și în cameră începură să curgă șuvoaie de fum.

– Chiar că seamănă a hocus-pocus, nu-i așa, Wiggins? Efortul de până acum îl făcu să gâfâie. Mai luă o înghițitură de tonic. Hai să mergem mai departe.

Băieții continuară prin pasajul îngust, care se întindea pe tot perimetrul camerei de ședințe până ajunseră la un zid. Dădură iar roată și ajunseră tot la un zid.

– Căutați o trapă, îi instrui Ozzie. Trebuie să existe un mod de a intra în camera aia. Mă duc înapoi în pivniță să văd dacă nu există o intrare în camera de ședințe de acolo.

– Oz... spuse Wiggins. Mă duc eu.

– Sunt bine, îl liniști Ozzie. O să am grijă.

Rohan și Wiggins pipăiră toată zona din pasaj. Tocmai treceau pe lângă fereastra care dădea în camera de ședințe când Ozzie sări în sus, zbură prin fața lor și ateriză cu o bufnitură.

Wiggins și Rohan schimbară o privire, apoi alergară prin pasaj către pivniță. Rohan se opri și se sprijini de perete să își tragă sufletul un moment, când, într-o fracțiune de secundă, un panou ascuns cedă în spatele lui. Scânci și ateriză în sala de ședințe lângă Ozzie.

Auzind bufnitura, Wiggins păși prin panoul deschis și îi găsi pe cei doi băieți întinși pe podea. Le oferi amândurora o mână și râse:

– Hai, prieteni. N-avem timp de lenevit.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

KONSTANTINE ESTE DAT ÎN VILEAG

După ce părăsiră sala de ședințe, băieții alergară pe un hol întunecos până când auziră voci și se opriră. Se ițiră după colț într-o bibliotecă slab luminată. Focul ardea puternic în șemineu. Rafturi fără cărți urcau pe peretele înalt de cinci metri până sus la tavan. Tara stătea dreaptă pe o canapea certându-se cu un bărbat. Deși băieții îi vedeau doar spatele, era evident că el era cel pe care îl urmăriseră în conac – Spangler Zweig.

„De ce intra și ieșea printr-un pasaj secret?“ se întrebă Ozzie.

– Tara, draga mea, fiecare bogătaș din Londra cu o pasiune pentru spiritism ne-a intrat pe ușă în ultimele luni. Afacerile n-au mers niciodată mai bine. Dacă o ținem tot așa până la sfârșitul anului, nu va mai trebui să muncim niciodată. Nu mai avem nevoie de banii fetei.

Zweig vorbea cu fermitate, cu o urmă de accent.

– Banii aceia îți aparțin, replică Tara. Ți-am spus de ani de zile să îți ceri drepturile și n-ai făcut-o. Acum bivolul ăla bătrân și trist e mort și uite unde am ajuns!

– Nu are rost să îi vorbești de rău pe morți, iubita mea. Ceea ce propui este o măsură extremă. Să câștigi încrederea unui client precum Greta și apoi să culegi roadele e una, dar crima e cu totul altceva. Poate că există altă metodă prin care ne putem obține banii.

Tara țâșni în sus și se agită prin cameră.

– Nu! Numai când va dispărea fata aia nenorocită o să primești totul. Și numai atunci o să ne putem lăsa de afacerea asta blestemată. Sunt și banii lui Konstantine. Dreptul lui prin naștere! Dacă nu ești dispus să o elimini pe ticăloasa aia, atunci o voi face eu.

Prin întuneric, băieții încercară să își evalueze reacțiile. Fata aceea nenorocită trebuia să fie Elsa. Deci cineva chiar încerca s-o omoare și acel cineva era Tara!

Ozzie își înmagazină în memorie fiecare detaliu al conversației. Dar își dădu seama că o piesă din puzzle nu se potrivea. I se tot învârtea în creier: Cum putea Spangler Zweig să aibă dreptul la averea Elsei?

Zweig se duse spre Tara și îi desfăcu brațele care erau încrucișate feroce la pieptul ei. O trase într-o îmbrățișare.

– Îți ador forța și spiritul, draga mea. O să termin cu povestea asta.

Șemineul oferea doar o lumină slabă, dar când Zweig se întoarse, băieții văzură un bărbat cu o constituție atletică, la vreo cincizeci de ani, cu o mustață tunsă cu grijă. Ceva din aspectul lui îi părea familiar lui Ozzie.

În timp ce băieții priveau scena din bibliotecă, Wiggins remarcă o lumină care venea prin hol către ei. Îi bătu pe umăr pe Ozzie și pe Rohan și le făcu semn să dispară.

Se strecurară până când intrară într-un foaier. Apoi Wiggins îi conduse pe o scară mare, circulară, până la etajul doi. Acolo intrară într-un dormitor gol și priviră pe o fereastră care dădea spre grădina din spate. Își dădură disperați seama că erau mult prea sus ca să coboare în siguranță prin ea.

Wiggins se trase de păr.

– Vreo sugestie?

Ozzie arătă de-a lungul acoperișului spre o altă fereastră la capătul cel mai îndepărtat al conacului. Dădea către un burlan de scurgere care ducea până în grădină.

Wiggins dădu din cap.

– Hai să mergem.

Se furișară pe holul lung. Din fericire, toate camerele păreau să fie goale. Rohan intră într-una, gândindu-se că ar putea privi afară să vadă exact unde sunt. Dar fu întâmpinat cu un mârâit sonor și apoi lătrături sălbatice. Într-o secundă, îl atacară doi câini negri, zvelți și musculoși.

Rohan își ținu respirația, sări înapoi în hol și trânti ușa în spatele său.

– Despre câinii ăia vorbeai, prietene? șopti Rohan, icnind după aer.

Animalele continuară să latre feroce.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem prin tunele, sugeră Wiggins.

Ozzie dădu din cap că nu.

– Nu putem risca să ne întoarcem la parter.

Îi conduse pe băieți spre camera din colțul cel mai îndepărtat al conacului, își lipi urechea de ușă și o deschise cu grijă.

Camera era întunecată, cu draperiile trase. Băieții abia reușiră să distingă un pat cu baldachin, un șifonier și o masă cu cele necesare pentru spălat. Se târâră către fereastra care dădea spre burlan.

Exact când erau pe punctul de a deschide fereastra, un fulger de lumină explodă deasupra capetelor lor.

– Cine îi deranjează somnul lui Konstantine?!

Băieții se întoarseră exact când două explozii puternice și o ploaie de scântei căzu pe ei, aruncând suficientă lumină ca să dezvăluie un băiat slab, cu părul ondulat și ochi pătrunzători.

Privirea îi căzu pe Ozzie.

– Vagabondul de pe stradă! Cum ai intrat aici, hoțule? Și de ce mă urmărești?

Băieții înghețară. Wiggins și Rohan se uitară la Ozzie după un plan.

– Crezi că o să invoc spiritul tatălui tău? Ha! îl tachină Konstantine. Nu ar vrea să viziteze un suflet atât de ticălos ca al tău.

Rohan căscă ochii mari.

Ozzie simți cum îl ia cu leșin. Oare tatăl lui era mort de-adevăratelea?

Înainte ca Ozzie să hotărască ce să facă, Wiggins se aruncă asupra lui Konstantine, dar se întâlni cu o altă ploaie de scântei, care îl catapultară pe spate de peretele lambrisat.

Ozzie și Rohan priviră cu groază în timp ce Wiggins dispăru.

Ochii lui Konstantine fulgerară. Din mâini îi țâșneau flăcări.

– O să vă transform pe amândoi în cenușă!

Rohan simți cum picioarele îi aleargă, năpustindu-se direct spre Konstantine, cu un urlet formându-i-se în gât.

Konstantine aruncă o altă flacără care îl făcu pe Rohan să caute adăpost.

Camera era plină de fum. Mirosul de sulf îi ardea ochii lui Ozzie și îi făcea gâtul să se încordeze. Se aplecă de mijloc, tușind. Atunci observă bucățile de hârtie și carton care acopereau podeaua. Puterile lui Konstantine nu erau supranaturale; arunca cu artificii.

În acest timp, Rohan, ghemuit lângă masa cu ligheanul cu apă, își freca umărul. Ozzie îi întâlni privirea și îi făcu semn către ligheanul cu apă. Când Konstantine se pregăti să lanseze un nou explozibil, Rohan ridică ligheanul și turnă apa rece peste el.

Konstantine scoase un urlet, care se transformă în scâncete de plâns.

Stând acolo în cămașa de noapte udă, arăta ca un copil înspăimântat prins de o furtună.

Ozzie râse:

– Marele Konstantine!

Chiar atunci se auzi o ciocănitură în ușă.

– Konny, deschide ușa imediat!

Konstantine chițăi:

– Papa, ajutor!

– Repede, spre fereastră! îi spuse Ozzie lui Rohan.

Când alergară spre fereastră, patul cu baldachin alunecă pe podea și îl izbi pe Konstantine de șifonier.

Ozzie și Rohan clipiră în semiîntuneric.

Dintr-o gaură din podea, acolo unde fusese patul, ieși Wiggins.

– Dacă ați terminat cu joaca, poate avem timp să șutim și o gustare din bucătărie.

Ozzie și Rohan îi întoarseră zâmbetul și îl urmară pe scări în fugă. Când patul alunecă pe o șină mică înapoi peste gaură, doi bărbați intrară pe ușă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

BĂIEŢII SE ÎNTORC PE BAKER STREET LA NUMĂRUL 221B

– Domnul Holmes vă așteaptă, îi spuse Billy lui Ozzie, Wiggins și Rohan când aceștia sosiră la apartamentul Domnului.

Băieții auziră muzica înainte să-l vadă, o partitură lentă, melancolică.

Ochii Domnului erau închiși, și bărbia înclinată spre piept, cu vioara fixată pe umărul stâng. Brațul drept plimba arcușul pe corzi, lunecându-l înainte și înapoi într-un dans delicat. Și trupul lui se legăna pe note, de parcă muzica îl mișca, și nu de parcă mișcările lui creau sunetul. Lui Ozzie i se păru hipnotizant.

Muzica îl făcu să își amintească de o prevestire pe care i-o făcuse doamna Estrella odată: „În anul care vine vei trăi mari încercări și izbânzi, spusese ea. Spiritele îmi spun că cineva te veghează. Văd silueta unui bărbat, dar fața nu îi este clară. Văd mici norișori de fum... Văd umbre... Aud o vioară“. Oare doamna Estrella îl văzuse pe tatăl lui Ozzie? Cânta și el la vioară? Sau era vorba de domnul Holmes?

Renunțând să mai viseze cu ochii deschiși, Ozzie se concentră din nou pe Domnul. Își dădu seama că îl captiva ceva mai mult decât muzica. Era spiritul cu care cânta Domnul. Ozzie nu-l văzuse niciodată demonstrând pasiune pentru ceva care să nu fie munca lui.

Muzica îl făcea mereu pe Wiggins să cânte, dar melodia pe care o cânta Domnul nu era bună pentru bătut ritmul cu piciorul. Își lăsă privirea să alunece către capacul de argint care acoperea o farfurie de pe masă. Stomacul îi chiorăi. Nici unul nu mâncase nimic de dimineață.

Lui Rohan muzica îi amintea de flautul la care cânta tatăl său, și simți o senzație arzătoare în piept.

Când Holmes deschise ochii și îi văzu pe băieți, încetă brusc să mai cânte și puse vioara pe un teanc de cărți din colț. Băieții aplaudară, făcându-l pe Holmes să se strâmbe. Ozzie nu-și dădu seama dacă de mândrie sau de jenă.

Holmes își drese vocea și spuse sec:

– Mulțumesc, băieți, dar Sarasate nu are de ce să se teamă.

Băieții nu știau la cine se referă, dar bănuiră că era un mare violonist[1].

Holmes se duse către șemineu și se întinse după pipă. Observându-l pe Wiggins care încă privea înfometat farfuria, spuse:

– În ciuda eforturilor doamnei Hudson, mă tem că nu m-am atins de masa pe care mi-a pregătit-o. Uneori mâncatul mă enervează. Mi-ați îmbunătăți relația cu proprietăreasa dacă ați consuma cina pregătită.

---

[1] Pablo Martín Melitón de Sarasate y Navascués, violonist și compozitor spaniol (1844–1908) (n.tr.)

Le făcu semn cu mâna și apoi aprinse un chibrit.

Băieții se repeziră la farfurie, apoi se așezară în fața focului și mâncară cu mâinile friptură rece de sitar și sparanghel.

Ozzie, Wiggins și Rohan făcură cu rândul să îi povestească lui Holmes cum l-au văzut pe Spangler Zweig coborând din trăsură și intrând în pasajul secret al conacului. În nerăbdarea lui, Wiggins îi descrise mecanismele pe care le descoperiseră în pivniță și în tunele. Ozzie îi relată despre platforma care îl trimisese prin podea direct în camera de ședințe.

Holmes se așeză în fotoliu, dădu din cap și pufăi din pipă. În ciuda muncii lor, nu părea mulțumit.

– De câte ori trebuie să vă spun, măi băieți, să nu vă puneți în pericol. Ați fost necugetați că ați intrat în casă și...

Dar înainte să termine, Pilar păși rapid în apartament neanunțată și îi dădu lui Holmes o scrisoare.

Pentru prima oară, Wiggins fu recunoscător pentru îndrăzneala ei și pentru întreruperea creată.

Holmes se opri, se încruntă scurt la Pilar, după care examină scrisoarea. Apoi se ridică în picioare și traversă încăperea către șemineu.

Wiggins îi oferi ultima bucățică de sitar lui Pilar când ea se așeză între el și Ozzie. Ea refuză, dând din cap.

– Am mâncat supă de broască țestoasă, chefal roșu și cotlet de miel și ar mai fi trebuit să mă îndop dacă nu sosea scrisoarea asta. N-am mâncat niciodată atât de mult.

Wiggins privi în jos la carcasa mică de pasăre care zăcea pe farfurie și apoi la Pilar.

– Cei care nu apreciază festinul se bucură de el, murmură el pe sub mustață.

Pilar îl ignoră și se uită la Holmes.

– Scrisoarea a fost scrisă de un bărbat care pretinde că știe circumstanțele în care a murit Greta Berlinger. Autorul o roagă pe Elsa să se întâlnească cu el la mijlocul Podului Londrei pe trotuarul estic, la zece mâine-dimineață. Cred că e același bărbat care a urmărit-o pe Elsa din trăsură, Spangler Zweig. Sunteți de acord, domnul Holmes?

Recitind scrisoarea, Holmes aproape tremură de încântare. Privirea i se mută de la scrisoarea din mână către șemineu, unde fotografia lui Gunther Berlinger era așezată lângă scrisoarea veche pe care i-o scrisese Gretei.

Ozzie și Wiggins recunoscură sclipirea din ochii Domnului: tocmai își confirmase deducțiile.

Pilar păru enervată că Holmes îi ignora întrebarea.

– Da, Pilar, spuse el în sfârșit, cu vocea debordând de entuziasm, dar cu ochii încă aiurea. Ai dreptate. Holmes puse scrisoarea pe șemineu lângă celelalte dovezi ale cazului. Își încleștă mâinile la spate și se plimbă încoace și încolo în fața lor. Băieți, vă rog continuați cu rezultatele investigațiilor voastre!

Lui Ozzie îi venea să urle de frustrare. Domnul rezolvase misterul, era sigur de asta, și totuși nu spunea nimic!

Ozzie își îngustă ochii și studie cele două scrisori și fotografia. „Răspunsul e acolo, se gândi el. Dacă te gândești suficient de tare, poți să descifrezi singur misterul. Gândește-te."

Între timp, Wiggins relată pe scurt discuția pe care o auziseră între Tara și Spangler Zweig și cum Tara îl convinsese pe Zweig că trebuie s-o elimine pe Elsa.

– Sunt lacomi, domnule! Vor banii Gretei Berlinger și cred că soluția e s-o omoare pe Elsa.

– Asta e partea pe care nu o înțeleg, spuse Rohan. Dacă o omoară pe Elsa, cum obțin banii? Nu sunt într-o bancă sau ceva de genul?

Holmes dădu din cap fără să vorbească.

Wiggins continuă să povestească despre întâlnirea cu Konstantine și evadarea lor.

– Artificii! exclamă Pilar.

Deci sentimentele ei cu privire la el *fuseseră* corecte. Konstantine era un escroc. „Pot avea încredere în intuiția mea", se gândi ea.

Ozzie era atât de concentrat să studieze dovezile de pe șemineu, că abia îi auzea pe prietenii lui vorbind.

Holmes se întoarse în fotoliu.

– Wiggins, rezultatele investigației voastre sunt foarte folositoare și, de fapt, avem toate piesele puzzle-ului datorită muncii voastre. Dar, așa cum am spus înainte să ne întrerupă Pilar... Holmes se opri și ridică din sprânceană. Trebuie să fiți reținuți și să vă folosiți bunul-simț pe viitor.

Wiggins lăsă capul jos.

– Da, domnule Holmes.

– Acum, spune-mi, te rog, cum l-ați urmărit pe Spangler Zweig în tunele? Cu siguranță a încuiat ușa în urma lui.

Privirea lui Holmes era la fel de tăioasă ca un cuțit.

Ozzie se trezi din transă și privi cu milă la prietenul său.

– Ei bine, vedeți dumneavoastră, ăăă...

Wiggins ridică mâna către baza gâtului său.

Holmes se mai lumină la față.

– Te rog să îți scoți cheia schelet de pe sfoara de la gât, băiete! Întinse mâna și Wiggins se execută. Îți admir ingeniozitatea. Mulți infractori de rând nu ar ști cum să obțină și să folosească o asemenea cheie.

Pe fața lui Wiggins se întinse un zâmbet.

– Dar, spuse Holmes, închizând cheia în pumn, trebuie să fiți atenți, măi băieți! Din cauza statutului vostru, poliția v-ar putea confunda ușor cu hoții de rând și vă vor aresta și duce la închisoare dacă sunteți prinși folosind o asemenea unealtă. Înțelegeți?

Băieții dădură din cap, în parte ca să scape de privirea aspră a Domnului.

Pilar își dădu ochii peste cap. Poate că Domnul îi avertiza din dorința de a-i proteja, dar oare el nu intrase ilegal într-o clădire dacă un caz o cerea? De ce adulții aveau voie să încalce regulile dacă aveau un motiv? Mama n-ar tolera minciuni din partea lui Pilar în nici o împrejurare, și iată că ea însăși mințea.

Ozzie se întoarse către șemineu. Studiind fotografia, își dădu imediat seama ce și cum și fața i se lumină.

– Osgood, ai ceva de spus? întrebă Holmes.

Ozzie se îndreptă de spate și îl privi pe Domnul în ochi.

– Da, domnule. Cred că pot răspunde la întrebarea lui Rohan. Știu cum Spangler Zweig și Tara pot pune mâna pe banii Elsei.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

DEDUCŢIILE LUI OZZIE

– Înainte să încep, domnule, pot să folosesc lupa dumneavoastră?

Holmes îi făcu semn spre birou.

Ozzie se ridică și o luă în mână, apoi se duse către șemineu și ridică scrisoarea pe care tocmai o adusese Pilar. Studie scrisul, examină hârtia și o ridică la lumină, ceea ce îi dezvălui marca producătorului.

Wiggins se minună de prietenul său înainte ca acesta să-și înceapă deducțiile. În afară de faptul că știa că Konstantine e un escroc și că Elsa era în pericol, Wiggins nu putea să pună cap la cap piesele acestui puzzle. Cum reușise Ozzie s-o facă?

Piesă cu piesă, Ozzie examină și celelalte dovezi: scrisoarea pe care Elsa o adusese mai devreme, cea pe care Gunther i-o trimisese Gretei cu douăzeci de ani în urmă, și fotografia cu chipul lui Gunther. Mâinile lui Ozzie tremurau de nerăbdare.

– Sunt gata, domnule.

– Te rog, spuse Holmes, expirând fumul de la pipă.

Ozzie își încleștă mâinile la spate și se duse în mijlocul camerei unde îl vedea toată lumea. Învățase de la Domnul că ar trebui să te amuzi cu deducțiile și un pic de joc teatral distra întotdeauna audiența.

– Mai întâi, avem ședința în cadrul căreia a murit Greta Berlinger. Cineva – sau ceva – a apărut ca Gunther Berlinger. Era un spirit sau un actor? Se opri și lăsă grupul să analizeze întrebarea lui. Un lucru e limpede, continuă el, asemănarea cu Gunther era atât de izbitoare că literalmente a înspăimântat-o pe Greta de moarte. Ozzie ridică mâinile cu palmele în sus. Acum, multe din cele aflate le-am auzit în conversațiile dintre Spangler Zweig și soția lui, Tara. Pe prima ne-a descris-o Alfie, pe a doua am auzit-o cu urechile noastre. Acele conversații arată că Zweig și Tara plănuiau s-o stoarcă pe Greta de bani, pretinzând că Konstantine îl poate invoca pe Gunther. Nu *intenționau* s-o sperie pe Greta de moarte, ci doar să îi câștige încrederea prin înșelătorii și să îi ia banii pe parcurs. Moartea Gretei a creat o problemă. Deodată, Zweig și Tara au pierdut un client bogat și credul și acum Elsa Hoff, singura beneficiară a averii Gretei, va moșteni toți banii ei. Dar... dacă Elsa moare, atunci clar nimeni nu poate moșteni banii Gretei. De aceea Spangler Zweig și Tara o urmăresc și încearcă s-o omoare. Au un plan care îi va permite lui Zweig să moștenească banii Gretei după ce moare Elsa.

Ozzie tăcu iar și întâlni privirea lui Pilar. Un zâmbet mândru i se întindea pe față. Ozzie simți cum îi iau foc obrajii, dar continuă:

– La început, Zweig voia să renunțe la plan. Dar Tara l-a convins să îl ducă la bun sfârșit de dragul fiului lor, Konstantine. Ozzie ridică scrisoarea pe care o adusese Pilar. Aceasta este cheia, greșeala lor fatală.

Ozzie tăcu, în parte de efect și în parte pentru că era atât de încântat, că avea nevoie să își tragă sufletul.

Ochii tuturor erau pe el. Până și Holmes părea nerăbdător și voia ca Ozzie să continue.

– Autorul scrisorii o roagă pe Elsa să se întâlnească cu el mâine pe Podul Londrei. Marca arată că hârtia provine din Bavaria. Scrisul sugerează o persoană care vorbește bine engleza cu influențe olandeze și nemțești; scrisorile au înfloriturii interesante de un design aproape continental. Dar există o reținere aici, un stil șovăielnic în scriere: prima sau primele două litere ale fiecărui cuvânt rămân în urma literelor care sunt aplecate spre dreapta. Spangler Zweig vine din Bavaria, dar vorbește fluent engleza. Și în ciuda faptului că este de acord cu soția lui, nu prea ar vrea s-o omoare pe Elsa.

Holmes dădu din cap ca să îi confirme logica.

– Ce m-a nedumerit pe mine la început este exact ce a întrebat Rohan, spuse Ozzie.

Fața lui Rohan se lumină.

– Cum va pune Spangler Zweig mâna pe averea Gretei?

– Exact. Asta este adevărata întrebare aici.

Ozzie luă fotografia de pe șemineu și le-o arătă lui Wiggins și lui Rohan.

S-au uitat și s-au chiorât, dar nu au descoperit nimic neobișnuit. Ozzie încercă să le dea un indiciu:

– Imaginați-vă acest bărbat cu șaisprezece ani mai în vârstă.

Băieții nu avură nici o reacție, dar Pilar se emoționă când își dădu seama.

– Înțeleg acum...

Ozzie îi făcu semn cu capul s-o felicite, apoi se duse până la draperii și se întoarse.

– Bărbatul pe care l-am urmărit, Spangler Zweig, e de fapt Gunther Berlinger, soțul de mult pierdut al Gretei. Nu a fost un actor deghizat ca soțul ei mort cel care i-a apărut pe post de spirit în timpul ședinței. Era *chiar* Gunther Berlinger, acoperit cu pudră albă de machiaj ca să îi ascundă vârsta, și pudră de fosfor ca să îl facă să strălucească. Asta era pudra pe care ai găsit-o în pivnița conacului, Wiggins.

Wiggins se uită la mâna lui care încetase, în sfârșit, să mai strălucească.

– De aceea apariția lui a avut un asemenea efect asupra Gretei, continuă Ozzie. Știa că e soțul ei, în carne și oase. Și numai Gunther ar fi știut numele de alint al Gretei, *Bisho*.

– Dar cum?! exclamă Wiggins.

Ozzie își mângâie bărbia.

– Nu sunt sigur cum și de ce, decât că Gunther, din motive știute numai de el, și-a înscenat moartea cu mulți ani în urmă. Ceea ce e clar e că a venit la Londra cu intenția unică de a o deposeda pe Greta de averea ei.

Holmes dădu din cap, indicând că Ozzie trebuie să continue.

– Asta ne duce la răspunsul la întrebarea lui Rohan: cum pune Spangler Zweig mâna pe banii Gretei dacă o omoară pe

Elsa? Cum Greta nu avea alte rude în afară de Elsa, Gunther e singurul care are drepturi legale asupra banilor. Tot ce trebuie să facă este să iasă în față, să renunțe la identitatea falsă și să se prezinte drept soțul de mult pierdut al Gretei și să încaseze banii. Pentru că averea Gretei provine dintr-o mină de aur aflată la o fermă care le-a aparținut odată amândurora, cine ar putea să îl contrazică, mai ales cu Elsa moartă?

Holmes dădu din cap din nou, dar fără nici o expresie pe chip.

Ozzie se gândi la maestrul detectiv, care stătea în fotoliul său, pufăind relaxat din pipă. Ozzie se întrebă ce ar trebui să facă pentru a-l impresiona cu adevărat.

Nu își dădu seama că nu mai vorbea decât când Holmes i se adresă:

– Te rog, Osgood, termină de povestit.

Ozzie inspiră.

– De când a sosit la Londra, Gunther a avut grijă să nu fie văzut la conac, de asta folosea pasajele secrete. Chiar dacă autoritățile ar bănui că Elsa a murit în împrejurări suspicioase, ar fi greu de dovedit că Gunther a avut de-a face cu asta. Ozzie ridică cele două scrisori. Dacă există vreo îndoială cu privire la aceste concluzii, scrisorile dezvăluie totul. Știm cu toții că scrisoarea veche adusă de Elsa de dimineață a fost scrisă de Gunther acum douăzeci de ani. Dacă o comparați cu scrisoarea adusă de Pilar, este clar că a fost scrisă de aceeași mână. Spangler Zweig și Gunther sunt unul și același bărbat.

Wiggins, Rohan și Pilar se uitară la ei în tăcere, impresionați.

Expresia sobră a lui Holmes se transformă într-una de interes aprins.

– Foarte bine, Osgood. Ai cercetat fiecare detaliu important.

Ozzie simți că îi arde pieptul de mândrie. Voia să fie lăudat mai mult de Domnul, dar detectivul doar îl studie în liniște, cu o privire contemplativă în ochi, de parcă încerca să își dea seama de unde venise Ozzie.

Wiggins, Rohan și Pilar mai aveau întrebări, pe care le adresară aproape la unison:

– Unde a fost Gunther în toți anii aceștia?

– De ce a dispărut?

– De ce a așteptat atât de mult timp să iasă la iveală?

Holmes își întoarse privirea de la Ozzie și îi întrerupse:

– Totul va deveni mai clar mâine. Pentru moment, vă sugerez să vă odihniți în noaptea asta. Wiggins, pune niște băieți să supravegheze în continuare conacul până dimineață. Tu, Ozzie, Rohan și încă un Ștrengar vă întâlniți cu Watson pe Podul Londrei mâine la nouă și jumătate fix. O să îi trimit în seara asta un mesaj lui Watson acasă la domnișoara Hoff.

Înainte ca Pilar să protesteze, Holmes se ridică și i se adresă:

– Vă pot solicita compania, ție și mamei tale, la micul dejun mâine-dimineață, să zicem la șapte și jumătate?

Pilar se înveseli.

– O să vin. Dar nu cred că și mama...

– Am nevoie de amândouă, spuse Holmes cu fermitate. Spune-i mamei tale că sunt dispus să plătesc un mic onorariu pentru timpul și expertiza ei. Apoi se ridică și se adresă grupului: A venit momentul să părăsesc scaunul de consultații. Trebuie să îi prindem pe acești escroci imediat!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

AVENTURI PE PODUL LONDREI

Arcadele de granit ale Podului Londrei se întindeau peste Râul Tamisa ca doi șerpi uriași. Podul, flancat de trotuare pentru pietoni, se întindea de la Londra de pe malul de nord al râului până la Southwark pe malul sudic, și în mod normal era foarte aglomerat. Dar în această dimineață luminoasă și răcoroasă de toamnă, o căruță răsturnată oprise tot traficul din centrul drumului.

Urmând instrucțiunile lui Watson de mai devreme, băieții se așezară pe poziții. Pe trotuarul de la jumătatea podului, Wiggins cânta serenade plimbăreților matinali, iar un vânt aspru bătea dinspre râu.

„Dați sticla din mână în mână
În ea găsim bucuria cerească;
Și fie ca nebunia s-o urmărească,
Pe femeia aia care urăște bărbații
Și le refuză o sticlă de băutură...“

Lângă el, Ozzie se sprijinea de balustrada de piatră a podului, cu melonul întins și se uita în mulțime după Elsa.

O mulțime deasă trecea pe lângă ei, în drum pe Southwark. Dar majoritatea pietonilor erau prea grăbiți ca să fie generoși. Nici măcar accesele de tuse ale lui Ozzie nu păreau să stârnească prea multă milă azi.

Elliot era la capătul podului în partea dinspre Southwark, cerșind, cu o expresie tristă pe față. Rohan mătura gunoiul de pe trotuarul dinspre Londra.

În acest timp, Watson se plimba pe toată lungimea podului. Mai devreme, o informase pe Elsa de implicarea unchiului ei în caz și îi spusese că cel mai probabil se va întâlni cu Gunther astăzi.

Wiggins termină ultimul refren al cântecului, verifică melonul gol al lui Ozzie cu o încruntătură și observă drumul aglomerat.

– E aglomerație mare, Oz. Dacă nu-l vedem pe Gunther răpind-o pe Elsa?

Chiar atunci, un fluierat sonor se auzi din direcția lui Rohan. Ozzie și Wiggins se uitară spre el și îi văzură claia de păr negru deasupra mulțimii. Când Rohan le întâlni privirea, le-a arătat-o pe Elsa cu un melon negru pe cap, care venea spre ei. În același timp, arătă spre un bărbat înalt, cu aspect dur, îmbrăcat cu un pardesiu zdrențăros și sprijinit într-un baston cu măciulie, dintr-un lemn noduros. Părea s-o urmărească pe Elsa de la distanță. Rohan era în spatele lor.

Fără să se uite la ei, Elsa își ținu privirea dreaptă și continuă să meargă.

– Cred că Gunther s-a deghizat, șopti Wiggins.

– Bărbatul acela e prea înalt și prea slab ca să fie Gunther, remarcă Ozzie. Dar pare amenințător. Mă întreb ce pune la cale Gunther.

Înainte ca Wiggins să se îngrijoreze prea mult cu privire la soarta Elsei, ea trecu pe lângă ei. Evitând contactul vizual, se duse către balustradă și privi spre Tamisa. Haidamacul se opri lângă Ozzie și privi și el spre apă. La câțiva metri distanță, Rohan își reluă măturatul.

Wiggins rămase cu ochii pe Elsa când își începu următorul cântec:

„Când am zărit o fetișcană
Privind cu dor soldații,
Dar pe obrajii rozalii
Curgeau lacrimi de durere,
Am crezut că e-o zeiță...“

După câteva minute, Ozzie puse mâna pe umărul lui Wiggins și-i făcu un semn cu capul în lateral. Prin mulțime, îmbrăcat elegant și balansând un baston, venea Gunther Berlinger. Doi bărbați îl păzeau de o parte și de alta. Amândoi erau mari ca niște buldogi. Unul avea un cap imens, chel ca o salvă de tun, iar celălalt un tatuaj cu un fulger pe piept.

Wiggins murmură pe sub mustață:

– Domnișoară Hoff, nu vă uitați, dar pregătiți-vă. Se apropie unchiul dumneavostră.

Elsa înțepeni când Gunther păși relaxat lângă ea. „Părea mai bătrân la lumina zilei“, observă Ozzie.

Gălăgia traficului pietonal le acoperea conversația, dar Ozzie și Wiggins auziră cum Elsa îi spune lui Gunther: „Nu cred“ și Gunther răspunde: „Nu înțelegi“.

Atunci Gunther o apucă pe Elsa de braț. La început ea se opuse. Dar apoi Gunther i-a șoptit ceva ce Wiggins n-a auzit și ea s-a conformat. Gărzile de corp s-au împins în mulțime și le-au deschis o cale.

Ozzie și Wiggins se luară după ei cât de aproape și de nevăzuți putură. Watson și Rohan li s-au alăturat în cele din urmă, exact când gărzile de corp ale lui Gunther le-au blocat calea. Când Watson a încercat să treacă de ei, aceștia l-au înhățat.

Rohan nu avea timp să se gândească la următoarea lui mișcare. Cu viteza unui taur furios, a alergat cu capul înainte într-unul din ei, trântindu-l la pământ. Watson și Wiggins se luptară cu celălalt și în curând, toate cele cinci trupuri se luptau într-o masă amestecată.

Între timp, Ozzie îi urmări pe Gunther și pe Elsa. Ozzie observă cu coada ochiului că haidamacul îl urmărea acum pe el.

Ozzie se strecură printre căruțe și trăsuri, ajungându-i din urmă pe Gunther și pe Elsa, și, în același timp, încercând să îl piardă pe haidamac. Dar bărbatul era aproape lipit de el.

Chiar atunci, din mulțime se auziră țipete asurzitoare când doi cai albi galopară pe trotuar. Călărind un cal și ținând frâiele celuilalt, era vizitiul cu părul vâlvoi al lui Gunther. Panicați, pietonii săriră în stradă sau se încleștară de balustrada podului, sau au fost trântiți la pământ.

Vizitiul lui Gunther călări spre el și îi dădu frâiele calului neîmblânzit. Când Ozzie îi ajunse din urmă, vizitiul își desfăcu biciul și îl plesni înspre el. Chiar înainte să-l lovească, se simți smucit în spate. Când se întoarse, i se tăie respirația.

Aplecat deasupra lui era haidamacul înalt. Mâinile lui mari și scheletice erau încleștate puternic pe umerii lui. Ozzie abia reuși să înăbușe un acces de tuse și să-și țină cumpătul.

– Osgood, de câte ori te-am avertizat să nu faci acte de eroism inutile? îi șușoti o voce la ureche.

Domnul?

Ozzie zâmbi și Holmes îi dădu drumul.

Înainte ca Holmes să-l mai dojenească, Gunther, care se luptase cu Elsa, o pocni în falcă, aceasta leșină, și el o așeză în partea din față a șeii. Când Gunther se urcă în șa, Holmes îl atacă pe bărbatul cu părul vâlvoi care se lansă asupra lui cu biciul. Holmes ridică bastonul și biciul se înfășură în jurul acestuia. Apoi Holmes i-l smulse și îl aruncă.

Dar Gunther deja întorsese calul și călărea spre Southwark cu vizitiul în urma sa.

Ozzie și Holmes cercetară podul după o căruță sau un cal pe care să îl închirieze ca să îi urmărească, dar toate vehiculele erau prinse în trafic.

Deodată, ca un tun, Elliot sări pe trotuar, țipând și fluturându-și haina peticită pe deasupra capului.

Gunther reuși să își stăpânească armăsarul să nu se sperie și trecu de el, dar iapa vizitiului îl atinse pe Elliot și îl trânti la

pământ. Gunther și vizitiul său plecară de pe pod și dispărură din vedere, cu Elsa leșinată în șa.

Holmes și Ozzie își ridicară brațele în sus de frustrare.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

HOLMES ŞI OZZIE ÎŞI FAC FIECARE CÂTE UN PLAN

Când au reușit în cele din urmă să oprească o birjă, Holmes, Watson și băieții au gonit pe străzi.

Agitat, Holmes își scoase deghizarea. Când vorbi, nu era clar cui se adresa:

– Domnișoara Hoff a venit la mine să ceară ajutor și eu aproape că i-am dat-o în brațe lui Gunther Berlinger. Vocea i se ridică până la un nivel pe care Ozzie nu-l mai auzise niciodată. Din fericire, mai am un as în mânecă. Sper doar să nu fie prea târziu.

– Dar Gunther a dispărut. De unde să știm unde să-l găsim?

Vocea lui Wiggins suna la fel de îndurerată pe cât îi era corpul.

– Probabil că Gunther o va duce pe Elsa înapoi la conac, răspunse Holmes scurt.

– Hai să contactăm poliția și să dăm năvală la conac.

Rohan, care ieșise nevătămat din încăierare, se surprinse singur cu o asemenea sugestie.

Watson, pe care lupta îl epuizase, se lăsă pe spate în pernele birjei și oftă obosit.

Dacă Elliot avea vreo părere cu privire la asta, o păstra pentru sine. Își cuprinse brațul drept cu palma și se uită pe fereastră. În acel moment nu păruse cine știe ce, dar Ozzie își dădu seama acum că Elliot fusese lovit de cal cu mare forță.

Simțind dispozițiile deprimate ale asistenților săi, Holmes pocni din degete ca să-i trezească.

– Nu sunt convins că Scotland Yard ar acționa cu delicatețea necesară în acest moment. Numai voi, prietenii mei, puteți lucra cu amestecul necesar de râvnă și precauție. Viața Elsei Hoff depinde de asta.

Auzind asta, băieții se înviorară și așteptară alte instrucțiuni.

Holmes își puse bărbia în palmă. Ozzie îl vedea cum se detașează, în timp ce hotăra următoarea lor mișcare. Își lăsă și el gândurile să zburde. Încet, la hotarele minții apăru o idee. Așteptă ca aceasta să se cristalizeze.

– O să îi atacăm din două părți, spuse Holmes cu fermitatea lui obișnuită. Watson, tu și cu Șirengarii vă infiltrați în mansardă prin tunele.

Pe chipul lui Watson apăru panica pe care Holmes o ignoră.

– Fiți discreți – căutați-o pe Elsa fără să vă faceți simțită prezența. Țineți minte, avem de-a face cu personaje periculoase și imprevizibile.

– Am o sugestie, domnule, spuse Ozzie.

Holmes dădu din cap.

– Cred că știu pe cineva care ne poate oferi ajutor și protecție suplimentare...

Se opri și nu mai spuse nimic. Nu voia să își împărtășească tot planul încă.

– Osgood, mă bazez pe judecata ta în această chestiune. Adu-l cu tine dacă ești sigur că poți avea încredere în el. Eu îi voi distrage pe locuitorii conacului.

– Cum? întrebă Wiggins.

Holmes zâmbi:

– Intrând pe ușa din față, desigur.

CAPITOLUL DOUĂZECI

ȘTRENGARII ÎȘI PREGĂTESC ATACUL

Fix două ore mai târziu, Watson, Ozzie, Wiggins, Rohan, Elliot și Carlos se ghemuiră în ascunzătoarea lor și priviră cum o trăsură luxoasă intră pe porțile conacului lui Konstantine. Când vizitiul coborî și deschise ușa, din ea ieșiră un bărbat solid, cu tenul măsliniu și cu o mustață bine tunsă; o femeie atrăgătoare cu un șal negru de dantelă și un văl asortat pe cap; și o fetiță îmbrăcată similar, care îi semăna.

Wiggins își scoase binoclul și le examină fețele.

– Ei sunt.

Watson spuse:

– Hai să-i dăm drumul.

„Lui Alfie îi va părea rău că pierde toate astea“, se gândi Wiggins. De când fusese izgonit ieri, flăcăul fusese foarte deprimat și în dimineața asta plecase de la Castel fără să ia micul dejun. „O să îl împac cu un festin diseară“, se gândi Wiggins când el, Ozzie, Rohan și Elliot îi conduseră pe Watson și pe Carlos la intrarea în tunele.

Privind la cicatricea de pe gâtul lui Carlos, Ozzie se simți mândru de planul său și era bucuros că bărbatul fusese de acord.

– N-am fost întotdeauna bărbatul onest pe care îl ai acum înaintea ta. Am făcut lucruri rele la viața mea, îi spusese el lui Ozzie, când acesta îi ceruse ajutorul mai devreme în dimineața aceea. Poate că asta va echilibra lucrurile.

Sosiră pe străduța laterală din fața intrării în tunel, dar îl văzură pe vizitiul cu părul vâlvoi blocându-le drumul. Wiggins observă un cupeu parcat la câteva clădiri distanță și le făcu semn celorlalți să intre pe o alee lăturalnică.

– E vizitiul lui Gunther, șopti Wiggins cu un geamăt.

– Am o idee, spuse Ozzie. Elliot, hai cu mine.

* * *

Un bărbat solemn și îndesat îi întâmpină pe oaspeți în marele foaier al conacului.

– Excelența Voastră, *Señor* Ambasador. *Señora* și *Señorita,* eu sunt Christopher Brown, tutorele lui Konstantine.

Le făcu câte o plecăciune.

– Ambasadorul se aștepta să fie întâmpinat de Konstantine însuși. Și vă veți adresa cu Doamnă Ambasador, îl informă femeia pe Christopher, dând din cap în semn de concediere.

– Papa, oamenii aceștia nu știu ce e respectul sau care le e locul, adăugă fiica lor. Poate ar trebui să găsim alt medium care să îl contacteze pe Juan Philipe.

– Noi, ăă, nu vrem să fim nerespectuoși, domnule. Doar că e obiceiul nostru să...

Ambasadorul îi tăie scuza cu o fluturare de mână:

– Destul. Nu-mi pasă de asemenea formalități. Vreau să îl văd pe acest Konstantine, *pronto!* Imediat!

Christopher făcu o plecăciune stângace.

– Într-adevăr, domnule. Urmați-mă.

* * *

Vizitiul lui Gunther ridică privirea când calul său tropăi înspre el, târând cupeul după el.

– Fir-ar, înjură el. Jur că am tras frâna. Privind în josul străzii și apoi peste umăr, se duse către trăsură. Calul tropăia mai repede acum, iar roțile cupeului scrâșneau pe pietrele din pavaj. Prințesă! strigă el. Apoi, văzând că frâiele se mișcă fără un vizitiu care să le tragă, alergă mai repede și își flutură brațele în aer. Prințesă?

Dar calul galopă direct înspre el și îl trânti la pământ.

De sub o pătură, Elliot apăru pe scaunul vizitiului. Pocni frâiele și chicoti:

– Cum îți place să fii călcat de propriul cal, nerodule?!

Vizitiul gemu și se ridică în picioare. Șchiopătă după trăsură, scuipând injurii, fără să îi observe pe Wiggins, pe Watson, pe Carlos și pe Rohan ghemuiți în umbre.

– Bun truc, îi spuse Carlos lui Ozzie când se întoarse la intrarea secretă.

– Elliot e periculos când îl înfurie cineva, spuse Ozzie.

Se întoarse către Rohan care ridică un felinar de pe jos. Acesta avea o plăcuță care se trăgea peste sticlă ca să ascundă lumina.

– Se pare că prietenul nostru cu părul vâlvoi ne-a lăsat un felinar camuflat, spuse el.

Wiggins apăsă clanța, dar ușa către tunele era încuiată.

– Ce ghinion! Și acum ce facem?

Watson pescui în buzunar și scoase cheia schelet.

– Holmes a spus că s-ar putea să avem nevoie de asta.

Simțind că Watson habar nu are s-o folosească, Ozzie luă cheia. Apoi, cu ușurința unui infractor versat, îngenunche, o strecură în gaura cheii și o răsuci până când încuietoarea se descuie.

Tara îi primi pe ambasadorul Spaniei și pe familia acestuia în salon, cu o reverență. Purta o rochie neagră strâmtă care îi sublinia silueta zveltă, și părul strâns la spate într-un coc sever. Le făcu semn către masa și scaunele din centrul camerei de ședințe și spuse:

– Vă rog să vă simțiți ca acasă.

Cei trei oaspeți se așezară.

Tara se așeză și ea.

– Am călătorit în España. Țara dumneavoastră mi se pare extrem de încântă....

– *Señora,* aș aprecia dacă ne-ați scuti de *charla*[1] dumneavoastră. Nu avem timp pentru flecăreli inutile. Am venit să îl vedem pe Konstantine și suntem nerăbdători să îl contactăm pe fiul nostru. Din buzunarul jachetei, ambasadorul scoase un săculeț de piele și îl puse pe masă. Mai mult de două sute de lire de aur. E un fleac. Dacă Konstantine are puteri

[1] Sporovăială (în spaniolă în original, n.tr.)

adevărate și ne poate reuni cu preaiubitul nostru Juan Philipe, atunci recompensa va fi mult mai mare.

Soția ambasadorului începu să suspine. Fiica ei o privi și din ochi îi țâșniră lacrimi.

Privirea Tarei se fixă pe săculeț. Își drese glasul și îi făcu semn lui Christopher:

– Ce mai aștepți? Cheamă-l pe Konstantine imediat!

Felinarul camuflat arunca o lumină largă ca farurile unei locomotive de tren. Wiggins îi conduse pe Watson, pe Ozzie, pe Rohan și pe Carlos în tunel. Din loc în loc, acoperea lumina ca să stea să asculte. Era o liniște profundă.

Când ajunseră în mijlocul peșterii principale, Wiggins le dădu de înțeles că ar trebui să înceapă s-o caute pe Elsa – până când auziră lipăiala unor labe pe podeaua de pământ, însoțite de o serie de mârâituri scăzute.

Într-o secundă, doi câini, scrâșnind din dinți, se lansară asupra lui Wiggins. Felinarul se izbi de podea. Wiggins strigă. Ozzie se duse spre ei, ridică felinarul și îl folosi ca să plesnească unul din câini peste bot. Acesta schelălăi și dădu drumul piciorului lui Wiggins.

Rohan încercă să tragă celălalt câine de pe Wiggins de labele din spate, dar acesta se roti și îl mușcă de braț.

Câinele pe care îl lovise Ozzie își reveni și sări la el. Dar Carlos interveni și apucă dulăul de ceafă. Prinse câinele cu brațul de mijloc și îl strânse cu forță. Câinele dădea din cap și mușca aerul.

Luându-se după exemplul lui Carlos, Watson apucă coama câinelui care îl mușca pe Rohan și-l pocni peste bot până când băiatul scăpă dintre fălcile lui.

– Ce facem cu animalele astea? Watson se chinui să țină câinele în același mod în care îl ținea Carlos pe al lui. N-am mai văzut niciodată așa ceva, sunt ca niște terieri uriași, dar zvelți și puternici ca niște Rottweileri.

Rohan își frecă brațul și ridică mâneca hainei să examineze mușcătura. Din fericire, colții nu intraseră în piele.

– Am putea să îi ducem înapoi prin tunel și să le dăm drumul în stradă. Dar ar putea ataca oameni nevinovați.

Se încruntă la gândul acesta.

– Cătușele! Îi putem înlănțui de gâturi.

Wiggins arătă spre unul dintre tunele.

Pe partea superioară a coapsei avea o pată de sânge pe cracul pantalonului, și mâneca dreaptă fusese sfâșiată, dând la iveală o rană lungă.

Ozzie îl ajută pe Wiggins să se ridice și ținu felinarul sus ca să lumineze drumul. Wiggins șchiopăta lângă el.

În spatele lor, Watson și Carlos se chinuiau să mențină câinii calmi și tăcuți.

– Ușor, dragii mei, le spunea Carlos, nu vă agitați acum.

Watson gemu.

* * *

Konstantine intră în cameră cu o mantie roșie lungă până la pământ.

– Excelența Voastră, dați-mi voie să vi-l prezint pe Konstantine, medium de renume internațional.

Christopher făcu un gest larg către băiat.

Ambasadorul dădu din cap.

Konstantine făcu o plecăciune, plin de importanță. Cu o fluturare a mantiei, se așeză, în timp ce Christopher dădu la minim lămpile cu ulei și apoi plecă.

– *Perdoname*. Mă iertați, dar aș dori să adresez o întrebare, îi întrerupse fiica ambasadorului.

Tara se forță să zâmbească.

– Sunt sigură că Konstantine va fi încântat să vă răspundă la întrebări.

– Chiar îl veți aduce pe fratele meu aici sau doar vocea lui? întrebă ea.

– Voi încerca să îl invoc pe fratele dumneavoastră într-o formă fizică, dar s-ar putea să fie nevoie de mai mult de o vizită.

Ochii îi străluceau încrezători.

– De ce?

Konstantine se uită la mama lui.

– Unele spirite sunt refractare. Să chemi pe cineva din morți nu e ca și cum i-ai invita la ceai.

– *Cielos!* Cerule mare! exclamă soția ambasadorului. Suntem conștienți de asta. Apoi, întorcându-se către ambasador, adăugă: Excelența Voastră, oamenii aceștia nu au maniere?

Ambasadorul se întinse după săculețul de piele cu bani care zăcea pe masă.

– Stați! aproape țipă Tara. Adică... iertați-l, iertați-ne! Să continuăm.

– Foarte bine, spuse fiica ambasadorului pe o voce provocatoare. Cred că fratele meu ar vrea să mă vadă acum.

– Unde sunt cătușele? spuse Wiggins când ajunseră la capătul tunelului. Ieri erau lanțuri și cătușe care atârnau de zidul ăsta.

– E ridicol, spuse Watson înfierbântat. Suntem prizonierii acestor câini când trebuie să o găsim pe domnișoara Hoff și să-l ajutăm pe Holmes.

Când spuse asta, câinele pe care îl ținea Watson mârâi și se zbătu.

Carlos oftă.

– Nu poți da vina pe câine pentru influența stăpânului.

Ozzie ațintì felinarul spre zidul din fața lor. Părea mai curat și mai șlefuit decât celelalte ziduri. Când se dădu mai în spate, remarcă un suport pentru torțe gol, care strălucea de parcă ar fi fost nou. Când Ozzie trase de el, peretele se roti, dând la iveală un mic alcov. Se auzi un geamăt înăbușit, ca al unui animal chinuit.

Și atunci o văzură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

ESCROCII SUNT DAȚI DE GOL

Când peretele se roti, Elsa – în lanțuri – fu târâtă odată cu el. Strigătele ei după ajutor erau înăbușite de un căluș.

Wiggins șchiopătă până la ea. Chiar când începu să îi scoată călușul, atinse cu mâna ceva blănos de lângă buzunarul hainei Elsei. Se sperie. Chestia cu blană își scoase capul, sări în brațele lui și deodată lui Wiggins îi veni să țipe:

– Shirley!

Nevăstuica se alintă sub bărbia lui. Wiggins îi mângâie blana moale.

– Ești grozavă, fetițo. O protejai pe domnișoara.

Pe când cei doi se bucurau de revedere, Ozzie îi înconjură și scoase călușul din gura Elsei.

Elsa își frecă maxilarul și își înăbuși un hohot de plâns.

– Nu știu cum m-ați găsit. Eram sigură că o să mă lase să mor aici. Se uită la Wiggins. Știi creatura aia? Se tot ascundea în buzunarul meu. M-a speriat de moarte, aproape.

– Shirley e cea mai bună prietenă pe care o poți găsi, o asigură Wiggins. Îți ținea companie și te păzea pe deasupra.

Elsa reuși să zâmbească.

Între timp, peretele continua să se rotească. Exact înainte ca firida să se închidă, Carlos aruncă înăuntru câinele și îl ajută pe Watson să facă la fel. Animalele urlară câteva clipe până când zidul se roti și se închise complet. Apoi se lăsă liniștea.

– Ne bucurăm să vă fim de folos, domnișoară Hoff, spuse Watson de parcă el singur o salvase.

Ozzie își dădu ochii peste cap și examină încuietorile de la cătușele Elsei.

– Sunt prea mici pentru cheia schelet. Și acum ce facem, Wiggins?

Wiggins dădu din cap că nu știe.

Carlos scoase o sârmă mică din buzunar și o răsuci.

– Mă scuzați, domnișoară, pot să vă văd încheieturile?

Elsa ridică mâinile încătușate.

Carlos mai răsuci o dată sârma, apoi o introduse în încuietori și o zdrăngăni. Prima încuietoare se deschise. Carlos scoase cătușa de la mâna stângă a Elsei, apoi se apucă să lucreze la dreapta.

Wiggins, Ozzie și Rohan se uitară unul la celălalt, impresionați.

– Am avut multe ocupații, băieți, le spuse Carlos. Până și cele rele mi-au dezvoltat talente utile.

– Mulțumesc, spuse Elsa, frecându-și încheieturile când au fost amândouă libere.

Carlos îi luă una din mâini și o ajută să se ridice.

– A fost plăcerea mea. Și acum, spuse el, cu un rânjet, cred că Ozzie are o idee despre cum să ne distrăm.

Ambasadorul și familia lui, Tara și Konstantine stăteau în jurul mesei ținându-se de mâini.

Globul de cristal strălucea de un verde aprins. În timp ce Konstantine intona, ace de lumină emanau din el. O chitară din cealaltă parte a camerei pluti la un metru douăzeci în aer și cântă o melodie de flamenco.

Oaspeții priviră, ascultară și așteptară cu nerăbdare.

Când ajunseră la capătul tunelului, Ozzie și ceilalți s-au oprit în pragul ușii care ducea la pivniță. Ozzie scăzu lumina și arătă spre coridor.

Din punctul lor de observație ascuns, îl văzură pe Christopher manevrând un felinar uriaș. Acesta proiecta o undă verde pe o oglindă înclinată. Unda urca în sus printr-un tub care dispărea în tavan. Christopher puse apoi un glob din sticlă ca oglinda în fața felinarului, îl roti și scoase un filtru verde din lentilă. Pete de lumină albă dansară prin cameră și se reflectară din oglindă.

Watson nu pierdu timpul:

– Fii amabil și treci la perete, domnule Brown. Spectacolul s-a terminat.

Christopher se sperie văzându-l. Puse jos mecanismul de parcă se conforma. Dar apoi se ghemui și era pe punctul de a sări la Watson când se opri brusc și își duse mâna la inimă. Culoarea i se scurse de pe chip și corpul îi tremură.

– C-c-c-c-credeam că ai m-m-m-m-urit.

Carlos își ridică bărbia ca să arate cicatricea de la baza gâtului.

– Tu și sora ta faceți o treabă bună, Chrissy, dar nu chiar atât de bună. Acum stai jos ca un băiat bun ce ești, înainte să-mi treacă prin minte gânduri urâte de răzbunare.

Christopher îl ascultă imediat.

Wiggins arătă spre scările către pasajul care înconjura camera de ședințe.

– Cine e acolo?

Când Christopher nu răspunse, Ozzie spuse:

– Trebuie să fie Gunther.

Carlos găsi un colac de frânghie în colțul camerei. Îi făcu niște noduri și se duse către Christopher.

– Băieții ăștia vorbesc cu tine, Chrissy, și sunt prieteni de-ai mei. Încordă frânghia în mâini. Ai face bine să îi asculți. Acum, celălalt domn care e sus acolo e Gunther?

Christopher dădu din cap că da, în timp ce Carlos îl lega.

– Foarte bine, atunci. Cum procedăm mai departe? întrebă Carlos.

Watson își drese glasul, dar înainte să răspundă, Ozzie spuse:

– Urmați-mă!

În camera de ședințe, globul de cristal se stinse. Konstantine încetă să mai intoneze. Oaspeții lui se uitară la ei, perplecși.

Tara înțepeni.

Konstantine își reveni și continuă să intoneze, dar globul nu se mai aprinse.

– Unde este fratele meu? întrebă fiica ambasadorului pe un ton strident. Vreau să îl văd pe fratele meu! Ne-ai mințit!

Ochii mamei ei se umplură de lacrimi când puse o mână pe umărul fiicei ei ca s-o consoleze.

– *Lo siento, hija.* Îmi pare rău.

Cele două femei se ținură în brațe și plânseră.

Chiar atunci, o lumină străluci prin oglinda din perete și silueta unui tânăr se reflectă în ea. În sală, răsunară voci ca răspuns la invocația lui Konstantine. Tara se relaxă.

Dar la fel de iute cum apăruse, lumina din spatele oglinzii se stinse. Silueta dispăru. Un sunet puternic ca o zgârietură înlocui vocile care psalmodiau. Și din spatele pereților se auzi agitație.

Amabasadorul își fixă privirea asupra Tarei și a lui Konstantine care, la rândul lor, priveau agitați în toată camera.

– Spiritelor, încerc să contactez fiul acestui stimat domn, intonă Konstantine, dar de data asta cu un tremur vizibil în voce. O, spiritelor, vorbiți-mi!

Într-o izbucnire de fum, apăru o siluetă care emana o lumină verde strălucitoare.

Tara ridică privirea, apoi se ridică în picioare și se dădu în spate. Silueta verde mergea către ea, cu brațele întinse.

– Am venit după tine, doamnă, căci mi-ai greșit!

Tara țipă.

Konstantine o privi pe mama lui, nedumerit.

Carlos se duse către ea și o forță să se lipească cu spatele de perete.

Cu groază în ochi, Tara trase un cuțit din buzunarul rochiei și îl agită. Dar mâinile îi tremurau atât de tare, că îl scăpă pe podea.

În acel moment, Gunther ieși printr-un panou din perete și traversă în goană camera. Rohan, Watson și Wiggins îl urmăreau.

Konstantine se grăbi să îi sară mamei sale în ajutor exact când Ozzie și Elsa țâșniră prin podea în fața lui.

Ozzie îl văzu pe ambasadorul spaniol plecând după Gunther. Soția ambasadorului și fiica acestuia se apropiară de Konstantine din spate. Amândouă își scoaseră vălurile de pe cap.

Când Konstantine se întoarse cu fața la ele, spuse:

– Cine sunteți voi?

Neștiută de nimeni, o mică siluetă stătea în afara conacului, așteptând la câțiva metri de ușă. Când Gunther năvăli prin ea, silueta instrui:

– Acum e momentul tău. Fii băiat bun și prinde-l!

Ca o fiară înfometată care se năpustește asupra unui cârnat rămas, Regele Henry sări pe Gunther. Câinele cu statură de leu îl apucă, îl trânti la pământ, apoi își înfipse maxilarul în umărul bărbatului. Când Watson, Rohan, Wiggins și ambasadorul spaniol ieșiră pe ușă, țipetele lui Gunther străpungeau aerul liniștit al serii.

– Bun băiat, lăudă Alfie câinele, stând lângă dulăul său și zâmbind cu gura până la urechi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

CAZUL ESTE REZOLVAT

Cu perdelele din bibliotecă trase, lumina intra înăuntru, dând la iveală o cameră mai ponosită decât își aminteau băieții. Tapițeria mobilei era decolorată, tapetul se cojea, podelele erau zgâriate rău. Ștrengarii și Regele Henry stăteau pe podea, privind la Carlos care făcea trucuri cu cărți de joc, în timp ce Holmes, care își îndepărtase deghizarea de ambasador, vorbea cu Inspectorul Lestrade de la Scotland Yard.

Elsa, Watson, Pilar și doamna Estrella stăteau pe o canapea împreună, privind cum Gunther, Tara, Christopher și Konstantine erau încătușați de către ofițerii de poliție în celălalt capăt al camerei. Pilar și mama ei, încă deghizate, schimbară o privire plină de înțelesuri.

După evenimentele de pe Podul Londrei, Holmes îi trimisese o telegramă inspectorului Lestrade, care aranjase ca niște oameni să stea de pază la conac. După ce Gunther fusese doborât de Regele Henry, și Carlos o avea pe Tara în mâna lui, Ozzie, la solicitarea lui Holmes, chemase polițiștii.

Acum, după ce terminase de discutat cu Lestrade, Holmes se duse în centrul camerei și i se adresă lui Gunther:

– Știm totul despre operațiunea ta și despre planurile cu domnișoara Hoff. O singură întrebare a rămas fără răspuns: De ce ai părăsit-o pe Greta Berlinger cu atât de mult timp în urmă? Pentru ea ai făcut-o?

Holmes făcu semn înspre Tara, care înjura și se zbătea să scape din strânsoarea polițistului care o ținea.

– De ce suntem arestați? țipă ea. N-am încercat s-o omorâm pe vaca aia bătrână.

Gunther se uită la ea.

– Draga mea, șopti el, calmează-te. Mă ocup eu de toate. Atunci, se întoarse cu fața spre Holmes și spuse: Iubirea mea are o pasiune feroce și un temperament pe măsură. Dar nici eu, nici ea n-am fi rănit-o pe domnișoara Hoff.

Carlos izbucni în râs.

– Cred că te referi la altă femeie, domnule, pentru că aceea, și arătă spre Tara, mi-a tăiat gâtul pentru trei parale.

Gunther tuși de parcă respingea acuzația.

– Acum șaisprezece ani, aveam afaceri în Pretoria. Luam cina la restaurantul hotelului cu un partener de afaceri într-o seară, când ochii mi s-au oprit pe cea mai frumoasă ființă. Partenerul meu o cunoștea pe Tara Brown prin munca ei de medium și aranjă să fim prezentați. Am fost fermecat să descopăr că spiritul ei se potrivea înfățișării. Fusesem un tânăr aventuros și Greta îmi oferise un mod respectabil de a mă potoli. Dar când am cunoscut-o pe Tara, am știut că mi-am găsit dragostea adevărată. M-am hotărât să o părăsesc pe Greta, dar voiam să nu îi fac prea mult rău. Așa că mi-am

înscenat înecul într-o expediție de vânătoare. Mă descurcasem bine din punct de vedere financiar și știam că ea va rămâne cu o situație bună, așa cum era obișnuită. În același timp, mai aveam și alte conturi care erau necunoscute Gretei. Acei bani m-au ajutat să îmi întrețin noua familie. Tara și cu mine am părăsit Africa de Sud împreună cu fratele ei, Christopher, și ne-am mutat în Bavaria, unde eu mi-am asumat identitatea de Spangler Zweig. Am dus o viață frumoasă. Tara și cu mine am făcut un copil și am trăit fericiți mai mult de un deceniu. Apoi câteva din investițiile mele au mers prost. Am aflat de averea nou câștigată de Greta ca rezultat al descoperirii aurului la ferma noastră, dar nu intenționam s-o deranjez. Ca să câștigăm bani, Tara și Christopher au început să facă din nou numărul lor cu mediumul, cu niște adăugiri pe care le-am sugerat eu. În curând ne-am dat seama că fiul nostru, Konstantine, avea un talent teatral înnăscut și în cele din urmă l-am făcut personajul principal al numărului. Vă puteți imagina suprinderea mea de acum câteva luni când am primit o scrisoare de la Greta, dorind să îl vadă pe Konstantine! Cam în același timp, autoritățile din Bavaria ne dădeau bătăi de cap, așa că ne-am decis să ne mutăm în Anglia. După ce am stat în Londra o scurtă perioadă, am aranjat, prin câțiva clienți, ca Greta să îl cunoască pe Konstantine. Cred că restul îl cunoașteți. Gunther se uită la Elsa. Niciodată n-am vrut s-o rănim pe Greta. Doar am vrut să câștig niște bani care erau ai mei de drept.

– Poate că nu ați intenționat să o omorâți pe doamna Berlinger, răspunse Holmes, dar sunteți vinovat de a o fi escrocat, pe ea și pe mulți alții, precum și de răpirea și

încercarea de a o omorî pe domnișoara Hoff. Tribunalul va decide dacă sunteți vinovat și de altele.

– Ce se va întâmpla cu fiul meu? întrebă Gunther.

Pentru prima oară, Konstantine păru cu adevărat speriat.

– Tribunalul îi va decide și lui soarta, răspunse Holmes foarte sec.

Auzind asta, Tara se zbătu și încercă să îl muște pe polițistul care o ținea.

– Destul, anunță Lestrade. Luați-i pe ticăloșii ăștia de aici.

După ce camera se goli, Elsa spuse:

– Trebuie să vă mulțumesc, domnule Holmes – tuturor de fapt. Sunt sigură că nu aș fi supraviețuit acestui chin fără voi.

Zâmbi către Wiggins, care făcu o plecăciune.

Holmes dădu din cap înspre băieți în semn de recunoaștere.

Ozzie așteptă să vină laudele, dar nu veniră.

În schimb, Holmes se duse către doamna Estrella și către Pilar.

– Vă mulțumesc. Jocul dumneavoastră actoricesc ca aristocrați spanioli a fost demn de West End.

Doamna Estrella făcu o reverență. Pilar zâmbi. „Poate că mai erau speranțe pentru Domnul“, se gândi ea.

Wiggins se uită la Ozzie și ridică din umeri. Uneori, răceala și lipsa de laude din partea lui Holmes erau frustrante, dar Wiggins se obișnuise cu asta. Ozzie știa că aceasta era firea lui Holmes, dar atunci de ce părea așa de dezamăgit? se întrebă Wiggins.

Înainte ca Holmes să mai spună ceva, Alfie îl întrerupse:

– Dar ce ziceți de Regele 'Enry? Gunther ar fi scăpat dacă nu era el.

Regele Henry păru să înțeleagă că era momentul lui și se ridică.

Holmes zâmbi și se apropie de câine.

– Dar desigur. Rege Henry, te-ai dovedit a fi un vânător pe măsură. Holmes mângâie câinele în semn de felicitare și îl observă mai de-aproape. Apoi se întoarse și i se adresă lui Alfie: Micuțule, se pare că va trebui să schimbi numele acestui animal deosebit.

Alfie și ceilalți se uitară nedumeriți la Holmes.

Fără avertisment, Holmes chicoti din toată inima. Era cel mai ciudat zgomot pe care îl scosese vreodată. Într-adevăr, regele era cu siguranță o regină.

Băieții râseră și ei.

– Adică 'Enry e fată? întrebă Alfie, cu un amestec de surpriză și dezamăgire.

Wiggins râse.

– Cred că asta o face prima fată din gașcă.

Pilar se uită urât la el.

Holmes dădu din cap în timp ce inspecta semnalmentele câinelui.

– Spune-mi, băiete, unde ai găsit-o?

– El... ăăă.. adică ea a fost abandonată lângă Tamisa. Oamenii spuneau că a aparținut unui cerșetor care s-a înecat.

– Mă îndoiesc, spuse Holmes. Acest câine este din rasa Terranova, o încrucișare între un ciobănesc de Pirinei și un ciobănesc belgian. Judecând după petele maronii de pe limbă s-au putea să mai aibă o rasă-două amestecate în

pedigree. Auzind asta, câinele încercă să îi dea lui Holmes un sărut bălos. Domnul se dădu repede înapoi. Câinii din rasa Terranova sunt excelenți înotători, continuă Holmes. Au reputația că salvează oameni de la înec. Cu siguranță, o rasă atât de loială nu și-ar lăsa stăpânul să se înece. Acest specimen extraordinar era probabil la Tamisa în patrulare după vapoare scufundate. Dacă nu mă înșel, poliția angajează astfel de câini pentru treburi din astea.

Alfie păru dezamăgit:

– Asta înseamnă că n-o putem păstra?

Holmes îi oferi lui Alfie un zâmbet compătimitor.

– Înseamnă că trebuie să îi găsim proprietarul de drept. Dar căutarea poate aștepta până mâine.

Alfie îl mângâie pe Regele Henry pe cap. Ea, în schimb, își cuibări capul mare în poala lui și gâfâi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

DESPĂRȚIREA DE OZZIE

A doua zi, Pilar și gașca se adunară în jurul focului la Castel. Cu șilingii câștigați de la Domnul (plus guineea pe care o primise Alfie pentru că găsise batista lui Gunther), Wiggins pregătise un prânz generos format din fazan și cartofi copți. Dar nimănui nu-i era prea foame.

– Nu-mi vine să cred că ne lași, Oz, spuse Alfie în timp ce o mângâia pe cap pe Regina Elsa (fostul Rege Henry).

– O să te întorci după ce îl găsești pe tatăl tău? întrebă Rohan.

– Tu te-ai întoarce dacă l-ai găsi pe taică-tău? spuse Elliot.

Rohan știa răspunsul și brusc se simți prost că întrebase. Schimbă subiectul:

– Ții minte la circ, Oz, când te-ai cățărat până la frânghia întinsă și ai înghețat? Strângeai stâlpul ăla atât de tare că n-am crezut că o să mai cobori.

– O să îmi fie dor de poveștile pe care ni le citeai, adăugă Alfie. Unul dintre noi o să trebuiască să învețe să citească.

Ozzie ridică o mână să protesteze:

– Vă rog, nu deveniți sentimentali cu mine.

Își împachetase într-o bocceluță niște mâncare, o pătură, fotografia mamei lui și un exemplar vechi din Revista Strand care avea un articol despre aventurile Domnului. Prin toate buzunarele și alte părți ale corpului (inclusiv șosetele și pălăria) împrăștiase toate economiile sale. O hartă nouă era împăturită în buzunarul hainei.

Pilar și Wiggins încercară să se gândească la ceva de spus, dar nu putură.

Ozzie umplu tăcerea stânjenitoare:

– Am de gând să iau trenul de la Paddington la Banbury. De acolo se trag rudele mele, și îmi voi începe căutarea acolo. Dacă străbătușa Agatha trăiește, o voi găsi. Va ști ceva despre tata, nu credeți? Trebuie să aibă vreun indiciu.

Nimeni nu știa ce să spună.

În cele din urmă vorbi Pilar:

– Mi-e teamă că, dacă nu știe nimic despre tatăl tău, vei fi prea dezamăgit. Nu trebuie să te agiți, Ozzie! Nu e bine pentru plămânii tăi.

Nici măcar nu încercă să își ascundă îngrijorarea din voce.

Ozzie dădu din cap gânditor.

– Dacă străbătușa Agatha nu știe nimic, măcar am vizitat-o pe ultima mea rudă cunoscută.

– Dar dacă știe ceva, adăugă Wiggins în șoaptă, n-o să te mai întorci.

Ozzie se uită la prietenul lui.

– Chiar dacă știe și într-o zi o să-l găsesc pe tatăl meu, o să mă întorc să vă vizitez, promit. Și cine știe, nu spune nimeni că o să mă vrea. Când trăia mama, n-a încercat niciodată să

dea de mine. Dar indiferent ce se întâmplă, trebuie să plec în această călătorie. Ozzie își puse mâna pe umărul lui Wiggins. Înțelegi, prietene, nu-i așa?

Wiggins dădu din cap că da. Știa că, dacă ar fi fost în locul lui Ozzie, ar fi făcut aceeași alegere.

Pilar îl îmbrățișă. Pentru prima dată, nu se opuse.

Apoi Ozzie își luă la revedere cu o fluturare din mână.

– A fost o onoare să lucrez cu voi toți.

Unul câte unul, Ștrengarii se duseră la Ozzie și îl bătură pe spate sau îi strânseră mâna. Elliot îl lovi ușor în braț.

– Să ai vânt în pânze, prietene!

Ozzie simți cum i se pune un nod în gât.

Wiggins încercă să destindă atmosfera – mai mult pentru el decât pentru ceilalți. Cu aceeași determinare veselă cu care își făcea spectacolele pe stradă, se uită la gașca de băieți.

– Prieteni, noi știm că Oz e un băiat de oraș. Există un singur oraș măreț în această țară și noi locuim în el. O să se întoarcă, o să vedeți. Și pe urmă, o să îi fie dor să lucreze pentru Domnul.

Acestea fiind spuse, Ozzie își ridică bocceaua și se îndreptă către trapă.

– Țineți minte, prieteni, le spuse el, întorcându-se pentru ultima oară să se uite la ei. Nimic nou sau important nu se întâmplă fără să treci printr-o aventură. Avem noroc cu asta. Fiecare zi e nouă pentru noi. Fiecare zi e o aventură.

FAPTE ŞI SFATURI PRACTICE PENTRU UN DETECTIV ASPIRANT

MACHIAJUL

Detectivul trebuie să fie un cameleon, capabil să își schimbe înfățișarea ca să arate ca o mare varietate de personaje. Observați că în povestea pe care tocmai ați citit-o, Sherlock Holmes, folosind câteva tehnici simple, reușește să își transforme chipul lui palid și slab în acela al unui diplomat spaniol cu mustață și obraji plini. Cu instrumentele necesare și puțin exercițiu, o să poți și tu face același lucru.

Câteva modificări faciale importante de luat în calcul:

Proteze (nas, urechi și bărbie false): pentru a mări oricare din aceste părți anatomice, folosește o ceară de modelat moale și maleabilă. Ai grijă să o lipești bine de zonele din jurul părții pe care o modifici, asigurându-te că nu se vede linia despărțitoare acolo unde a fost atașată. Ceara de modelat e mult mai convingătoare decât protezele cumpărate de la magazin care nu creează niciodată o copie perfectă. Ceara poate fi utilizată și pentru a crea alunițe, negi, bube, coșuri și

alte probleme de-ale pielii. În funcție de problemă, se poate să fie nevoie și de farduri pentru a o sublinia.

Păr facial (mustață, barbă, păr pe bărbie și pe obraji, sprâncene, fire rebele, păr în urechi și în nas): trucul aici e să găsești părul potrivit cu textura și culoarea potrivită. Păstrează părul rămas de la tuns și roagă-i pe prietenii și pe rudele tale să îl doneze și pe al lor pentru setul tău de deghizat. Ține minte că este important ca lipiciul sau banda adezivă să rămână invizibile. Ca să simulezi o bărbie nerasă, folosește cărbunele.

Culoarea pielii: ca să îți închizi sau să îți deschizi culoarea pielii, folosește fard și pudră de obraz (pudră de machiaj sau de talc). O idee bună e să aduni mai multe nuanțe. Poți aplica aceste materiale cu degetele, cu pensule de machiaj și cu bureți. Doamnele au de cele mai multe ori multe din aceste produse, așa că o poți ruga pe mama sau pe sora ta să îți dea din ele. Cosmeticele și aplicatoarele pot fi cumpărate și de la orice farmacie de calitate. Evită vopseaua pentru față pentru că arată țipător și pare mai mult un machiaj de carnaval decât o deghizare.

Forma feței: Fardurile de obraz și pudrele funcționează bine pentru a îngrășa sau a slăbi o față. Pentru a îngrășa, desenează cercuri rozalii pe obraz din loc în loc. Pentru a slăbi, aplică fardul de obraz în dungi alungite chiar sub pomeți.

Riduri și cicatrici: pentru a simula ridurile unei persoane mai în vârstă sau mai îmbătrânită, folosește un creion dermatograf maro sau gri-deschis și urmează liniile naturale ale feței (ridurile râsului care merg de la marginile exterioare ale nasului până la marginile buzelor, laba gâștei de la colțurile ochilor, ridurile care se formează între sprâncene când mijești ochii, și ridurile de griji de pe frunte). Cu creionul dermatograf poți desena și cicatrice. Alege o culoare rozalie ca să sugerezi țesut cicatrizat recent. Pentru cicatrice cu adevărat impresionante, folosește ceara (colorată în roz-roșiatic) care creează un efect deosebit.

Trusa de machiaj: o cutie de pantofi sau de la trabucuri sunt o alegere foarte bună pentru trusa de machiaj a detectivului. Totuși, dacă ai la dispoziție o cutie de pescar cu tăvi rabatabile e mult mai elegant. E bine să aibă un mâner mic ca să poată fi luată ușor în călătorie și o încuietoare bună ca să eviți vărsarea sau spargerea lucrurilor.

Și cel mai important, când îți asumi rolul unei alte persoane, crede în tine. Dacă nu crezi, cu siguranță nu vor crede nici alții. Și ține minte: fii isteț, fii atent și fii convingător!

ESCROCI CARE S-AU DAT DREPT MEDIUMURI

Oricine vrea să devină detectiv de elită studiază relatările infracțiunilor din ziare. Prin acest studiu, detectivii află tiparele și caracteristicile anumitor infracțiuni, lucru care îi ajută să rezolve mistere viitoare. Așa cum sfătuiește Sherlock Holmes: „Închide-te timp de trei luni și citește istoria dreptului penal. Totul se întâmplă ciclic – chiar și Profesorul Moriarty... Roata se învârte și infracțiunile se repetă. Totul s-a mai făcut și totul se va mai face".

Prin urmare, iată câteva istorisiri clasice de escrocherii supranaturale, șarlatanii spiritiste și înșelătorii cu mediumuri, pentru educația și amuzamentul tău.

Doamna Zingara: medium și cititoare în globul de cristal, Zingara învăța secretele clienților ei și îi șantaja. În timpul unei ședințe, interoga un client cu viclenie și scotea de la acesta informații jenante și compromițătoare, apoi amenința să îi dea în vileag, pe ei sau pe membrii familiei lor, și pe alții, dacă nu plăteau o sumă frumușică.

Edgar Zug și doamna Sarah McBride: această pereche de spiritiști se îmbrăca în robe negre și își înșela

clienții în timpul ședințelor spunându-le că sunt blestemați. Amenințau clienții spunându-le că vor muri în chinuri groaznice de mâna spiritelor malefice și că singura lor șansă era să îi plătească pe ei ca să îndepărteze demonii. Oamenii chiar le dădeau lui Zug și lui McBride economiile lor de-o viață ca să ridice blestemele.

Florence Cook: Despre acest medium se spunea că avea puterea de a invoca și materializa spiritul lui Katie King, presupusa fiică a faimosului pirat, Căpitanul Morgan. Florence Cook dispărea într-un dulap spiritual (o piesă de mobilier similară cu un șifonier sau o bucată de pânză atârnată într-un colț al camerei) și după câteva incantații, apărea „spiritul" lui Katie King îmbrăcată cu o robă lungă. Oaspeții erau rugați să n-o atingă de teamă să nu jignească spiritul.

Atât Cook, cât și femeia care o juca pe Katie King erau atrăgătoare și tinere și primeau multă atenție (și mulți bani) pentru munca lor. De fapt, numărul lor a primit o atenție publică atât de mare, încât a atras interesul lui Sir William Crookes, un faimos om de știință din epoca victoriană. Crookes pretinde că a investigat-o pe Cook în întregime și jură că puterile ei sunt autentice. Unii spun că Crookes a fost prostit. Alții spun că s-a îndrăgostit de Florence Cook sau de femeia care o interpreta pe Katie King. Mai există fotografii care le înfățișează pe Florence Cook, mediumul, și pe Katie King, „spiritul". Oamenii cred acum că au fost surori.

BUCĂTĂRIA DIN EPOCA VICTORIANĂ

CE MÂNCAU DETECTIVII ŞI ALŢI CETĂŢENI

Dieta Angliei din epoca victoriană era formată din produse oferite de mare, aer și pământ.

Victorienii înstăriți se delectau cu mese copioase și de lungă durată. Nu era neobișnuit ca o cină să aibă șapte feluri de mâncare, cu trei sau cinci opțiuni pentru fiecare fel. Un asemenea ospăț includea feluri de supă, pește, pasăre, antreuri (felul principal), vânat, dulciuri (un fel rece de desert) și desert.

Bucătăria victoriană se laudă și cu arome internaționale, mai ales cu influențe indiene și franceze. Curry era o aromă des întâlnită și mesele elegante includeau deseori și un fel franțuzesc ca alegere la antreu.

Imaginați-vă o garnitură din aripioare și mărunțaie de broască țestoasă cu sos, sau plăcinta clasică de porumbel, făcută dintr-un amestec de pulpă de vită, porumbel, șuncă, unt și ouă în aluat de patiserie. Sau gama delicioasă de păsări: păsări obișnuite precum puiul sau rața, dar și sitar, fazan, potârniche sau găinușă de munte. Și apoi stridiile: crude,

înăbușite sau ca umplutură de plăcintă. De fapt, stridiile erau atât de abundente, că erau considerate mâncarea săracului.

Și să nu uităm budincile! Acestea erau delicatese gătite la foc domol: cereale sau legume înfășurate în pânză, cu mirodenii și fierte în apă clocotită sau atârnate în oale în care fierbea carnea. Budinci savuroase – Yorkshire, de ovăz, de mazăre, ca să dau exemplu – erau servite ca garnituri la un antreu. Budinci dulci – de orez și Manchester – erau servite ca desert.

Rețete delicioase pentru toate aceste feluri de mâncare, poate cu excepția aripioarelor de broască țestoasă, mai pot fi găsite. Poftă bună!

MULȚUMIRI

Mulțumirile noastre din inimă agentului nostru și drag prieten, Gail Hochman; editorului nostru minunat, Lisa Sandell; asistentei ei, Jody Corbett; directorului artistic, Steve Scott; lui Anne și Alex Dunn, cititori prin excelență; cercetătoarei Deirdre David, Profesor Emerit de Engleză de la Universitatea Temple; și lui Ellie Berger, pentru sprijinul ei în nenumărate feluri.

Mulțumim și prietenilor și rudelor noastre pentru că ne-au suportat dispariițiile și lui Ruby și Levi, magia din fiecare zi din viața noastră.

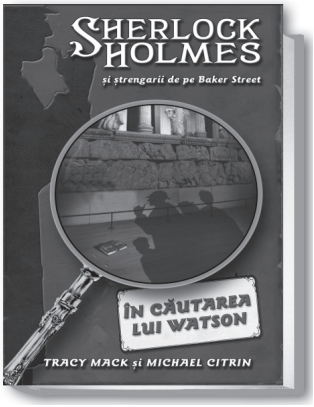

La Editura RAO a apărut
în Seria Sherlock Holmes
și Ștrengarii de pe Baker Street

ÎN CĂUTAREA LUI WATSON

TRACY MACK
MICHAEL CITRIN

La Muzeul Britanic, o statuie cade pe Calico Finch, un arheolog excentric. Holmes știe că nu este deloc o întâmplare pentru că Finch își dorea obsesiv să găsească o comoară pierdută. Ștrengarii sunt bucuroși să ajute la rezolvarea cazului, dar Watson, cel mai bun prieten și partenerul lui Sherlock Holmes, este răpit!

Ozzie, Wiggins și ceilalți ștrengari de pe Baker Street vor trebui să descopere aproape singuri misterul răpirii lui Watson, doar cu ajutorul unor indicații vagi ale lui Holmes. Între timp, Ozzie Manning își caută tatăl natural, iar intuițiile sale cu privire la identitatea tatălui său vor fi surprinzătoare.

Este probabil cel mai palpitant caz din seria lui Tracy Mack și a lui Michael Citrin. Ștrengarii nu vor mai ști cine este prieten și cine este trădător și își vor pune viața în pericol. Cartea are la sfârșit, ca și celelalte două din serie, un mic ghid pentru un detectiv în devenire.

Acum, cartea RAO vine și prin SMS!
septembrie 2010 – septembrie 2011

Comandați prin SMS cărți RAO, urmând pașii de mai jos:
1. Trimiteți un SMS cu textul „RAO“ la numărul 1771 (tarif nomal).
2. Noi vă vom suna și vă vom prelua comanda.
3. Cărțile vă vor fi livrate gratuit prin intermediul Poștei Române sau, contra unei taxe de transport, prin curier rapid.

Numărul de SMS este valabil în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote.
Pentru toate cărțile comandate prin SMS, beneficiați de 15% reducere.

CLUBUL CĂRȚII

rao

Rao pentru copii

- DAVID ALMOND
  Skellig
- E.B. WHITE
  Pânza lui Charlotte
- ALAIN BAKER
  Crăciunul șoricelului Chiț
- J.M. BARRIE
  Peter Pan / Peter Pan în Grădina Kensington
- LUC BESSON
  Artur și minimoșii / Artur și Cetatea Interzisă / Artur și războinicul celor două lumi
- MICHAEL BOND
  Un urs pe nume Paddington / Mai multe despre Paddington / Paddington sare în ajutor / Paddington în străinătate
- M. BOND, R.W. ALLEY
  Ursulețul Paddington / Paddington și surpriza de Crăciun / Paddington la Carnaval
- IAN BECK
  Tom inimă-curată. Băiatul aventurier
- LYNNE REID BANKS
  Indianul din dulap / Indianul se întoarce / Secretul indianului / Misterul dulapului
- DESPINA CALAVREZO
  Winter Time
- ROALD DAHL
  Fantasticul domn Vulpe
- KATE DICAMILLO
  Povestea lui Despereaux
- ZIZOU CORDER
  Băiatul-Leu / Urmărirea / Adevărul
- SABINA COLLOREDO – seria „Hotel Olimp“
  Zeus / Hera / Poseidon / Afrodita
- ROALD DAHL
  Matilda / Vrăjitoarele / Uriașul cel Prietenos / Charlie și Fabrica de Ciocolată / James și Piersica Uriașă / Charlie și Marele Ascensor din Sticlă
- ANNA DALE
  Șoptindu-le vrăjitoarelor
- JIM DAVIS
  Garfield ia proporții / Garfield mai mare decât viața / Garfield pe larg / Garfield se îngrașă Garfield ia cireașa de pe tort / Garfield supărare mare / Garfield stă acasă / Garfield păcălește cântarul / Garfield își pierde picioarele
- EMILY DIAMOND
  Copilul apelor
- HEATHER DYER
  Băiatul din cutia de biscuiți
- CORNELIA FUNKE
  Călărețul dragonilor / Cand Moș Crăciun a căzut din cer / Povești
- LAURA HUNT
  Stuart Little 2
- ERICH KÄSTNER
  35 Mai
- GARRY KILWORTH
  Attica
- ADRIENNE KRESS
  Alex și comoara Wigpowder
- C.S. LEWIS – seria „Cronicile din Narnia“
  Nepotul magicianului / Șifonierul, leul și vrăjitoarea / Calul și băiatul / Jilțul de argint / Prințul Caspian / Călătorie pe mare cu Zori-de-Zi */ Ultima bătălie / Cronicile din Narnia* (set)
- ASTRID LINDGREN
  Pippi Șosețica / Pippi Șosețica se îmbarcă Pippi Șosețica în Mările Sudului
- MADONNA
  Trandafirii Englezești / Merele Domnului Peabody
- ALAN MCDONALD – seria „Aventuri cu troli“
  Trolilor, plecați acasă! / Trolii în vacanță / Plăcinta de capră / FC Trolii
- HILLARY MCKAY
  Îngerul lui Saffy!
- TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
  Cei trei magnifici Zalinda
- BEATRICE MASINI – seria „Pantofiorii roz“
  Ce temperament! / În pași de dans / Prieteni vechi și noi / Pe poante / Școala din Londra / Un tutu în plus / Cine va dansa cu starurile? / Dansul verii / Pas în doi / Pași încrucișați
- KAI MEYER
  Focul de gheață
- SEBASTIANO RUIZ MIGNONE
  Împotriva tuturor steagurilor / Scufundați corabia Scuipă-Foc! / Cei 7 adormiți de aur / Comoara marelui sultan
- A.A. MILNE
  Ursulețul Winnie Puh / Cartierul Winnie Puh
- P.R. MORRISON
  Băiatul care a îmblânzit vântul
- MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
  Maeba
- LOUIS PERGAUD
  Războiul bumbilor
- CAROLINE PITCHER
  Băiatul șaman
- SARAH PRINEAS
  Hoțul vrăjitor
- PHILIP REEVE
  Larklight / Starcross
- KATHERINE ROBERTS – seria „Cele șapte minuni“
  Prădarea Marii Piramide / Întâmplări din Babilon / În căutarea Templului Amazoanelor / Mausoleul din Halicarnas / Blestemul din Olympia
- R.L. STINE – seria „Goosebumps“

Bun venit în Casa Morților! / Nu coborâți în pivniță / Sânge de monstru / Zâmbește și mori / Blestemul mumiei / Să devenim invizibili! / Fetița care a strigat: „Monstrul!“ / Bun venit în tabăra de coșmar! / Noaptea păpușii / Fantoma din vecini / Plaja bântuită / Răzbunarea piticilor de grădină / O zi î n Ținutul Ororilor / Fantoma de la Teatru / Nu mă puteți speria! / Teribilul om de zăpadă din Pasadena / Atacul mutanților / Coșmarul din tabăra regelui Marmeladă / Fantoma lătrătoare / Necazuri mari / O aventură păroasă / Vârcolacul din mlaștina Fever

❍ TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK – seria „Cronicile Spiderwick“
Cartea fantastică / Ochiul magic / În ghearele goblinilor / Copacul de fier/ Răzbunarea lui Mulgarath / Carnet pentru observații fantastice

❍ J.R.R. TOLKIEN
Roverandom / Copiii lui Hurin / Hobbitul/ Domnul Bliss / Povești neterminate / Scrisori de la Moș Crăciun / Silmarillion

❍ P.L. TRAVERS
Mary Poppins / Mary Poppins se întoarce / Mary Poppins deschide ușa / Mary Poppins în Parc / Mary Poppins pe Aleea Cireșilor / Mary Poppins și Casa de Alături

❍ J.M. TREWELLARD
Degete răzlețe

❍ KAYE UMANSKY
Pongwiffy / Pongwiffy și răzbunarea Trolilor / Pongwiffy și Vraja Anului / Pongwiffy și vacanța de coșmar

❍ MOONY WHITCHER
Fetița Celei de a Șasea Luni / Nina și misterul Notei a Opta / Nina și blestemul Șarpelui cu Pene / Nina și ochiul secret al Atlantidei / Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken

❍ E.B. WHITE
Pânza lui Charlotte

Carte-jucărie

❍ MULTIPLAN
Broaște fantastice / Corpul uman / Mumiile egiptene / Sistemul solar

❍ PRIETENI PUFOȘI
Lânuca / Roibu / Ghiță / Bălțata

❍ GÂZUȚE CU ANTENUȚE
Nicușor Melcușor / Nuța Albinuța / Olguța Omiduța / Rița Gărgărița

❍ ANIMĂLUȚE
Cămila Kami / Ciuș Măgărușul / Cuțu Cățelușul / Leul Lester / Paddy Poneiul / Poppy Purceluța / Pisi Pisicuța / Rățușca Maruśka

❍ ȘTIU EU CUM!
Capsa / Șiretul / Fermoarul / Nasturele

❍ ARIPIOARE
Papagalul / Pinguinul / Bufnița

❍ CRANȚ! CE MAI POVESTE
Lucy își ascute cleștii... / Holly Somnoroasa...

❍ GÂNGĂNII BÂZDÂGĂNII
Caut casă / Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada gâzelor / Luli sare-n ajutor / Lica la culcare / Hoții de unelte / Când mă fac mare

Povești cu lipici

Bucle-Aurii și cei trei ursuleți / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Jack și vrejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălțat / Pinocchio / Scufița-Roșie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa și bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Țara Minunilor / Peter Pan

Engleza cu „lipici“

A venit vacanța!

Cărți ilustrate

Joann Sfarr – Micul Prinț (benzi desenate)
Conn Iggulden – Tollinși. Povești explozive pentru copii
Cartea mea de jocuri
E.T. Extraterestrul descoperă... comunicațiile / plantele / sistemul solar
Lumea basmelor (2 volume)
Mega activități / Mega jocuri
Nu știam că...
poți sări mai sus pe Lună / rechinii își schimbă mereu dinții / unele vase au aripi / unii șerpi scuipă otravă
Viața cotidiană în lumea antică
Adevărul despre... copii / stres / mămici / tătici
Cronicile Spiderwick – Ferește-te de Bogart!
Cronicile Spiderwick – Misiunea lui Thimbletack
Cronicile Spiderwick – Mallory stă de pază
Cronicile Spiderwick – Povestea filmului
Narnia – Prințul Caspian / Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy / Aceasta e Narnia / Prințul Caspian Povestea filmului / Carte de activități
Harry și găletușa cu dinozauri / Harry și dinozaurii merg la școală / Harry și dinozaurii se bălăcesc Harry și dinozaurii salvează animalele
Puiul-de-Mlaștină
Mica balerină / Prințesa perfectă
Basme clasice repovestite și ilustrate
Domnul Întuneric se strecoară
Spiridușii zăpezii găsesc o scrisoare
Fancy Nancy / Fancy Nancy și Cățelușul fițoșel

Basmele copilăriei

Aladdin și lampa fermecată / Cenușăreasa/ Cartea Junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită / Iepurele și broasca țestoasă / Cei 3 purcelușI / Motanul încălțat / Scufița-Roșie / Hănsel și Gretel / Tom Degețel

Cărți de activități

❍ LOGICO RONDO – ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
Primăvara, vara, toamna și iarna / Copiii se joacă / Cum ne îmbrăcăm / La grădina zoologică / O zi cu Ioana și Vlad / Sărbătorile copiilor / La circ / La circ (set) */ Privim și vorbim / Privim și vorbim* (set) */ Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și cumpărăm* (set) */ Animale de casă (set) / În camera copiilor (set) / La fermă /*

Jocuri de calcul (1, 2) / *Să gândim logic / Jocuri cu numere / Să circulăm corect / Noi jocuri de concentrare / Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani / Seria Ferestre magice – În ocean – În junglă – La drum – Gângănii*

❍ FIONNA WATT
Artă și imaginație / Artă și îndemânare

❍ MOIRA BUTTERFIELD
Leul mănâncă lăptuci / Hipopotamul stă în casă? / Broasca zboară? / Vaca face miau? Mă joc și învăț culori / Mă joc și învăț animale / Mă joc și învăț numere
În 3 dimensiuni – Corpul uman
În 3 dimensiuni – Dinozaurii
Carte cu abțibilduri
Aeronave / Corpul uman / Creaturi mitice / Spațiul
Animale de companie / Animale sălbatice
De la A la Z
În culori / Natura / Oameni în mișcare
Scăderea, înmulțirea, împărțirea
Ozmo. Metodă de învățare a limbii engleze, BBC

Cărți interactive

Prima mea carte Snappy
De Crăciun / Numere / Forme / Culori / Contrarii / În vacanță

Cărți eveniment

Cum să crești și să îngrijești un dragon / Pinguinul și prietenii lui / Pirații / Ursulețul și prietenii lui

Rao junior

Alice în Țara Minunilor
Călătorie spre centrul pământului
Călătoriile lui Gulliver
Colindă de Crăciun
Colț-Alb
Heidi
Insula comorii
Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood
Robinson Crusoe
Vrăjitorul din Oz

Rao pentru tineri

❍ BLUE BALLIETT
Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright
❍ CLIVE BARKER – seria „Abarat"
Cărțile Abaratului / Zile de magie
❍ HOLLY BLACK
Jertfa / Curajul / Ținutul fierului
❍ JOHN BOYNE
Băiatul cu pijamale în dungi
❍ ANN BRASHARES
– seria „Frăția Pantalonilor Călători"
Pantalonii Călători /
A doua vară a Pantalonilor Călători /
Mereu în albastru
❍ HERBIE BRENNAN
Războaiele împărăției de purpură / Împăratul de purpură / Stăpânul tăramului
❍ ANDY BRIGGS
Hero.com / Villain.net
❍ MAITE CARANZA
Războiul vrăjitoarelor / Clanul lupoaicei
❍ EOIN COLFER – seria „Artemis Fowl"
Artemis Fowl / Incidentul din Arctica / Codul infinitului / Aventuri cu Opal / Lista cu dorințe
Supranaturaliștii
❍ JAMES FENIMORE COOPER
Ultimul mohican
❍ NANCY FARMER
Casa scorpionului / Marea Trolilor
❍ ALEX FLINN
Bestia
❍ MARK DAVID HEATWOOD
Întâlnirea lui Marcello
❍ ALICE HOFFMAN
Aquamarine
❍ PAUL HOFFMAN
Mâna stângă a lui Dumnezeu
❍ ERIK L'HOMME – seria „Cartea Stelelor"
Vrăjitorul Qadehar / Seniorul Sha / Chipul Umbrei
❍ ANTHONY HOROWITZ – seria „Alex Rider, superspionul adolescent"
Stormbreaker / Academia Point Blanc / Insula rechinilor / Lovitura vulturului / Hotelul spațial Ark Angel / Scorpionul
❍ MAUREEN JOHNSON
Fata și marea
❍ CYNTHIA KATOHATA
Kira-Kira
❍ BRUCE LANSKY
Bătrânețe, haine grele / Bolnav de dragoste
La bine și la rău
❍ GEMMA MALLEY
Declarația
❍ MELISSA MARR
Fascinație, Obsesie
❍ STEPHENIE MEYER
Amurg / Lună nouă / Eclipsa / Zori de zi / Gazda / Noua și scurta viață a lui Bree Tanner
❍ HENRY H. NEFF
Tapiseria – Dulăul din Rowan / Al doilea asediu

❍ ALYSON NOËL
Evermore
❍ GARTH NIX – Trilogia Vechiului Regat
Sabriel / Lirael
❍ CHRISTOPHER PAOLINI
– Trilogia „Moștenirea“
Eragon / Eragon II: Cartea primului născut / Eragon III: Brisingr
❍ MICHELLE PAVER– seria „Cronici din Ținuturi Întunecate“
Frăția lupilor / Spiritul călător / Devoratorul-de-Suflete / Proscrisul / Legământul încălcat
❍ TAMORA PIERCE
Magia lui Sandry / Magia lui Tris
❍ CAROLINE PITCHER
Prăjitura de la ora 11
❍ ANNE ROBILLARD – seria Cavalerii de smarald
Sub semnul stelei de foc / Dragonii împăratului negru
❍ STATON ROBIN
Napoleon și Betsy
❍ ANTOINE DE SAINT EXUPERY
Micul prinț
❍ MICHAEL SCOTT
Alchimistul, secretul nemuritorului Nicholas Flamel
❍ JONATHAN STROUD
– Trilogia „Bartimaeus“
Amuleta din Samarkand / Ochiul Golemului / Poarta lui Ptolemeu
❍ TUI T. SUTHERLAND
Avatar – Deci așa se sfârșește totul
❍ KATHERINA TAIKON
Katitzi
❍ G.P. TAYLOR
Stăpânul Umbrelor / Absintos / Tersias
❍ LICIA TROISI
– seria „Cronicile Lumii Pământene“
Nihal de pe Pământul Vântului / Misiunea lui Sennar / Talismanul puterii
❍ CAT WEATHERILL
Snowbone / Barkbelly / Magie dezlănțuită

CLUBUL CĂRȚII RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un regulament de funcționare mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE–CP 23 București
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România